despre înfruntarea necazurilor

Rugăciuni şi Cuvinte de Folos

Danion Vasile

Tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfinţitului Părinte Galaction.
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Cuprins

Introducere 5
Acatist pentru izbăvirea de necazuri 7
Canon de rugăciune la vreme de necazuri 22
Acatistul „Slavă lui Dumnezeu pentru toate” 32
RUGĂCIUNI LA TOATĂ TREBUINŢA 44
Rugăciune la vreme de ispită 44
Rugăciune pentru dobândirea răbdării 45
Rugăciune pentru uşurarea sufletului la întristări, spaimă, gânduri şi vise urâte care îl tulbură pe om (din psalmii lui David) 45
Rugăciune pentru izbăvirea de vrăjmaşi 46
Rugăciune pentru vrăjmaşi 47
Rugăciune pentru împăcare 48
Rugăciunea văduvei 49
Rugăciunea orfanului 49
Rugăciune pentru bunul sfârşit al vieţii 50
Rugăciune pentru cei adormiţi 51
Rugăciune de mulţumire pentru binefacerile primite de la Dumnezeu 52
Rugăciune pentru mântuire 53
Din apa cea vie a Scripturilor... 55
Cuvinte din înţelepciunea Sfinţilor 58
Cuvânt despre răbdarea necazurilor 62
Din mărgăritarele Patericului 71
Din minunile Maicii Domnului 93
DESPRE ÎNFRUNTAREA NECAZURILOR

Cuvânt despre potolirea furtunii 147
Veniţi la Hristos voi, cei osteniţi şi împovăraţi! Cuvânt către cei necăjiţi 152
DE CE NU NE AJUTĂ DUMNEZEU? Cuvânt despre încrederea nemăsurată în propriile puteri 160
Despre foloasele sărăciei Cuvânt la prăznuirea Dreptului Iov 170
„BOGAŢII AU SĂRĂCIT ŞI AU FLĂMÂNZIT...” Cuvânt despre mântuirea bogaţilor 178
Despre ajutorul Maicii Domnului Cuvânt la Praznicul Sfântului Acoperământ 195
Cum să ne ferim de rău? Cuvânt despre zodii, ghinion şi despre farmece 208
Despre mulţumirea adusă Domnului Cuvânt la vindecarea celor zece leproşi 225
DESPRE SUFERINŢELE CELOR CĂSĂTORIŢI Cuvânt la Nunta din Cana Galileei 232
CUM SĂ SCĂPĂM DE NECAZURI Cuvânt despre încercările vieţii 254
Scrisoare către cel ce suferă 269

Introducere

Cartea de faţă este o carte de folos pentru fiecare creştin care vrea să meargă pe calea mântuirii. În vremurile noastre există un mare număr de oameni care sunt creştini numai cu numele şi care caută să ducă o viaţă cât mai libertină, o viaţă de desfătări şi de plăceri trecătoare. Poate că şi acestora le va fi de folos această carte, căci vor avea posibilitatea să înţeleagă faptul că numai trecând prin cruce se poate ajunge la mântuire şi că toate plăcerile acestei lumi sunt deşarte.

Cei care sunt pe drumul cel bun vor găsi în aceste pagini putere, vor putea sorbi apa cea curată şi vor fi mai întăriţi în lupta de zi cu zi cu încercările şi cu necazurile.

Există vreun om care nu ştie ce înseamnă necazurile? Nu. Fiecare om, oricât ar fi de bogat, oricâtă carte ar şti, nu poate scăpa de necazuri. Obsesia aceasta a raiului pe pământ, a vieţii lipsite de griji, este o înşelare drăcească.

Şi dacă toţi oamenii au necazuri, care de care mai diferite, care de care mai mari, înseamnă că nimeni nu poate spune că o astfel de carte nu îi este de folos. Ci dimpotrivă.

Cartea aceasta încearcă să răspundă întrebărilor pe care şi le pun oamenii cu privire la rostul suferinţei. Şi încă mai mult: nu este o carte care doar constată ceva, ci este o carte care încearcă să propună soluţia creştină: asumarea crucii.

De mare folos este citirea cuvintelor adunate aici din Sfânta Scriptură şi din scrierile Sfinţilor Bisericii. Şi în chip deosebit Cuvântul despre răbdare al Sfântului Efrem Sirul.

Cuvintele sunt uşor de citit, uşor de ascultat, mai greu sunt de trăit. Sunt adunate aici întâmplări din pustia egipteană, întâmplări care arată cum înţelegeau Cuvioşii Părinţi să înfrunte suferinţa. Faptele au un impact foarte mare. Văzându-i pe ei putem înţelege cum să ne schimbăm propria viaţă, cum să transformăm necazurile din vrăjmaşi în prieteni ai mântuirii noastre.

Mulţi oameni consideră că Dumnezeu i-a părăsit, că i-a lăsat singuri în faţa încercărilor. Citind despre minunile Maicii Dom nu lui poate vor înţelege că Dumnezeu nu ne lasă niciodată singuri şi că cei care nu au deznădăjduit, cei care au răbdat până la capăt s-au învrednicit să primească ajutorul dumnezeiesc. Şi poate vor înţelege că nu numai prin minunile văzute şi înţelese ca minuni Domnul rânduieşte cu înţelepciune mântuirea noastră. El face minuni neîncetat, chiar dacă noi nu avem ochi să le vedem. Şi cea mai mare minune este sfinţirea credincioşilor, ridicarea celor căzuţi şi sprijinirea lor pe calea mântuirii.

Ultima parte a cărţii este formată dintr-o serie de cateheze şi nu te într-un limbaj lesne de înţeles, cateheze care încearcă să aducă învăţăturile Sfinţilor Părinţi pe limba omului contem po ran şi să ţină seama de nevoile şi de problemele sale. Tema prin ci pală fiind înfruntarea necazurilor, vom găsi cuvinte despre sărăcie, despre necazurile celor căsătoriţi, despre ajutorul Maicii Domnului. Dar şi despre mulţumirea pe care se cuvine să i-

o adu cern lui Dumnezeu, sau despre farmece, zodii şi ghinion.

Totuşi, oricât de multe am citi despre vieţuirea creştină, dacă nu punem început bun, nu facem nimic. Şi temelia începutului bun sunt rugăciunile. Iar cartea tocmai cu acestea începe.

Vom afla Canonul de rugăciune pe care îl spune cel aflat în necazuri. Rugăciunea îi dă celui necăjit putere şi nădejde, şi nimic nu îl poate ajuta mai mult decât rugăciunea. Vom afla şi Acatistul care se spune atât de către cei aflaţi în necazuri, cât mai ales pentru cei aflaţi în necazuri. De multe ori inimile noastre suferă văzându-i pe cei de lângă noi că se luptă cu mari greutăţi. Or, noi îi putem ajuta foarte mult prin rugăciunile noastre. Şi pentru dragostea noastră Dumnezeu îi va mângâia. Să avem noi dragoste să ne rugăm pentru ei, şi cererile noastre nu vor rămâne fără râs puns. Rugăciune, rugăciune şi iar rugăciune. Aceasta este soluţia.

Fie ca această carte să fie cu adevărat de folos tuturor iubitorilor de Hristos şi să îi întărească în lupta cea bună!

Părintele Nicodim Jar

ACATIST
PENTRU IZBĂVIREA DE NECAZURI

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea eşti şi toate le plineşti; Vistierul bu nă tăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşlu ieş te întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată întină ciu nea şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi (de trei ori).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi.

Doamne, cu răţeşte păcatele noastre. Stăpâne, iartă fără de legile noastre. Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru sfânt numele Tău.

Doamne miluieşte (de trei ori), *Slavă... şi acum...*

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-Se nu me le Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

Că a Ta este împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi se zic troparele acestea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de niciun răspuns, această rugăciu ne aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcă toţii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi că întru Tine am nă dăj duit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fără de legile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv şi ne izbă veşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dum ne zeul nostru şi noi suntem poporul Tău; toţi lucrul mâi ni lor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred întru unul Dumnezeu, Tatăl atotţiitorul, Fă că torul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut

mai m-a nu te de toţi vecii; Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi, oamenii, şi pentru a noastră mân tui re S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat, şi a pătimit şi S-a îngropat.

Şi a înviat a treia zi după Scripturi.

Şi S-a înălţat la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui.

Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Facă torul, Care din Tatăl purcede, Cel Ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin proroci.

Întru una, sfântă, sobornicească şi apostolească Biserică.

Mărturisesc un Botez spre iertarea păcatelor.

Aştept învierea morţilor.

Şi viaţa veacului ce va să fie. Amin.

Troparul, glasul al 8-lea

Cel ce prin adâncul înţelepciunii cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti şi ceea ce este de folos tu tu ror le dăruieşti, Doamne, iubitorule de oameni, dă ru ieş te-ne toate cele ce ne sunt de trebuinţă şi izbă veş te-ne de tot necazul, că spre Tine nădejdea ne-am pus, spre Mântuitorul şi grabnicul nostru ocrotitor!

Condacul 1

„Până când, Doamne, mă vei uita, până în sfârşit? Până când vei întoarce faţa Ta de la mine? Până când voi îngrămădi gânduri în sufletul meu, durere în inima mea ziua şi noaptea?”, se întreba David prorocul, cu prins de tulburare. Dar când sufletul său s-a veselit de milele Tale, Ţi-a cântat cu

dragoste şi mulţumire: Aliluia!

Icosul 1

Ştim că la nunta din Cana Galileei ai prefăcut apa în vin, Preadulce Iisuse, şi credem că aşa poţi schimba slăbiciunea noastră în putere, frica noastră în curaj, deznădejdea noastră în nădejde; venim la Tine ca la singurul nostru ocrotitor, ca la singurul nostru sprijin. Cine ne va putea izbăvi de neputinţele noastre dacă nu o vei face Tu? Sau cine ne va putea da cele de trebu însă? Numai Tu, Doamne, eşti limanul nostru şi la Tine căutăm alinare:

Doamne, Cel ce ne înconjuri cu iubire nemărginită, fie voia Ta, nu voia noastră.

Doamne, Împăratul împăraţilor, fie voia Ta, nu voia noastră.

Doamne, Care eşti Răsăritul Răsăriturilor, fie voia Ta, nu voia noastră.

Doamne, nădejdea celor fără de nădejde, fie voia Ta, nu voia noastră.

Doamne, mângâietorul sufletelor noastre, fie voia Ta, nu voia noastră.

Doamne, înfrumuseţătorul făpturilor, fie voia Ta, nu voia noastră.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 2-lea

„Luaţi, fraţilor, ca pildă de suferinţă şi de îndelungă răbdare pe prorocii care au grăit în numele Dom nu lui”, ne îndeamnă Sfântul Apostol Iacov, iar noi, urmând sfatul său, purtăm în cugetele noastre nu nu mai suferinţele sfinţilor proroci, ci şi pe ale tu tu ror sfinţilor care, gustând din paharul durerii, I-au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 2-lea

Ştim neputinţele şi slăbiciunile noastre, dar ştim şi că îţi stă în putere să ne întăreşti aşa cum L-ai întărit pe David când s-a luptat cu Goliat şi cum i-ai întărit pe sfinţii Tăi în lupta cu puterile

întunericului. Pentru acesta ne rugăm Ţie:

Doamne, precum i-ai păzit pe cei trei tineri în cuptorul cel de foc, păzeşte-ne şi pe noi.

Doamne, ocroteşte-ne aşa cum l-ai ocrotit pe Proo.ro cul Daniil când se afla în groapa cu lei.

Doamne, care în grele încercări i-ai fost acoperitor Sfântului Apostol Pavel, acoperă-ne cu harul Tău.

Doamne, dă-ne puţin din puterea ce i-ai dat-o tânăru lui Nestor când l-a biruit pe puternicul Lie.

Doamne, învaţă-ne să râvnim răbdarea Sfântului Ale ne cel numit Omul lui Dumnezeu.

Doamne, ajută-ne să îi cinstim şi să îi urmăm pe sfin ţii pe care nimic nu i-a putut despărţi de dragostea Ta.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 3-lea

Ştim cuvântul Evangheliei că „cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui” şi ne temem să nu pierim din pricina nerăbdării noastre. O, dacă am avea mu ce ni ceaşcă răbdare, atunci ar fi primită de Dumnezeu ca o tămâie cu bun miros şi s-ar înălţa la ceruri ca un tainic: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Decât să ne plângem că suferim cum nu a mai suferit nimeni vreodată, mai bine ne-am aduce aminte de Dreptul Iov. Bunătăţi felurite a avut şi pe toate le-a pierdut, dar pentru că nu L-a hulit pe Dum ne zeu s-a în vrednicit de binecuvântarea Sa şi a primit la urmă mai multe decât avea la început. Ajută-ne să ne împăr tă şim de răbdarea sa, Doamne, Cel ce ai fost răstignit pe cruce pentru mântuirea noastră, şi să ne împărtăşim şi de binecuvântările Tale:

Doamne, nădejdea celor fără de nădejde, miluieşte-ne.

Doamne, dătătorul celor ce cer, dăruieşte-ne

darul răbdării.

Doamne, îmbrăcămintea săracilor, îmbracă-ne cu răbdarea Dreptului Iov.

Doamne, folositorul văduvelor, înţelepţeşte-ne ca să nu mai cădem în deznădejde.

Doamne, apărătorul celor lipsiţi, învaţă-ne să îţi ce rem ajutorul.

Doamne, deschizătorul celor ce bat, deschide-ne nouă uşa binecuvântărilor Tale.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 4-lea

Grijile ne apasă şi ne tulbură, îndepărtându-ne mintea de la Dumnezeu, şi sufletele noastre nu găsesc ali n-are. Nu este cu putinţă să scăpăm de tirania lor dacă nu ne vom îndrepta nădejdea spre Domnul, Cel ce aşteaptă să primească de la noi cântarea: Aliluia!

Icosul al 4-lea

„Nu vă îngrijiţi de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei”. Aşa ne-ai povăţuit Tu, Preabunule Doamne, dar noi nu am urmat acest cuvânt, ci fiind plini de mândrie ne-am pus nădejdea în lucrul mâinilor noastre. Dar acum, ruşinaţi fiind şi lipsiţi de cele de trebuinţă, cădem cu unii lin că la ajutorul Tău, nădăjduind că vei ierta greşeala noastră:

„Doamne, vezi lipsurile noastre şi dăruieşte-ne toate cele care ne sunt de trebuinţă.

Doamne, întăreşte-ne să putem răbda încercările prin care ai îngăduit să trecem.

Doamne, dăruieşte-le celor lipsiţi de hrană să se îndestuleze de milele Tale.

Doamne, Care ai înmulţit pâinile şi peştii în pustie, în mulţeşte darurile cu care binecuvântezi familiile nevoiaşe.

Doamne, ajută-ne să nu ne lipim inimile de bună tă ţi le lumeşti.

Doamne, luminează-ne gândurile, ca să nu mai râv nim ceea ce nu ne este de folos.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 5-lea

Ştiindu-ne în vreme de boală cârtitori precum de demult iudeii în pustie, Te rugăm cu zdrobire de inimă să alungi de la noi această neputinţă şi să ne dai putere ca oricât de mari ar fi suferinţele noastre să îţi cântăm, grăind: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Toţi vom muri, toţi vom părăsi această lume în care cunoaştem durerea şi boala. Să înţelegem durerile tru peşti ca oglindire a suferinţei veşnice şi bold pentru a ce re dumnezeiască milostivire:

Doamne, Vindecătorul bolnavilor, vindecă durerile noastre.

Doamne, dăruieşte răbdare celor aflaţi în suferinţe sufleteşti şi trupeşti.

Doamne, tămăduieşte-i pe cei cărora le este de folos aceasta.

Doamne, întăreşte-i pe cei biruiţi de suferinţe de tot felul.

Doamne, pune în inimile celor bolnavi nădejdea veş ni cei bucurii.

Doamne, povăţuieşte-i pe cei care suferă să se teamă de veşnica suferinţă şi să se pocăiască.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 6-lea

Ne temem de cutremur, ne temem de sabie, dar nu ne temem de focul cel nestins şi de celelalte chinuri veş nice care ne aşteaptă dacă ne lăsăm prinşi în lanţurile patimilor şi în cursele vrăjmaşului, şi dacă uităm să îi cântăm Celui ce stăpâneşte întreaga lume: Aliluia!

Icosul al 6-lea

Credem că sunt adevărate minunile pe care le

mărturiseşte Evanghelia, Hristoase, prin care ai fost grab nic ajutător celor aflaţi în necazuri de tot felul, şi ştim că izvorul lor nu a secat, ci curge până în zilele noastre. Alergăm la ajutorul Tău, nădăjduind că nu vei trece cu vederea cererile noastre, ci vei rândui toate spre folosul nostru:

Doamne, alungă de la sufletele noastre zadarnica tul burare şi dăruieşte-ne să gustăm liniştea.

Doamne, apără toate aşezările creştine şi pe cei ce locuiesc într-însele.

Doamne, păzeşte-ne de cutremur, de potop, de foc şi de celelalte necazuri.

Doamne, păzeşte-ne de căderea în păcat, pe noi şi pe cei pentru care ne rugăm Ţie.

Doamne, dăruieşte-ne sfârşit creştinesc, ferindu-ne de moartea năprasnică.

Doamne, izbăveşte-ne de focul cel nestins şi de chi nurile care îi aşteaptă pe păcătoşii care nu se pocăiesc.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 7-lea

Degeaba îl rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască pace, degeaba îl rugăm să ne păzească de venirea altor neamuri asupra noastră şi de războiul cel dintre noi, dacă mergând pe drumul pierzării nu vrem să pri ce pem că El vede toate faptele noastre, şi nici să ne po căim, ci doar Îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Izbăveşte-ne, Doamne, de toată răutatea oameni lor şi dă-ne putere să ne rugăm pentru cei care ne pri gonesc. Picură în inimile noastre o picătură din dragostea Ta, a Celui ce Te-ai rugat pentru cei ce Te-au răstignit, ca să putem plini porunca iubirii de vrăjmaşi:

Doamne, împacă-i pe cei ce se vrăjmăşesc, făcându-se unelte ale diavolului.

Doamne, învaţă-ne să ne iertăm unii pe alţii şi să uităm răul care ni s-a făcut.

Doamne, alungă de la noi duhul mâniei şi picură în inimile noastre iubirea pentru cei ce ne duşmănesc.

Doamne, întoarce răul în bine, spre slava numelui Tău.

Doamne, iartă-i pe toţi cei care ne-au greşit, cu ştiinţă sau fără de ştiinţă.

Doamne, umple cu dragostea Ta inimile celor apă staţi de singurătate, care nu găsesc înţelegere la oameni.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 8-lea

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Sfânta Justina fecioara, simţind săgeţile vrăjmaşului năpustindu-se asupra ei, nu s-a biruit de deznădejde, ci însemnându-se cu credinţă cu semnul crucii a gonit de la ea puterile întunericului, învăţându-i pe cei ispitiţi de diavol să cânte Izbăvito ru lui celor slabi: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău, şi bine cu vântează moştenirea Ta. Biruinţă binecredincioşilor creştini asupra celui potrivnic dăruieşte şi cu crucea Ta păzeşte pe poporul Tău, pe toţi cei care se roagă Ţie:

Doamne, izbăveşte-ne din toate cursele întinse de ne cu ratul diavol.

Doamne, nu îngădui să fim batjocoriţi de urătorul de oameni.

Doamne, ai milă de cei care suferă din lucrare drăceas că.

Doamne, fă neputincioase farmecele care sunt în dretate asupra robilor Tăi.

Doamne, împiedică-i pe creştini să caute ajutor la vrăjitori, la fermecătoare sau la doctorii închipuiţi.

Doamne, dă putere celor care în ispite se însem

neazǎ cu semnul sfintei cruci.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastrǎ, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 9-lea

Se aude încǎ glasul înaintemergǎtorului: „Pocǎiţi-vǎ, cǎ s-a apropiat Împǎrǎţia Cerurilor”. Sǎ pǎrǎsim iubirea de sine, sǎ pǎrǎsim desfǎtǎrile lumeşti şi sǎ alergǎm la Doctorul care tǎmǎduieşte sufletele, cântân du-i cu umilinţǎ: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Doamne Iisuse Hristoase, noianul pǎcatelor noastre ne apasǎ şi zǎcem ca bolnavul de la Scǎldǎtoarea Şi loamului, neavând putere sǎ intrǎm în scǎldǎtoarea po cǎ înţei. Ajutǎ-ne, Tu, Milostive Doamne, sǎ primim cu ra jul de a pǎrǎsi şi de a urî pǎcatul, de a alerga la scaunul spovedaniei şi de a ne mǎrturisi prea multele noastre pǎcate:

Doamne, care nu Te-ai scârbit de pǎcǎtoasa care Ţi-a sǎrutat picioarele, milostiv fii nouǎ, pǎcǎtoşilor.

Doamne, oricât de mari ar fi cǎderile noastre, ajutǎ-ne sǎ ne ridicǎm.

Doamne, nu ştim sǎ ne pocǎim de nu ne vei trimite gândul cel bun.

Doamne, alungǎ de la noi pe vrǎjmaşul care ne opreşte sǎ ne spovedim cu zdrobire de inimǎ.

Doamne, iartǎ-ne toate pǎcatele fǎcute cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, cu voie sau fǎrǎ de voie.

Doamne, învaţǎ-ne sǎ punem început bun mântuirii.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastrǎ, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 10-lea

Ca o desfrânatǎ, lumea aceasta ne ispiteşte sǎ pǎrǎsim calea cea strâmtǎ şi sǎ îmbrǎţişǎm trecǎtoarele des fǎtǎri. Noi însǎ Te rugǎm sǎ ne dǎruieşti darurile Duhului Sfânt: duhul înţelepciunii, duhul înţelegerii, duhul sfatului, duhul puterii, duhul

cunoştinţei, duhul temerii de Dumnezeu şi duhul bunei-credinţe, ca stând neclintiţi în faţa ispitelor să îţi înălţăm cântarea: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Cei care ascultă poruncile Evangheliei vor auzi din gura Ta, Doamne, cuvânt de bucurie: „Flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc, gol am fost şi M-aţi îmbrăcat, bolnav am fost şi M-aţi cercetat. Veniţi, bine cuvântaţii Părintelui Meu, de moşteniţi Împărăţia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii”. Învaţă-ne să facem faptele credinţei, Doamne, învaţă-ne să trăim plini de dragoste pentru ceilalţi, ca să avem nădejde de mântuire:

Doamne, dăruieşte-ne să te iubim din toată inima şi din tot cugetul nostru.

Doamne, dăruieşte-ne să ne iubim aproapele cu dragoste jertfelnică.

Doamne, Care ai spălat picioarele ucenicilor Tăi, îi va ţă-ne să slujim aproapelui nostru ori de câte ori este nevoie.

Doamne, Tu care eşti Samarineanul milostiv, în deam năne să îngrijim rănile semenilor noştri.

Doamne, luminează-ne ca în cei pe care îi ajutăm, flămânzi, goi sau bolnavi, să te vedem pe Tine.

Doamne, dă-ne puterea de a nu şovăi să împlinim po runcile Tale.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al II-lea

A început războiul, se aude trâmbiţa care ne chea mă la luptă, care ne cheamă să părăsim lenevia cea pier zătoare de suflet şi să ne înarmăm cu sabia Duhu lui, cu coiful mântuirii şi cu pavăza credinţei, luptând până la sânge împotriva patimilor şi a poftelor şi cântând cântarea: Aliluia!

Icosul al II-lea

Ori de câte ori cădem în luptă, să ne ridicăm

degrabă, ca să nu se primejduiască sufletele noastre. Să lup tăm cu curaj şi cu nădejde, fără să ne plângem că ră nile noastre sunt prea adânci, căci Împăratul nostru le vede şi le va tămădui cu multă pricepere:

Doamne, ajută-ne să sporim în rugăciune.

Doamne, povăţuieşte-ne să ducem o viaţă smerită, lepădând gândurile de mândrie.

Doamne, dă-ne să iubim nevoinţa şi să dispreţuim desfătările pătimaşe.

Doamne, luminează-ne şi sfinţeşte-ne, ca să păstrăm şi să mărturisim dreapta-credinţă.

Doamne, dăruieşte-ne să trăim ca fii înţelepţi ai Bisericii Tale.

Doamne, nu îngădui să părăsim predaniile Părinţi lor şi să ne lipim inimile de învăţături rătăcite.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 12-lea

„Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mân tu irii!”, ne spune marele Pavel, Apostolul neamurilor, apos tolul care strigă cu glas mare către creştini ca aceştia să nu aştepte vremuri de linişte şi odihnă pentru a dobândi mântuirea, ci în mijlocul încercărilor să îi cânte lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Nu suntem singuri în faţa ispitelor, ci suntem ocrotiţi de Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, de se borul sfinţilor şi de cetele îngereşti. Îţi mulţumim, Doamne, pentru toate milele Tale cele arătate şi pentru cele ascunse şi Te rugăm să ne îndrumi paşii pe ea le-a mântuirii, pe calea care duce în curţile raiului:

Doamne, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Tale, mântuieşte-ne precum ştii.

Doamne, pentru rugăciunile tuturor Cuvioşilor Părinţi şi ale Cuvioase lor Maici, ale sfinţilor ştiuţi şi ne ştiuţi, mântuieşte-ne precum ştii.

Doamne, pentru rugăciunile Sfinţilor îngeri pe care de la botez i-ai trimis să ne ocrotească, mântu ieş te-ne precum ştii.

Doamne, pentru rugăciunile tuturor cetelor îngereşti, mântuieşte-ne precum ştii.

Doamne, pentru rugăciunile ierarhilor, preoţilor şi ale celor care ne pomenesc, mântuieşte-ne precum ştii.

Doamne, pentru rugăciunile care se înalţă în Sfân la noastră Biserică, mântuieşte-ne precum ştii.

Doamne, Cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră, mântuieşte-ne precum ştii!

Condacul al 13-lea

O, nu suntem vrednici de milele Tale, Fiule al lui Dumnezeu, Hristoase, dar îndrăznim să te rugăm să primeşti şi puţina noastră rugăciune, precum ai primit oarecând cei doi bani ai văduvei, şi să alungi de la noi tulburarea care ne-a cuprins, ca să îţi putem cânta cu inimă smerită: Aliluia! (Acest Condac se zice de trei ori.)

Apoi iarăşi se zice Icosul întâi: **Ştim că la nunta din Cana Galileei...** şi Condacul întâi: **Până când, Doamne, mă vei uita, până în sfârşit?**...; şi se face otpustul.

După aceea se citeşte această:

Rugăciune la necazuri şi supărări

Doamne, viforul necazurilor se ridică asupra noastră şi au intrat ape până la sufletele noastre, dar în tru Tine este toată nădejdea noastră. Tu cunoşti pri ci na răului care ne apasă. La Tine perii capetelor noastre sunt număraţi. La Tine deci scăpăm şi pe Tine te rugăm să depărtezi de la noi orice rău pierzător de suflet şi să ne ajuţi a birui toate ispitele care ne învăluie, că Tu eşti întărirea, scăparea şi izbăvitorul nostru, Hristoase Dumnezeule, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Amin.

CANON DE RUGĂCIUNE LA VREME DE NECAZURI

Cântarea 1

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Adeveritu – s-au cuvintele Tale, Mântuitorule, căci ne-ai spus mai înainte despre greutăţile prin care vom trece, dar ne-ai şi învăţat să stăm împotriva lor cu băr bă ţie: „În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea”. O, sfântă îndrăzneală care dai pu te re iubitorilor de Hristos şi ruşinezi lumea iubitoare de plăceri!

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispi te lor, la limanul Tău cel lin alergând strigăm către Tine: Scoate din stricăciune vieţile noastre, Mult Milos tive!

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Adame, Adame, de ce ai căzut? De ce ai ales neas cul tarea? Vai nouă, să plângem şi să ne tânguim, că suntem următori căderii sale. Degrab să alergăm, fra şi lor, la mi lostivul Dumnezeu, singurul care poate să ne izbăvească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Icoană a răbdării zugrăvită de Dumnezeu se des co pe ră Dreptul Iov celor ce caută în Sfânta Scriptură măr găritare duhovniceşti. Că fiind cel mai

slăvit dintre se menii săi, nu a hulit când a pierdut bunătăţile ce le avea, ba încă a ajuns să şadă plin de bube pe mor manele de gunoi, ca unul dintre cei loviţi de mânia ce reas că şi Dumnezeu, văzând credinţa sa, i-a făcut par te de bogăţii mai mari decât cele pe care le pierduse prin pizma diavolului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, acoperă-ne pe noi de tot răul cu cinstitul tău Acoperământ! Să sal te inimile noastre simţind ocrotirea ta, să prindă putere cei slăbiţi şi cei deznădăjduiţi să capete nădejde.

Cântarea a 3-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

„Adevărat grăiesc vouă: dacă veţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, veţi zice muntelui acestuia: Mu tăte de aici dincolo, şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputinţă”. Şi iarăşi ne-ai zis: „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va des chi de”. Unde este credinţa noastră când ne plângem că nu sun tem ascultaţi? Poate cineva să spună că a cerut cu umilinţă cele de folos şi nu le-a primit? Să nu fie.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Întăreşte-ne, Doamne, cum i-ai întărit pe sfinţii Tăi care s-au aflat în încercări mai grele decât ale noastre. Lu mineazǎ-ne, sfinţeşte-ne şi ne miluieşte Tu, Cel ce ai făgăduit că vei fi cu robii Tăi în toate zilele, până la sfârşitul veacului.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

„Cine cruţă toiagul său îşi urăşte copilul, iar cel care îl iubeşte îl ceartă la vreme”, ne învaţă Dreptul. Se lomon, picurând în sufletele noastre razele înţelep ciu nii. Oare avem priceperea să vedem în încercările prin care trecem dragostea lui Dumnezeu? Căci de nu vom vedea-o pe aceasta, înseamnă că ne îndoim de purtarea Sa de grijă pentru noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

L-a biruit David pe Goliat! Cel slab l-a biruit pe cel tare, pe sângerosul uriaş! Şi tot aşa fiecare dintre creşti nii care au nădejde în Dumnezeu vor birui viforul ne cazurilor, căci neputinţele lor vor fi acoperite de dum ne zeiescul har.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Izvorul minunilor tale, Împărătească de Dumnezeu Născătoare, curge neîncetat spre bucuria poporului creştinesc; bolnavii se vindecă, morţii înviază, cei aflaţi în primejdii se izbăvesc. Arată-ţi şi de această dată mi le le taie, Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim din pricina păcatelor noastre.

Cântarea a 4-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

„Voi să nu căutaţi ce veţi mânca sau ce veţi bea şi să nu fiţi îngrijoraţi, căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi nevoie de acestea. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu, şi toate acestea se vor adăuga vouă”. Aşa ne-a poruncit Hristos, iar de vom căuta mai întâi cele ale lumii, în care se desfată vremelnic sufletele noastre, atunci Împărăţia se va lua de la noi, şi ne aşteaptă osânda veşnică.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Cel ce ai înmulţit pâinile şi peştii, săturând mii de oameni, Care poţi să ne dăruieşti toate cele de care avem nevoie şi de care ai îngăduit să fim lipsiţi pentru încercarea credinţei noastre, arată şi acum milele Tale şi plineşte toate lipsurile noastre.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Zece leproşi au luat vindecare minunată, dar nu mai unul a ştiut să aducă mulţumire pentru ea. Peste mul ţime de oameni se revarsă binefacerile lui Dum ne zeu, dar numai puţini ştiu să mulţumească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte Ierarhe Nicolae, păstorule al Mirelor Li chi ei, roagă-te Milostivului Dumnezeu ca ori de câte

ori ne lipsesc cele de trebuinţă să le primim prin mij lo ciri le taie, de care s-au folosit cele trei fete sărace pe care le-ai îndepărtat de păcatul nelegiuitei împreunări.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veacuri întregi creştinii au trecut prin greutăţi fără număr, dar ori de câte ori ţi-au cerut ocrotirea nu au rămas fără răspuns, Maica noastră. Chiar şi atunci când nu se vede nicio lumină, când totul pare că s-a năruit, mijlocirea ta dărâmă zidurile potrivnice şi dă ru ieşte credincioşilor toate cele care le sunt de trebuinţă.

Cântarea a 5-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Greu este cuvântul Tău, Iubitorule de oameni, când spui ucenicilor Tăi: „Veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi, şi veţi fi urâţi de toţi, pentru numele Meu. Şi păr din capul vostru nu va pieri. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre”.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Cel ce ai binecuvântat nunta din Cana Galileei, Cel ce binecuvântezi în chip minunat înţelegerea şi în bi rea frăţească dintre oameni, adu pacea Ta în familiile creştine, alungând de la ele toată tulburarea, toată mă mă, toată neînţelegerea, ca astfel familiile să fie mici biserici, şi nu adunări idoleşti, cum unelteşte neruşinatul diavol.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Mucenicie este să fim prigoniţi de unii pe care îi purtăm în inimile noastre, de cei pentru întoarcerea cărora îţi înălţăm fierbinţi rugăciuni. Tu, Doamne, l-ai scăpat pe dreptul Iosif de moartea pe care i-o pregăti se ră fraţii lui şi mai pe urmă ai rânduit chiar ca aceştia să nu poată trăi fără ajutorul său; noi credem Ţie că orice suferinţă îşi are roada ei, că nicio rugăciune nu rămâne neauzită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte Mucenice Iacob Persul, ai lepădat dreap ta-cre dinţă şi ai jertfit idolilor, dar maica şi femeia ta ţi-au stat împotrivă şi te-au mustrat pentru aceasta. Iar tu, ve nin du-ţi în fire, L-ai mărturisit cu tărie pe Hristos, şi pentru aceasta ai suferit dureri de neînchipuit, căci prigonitorii ţi-au tăiat pe rând toate mădularele. Te rugăm, sfinte al lui Dumnezeu, ai grijă de toţi cei pe care iubirea acestei lumi îi ţine departe de mântui re şi întoarce-i pe calea cea bună pe care tu însuţi ai fost întors.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ceea ce cu înţelepciune ai mijlocit în chip minunat împăcarea dintre Sfântul Chiril, luminătorul Ale xan driei, şi Sfântul Ioan gură de Aur, care ai gonit vrăj mă şi-a şi neînţelegerea dintre creştinii care ţi-au ce rut aceasta, care ai adus pacea în familiile ce stăteau să se des tra me, adu liniştea cea binecuvântată în vieţile noastre, ale celor ce suntem încercaţi de răutatea oamenilor şi a îngerilor căzuţi.

Cântarea a 6-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Să luăm aminte la povaţa Sfântului Pavel, apos to lui neamurilor, care a trecut prin încercări mai grele decât ne putem închipui: „Nu v-a cuprins ispită care să fi fost peste puterea omenească. Dar credincios este Dum ne zeu; El nu va îngădui să fiţi ispitiţi mai mult decât pu toţi, ci odată cu ispita va aduce şi scăparea din ea, ca să puteţi răbda”.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Vezi, Doamne, durerea noastră, vezi tulburarea care ne-a cuprins. Dă-ne putere să ne ridicăm degrabă şi să lepădăm de la noi duhul întristării şi al necredinţei. Înmulţeşte-ne credinţa, sporeşte-ne dragostea, dă ru ieşte-ne răbdare şi nădejde, ca la trecerea din această viaţă să putem gusta din bunătăţile pe care le-ai pregătit aleşilor Tăi.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

„Din nimic nu avem noi mai mult de câştigat

decât din suferinţe şi pătimiri”, mărturisea dumnezeiescul Ioan Gură de Aur împotriva celor care credeau că pot merge pe calea mântuirii fără să cunoască poticnirile. Cum dar vom lepăda noi calea cea strâmtă, când duce la odinna veşnică? Cum vom părăsi lupta, dacă vrem să primim nestricăcioasa cunună?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Precum stăteau coroanele pe capetele împăraţilor, aşa stătea Duhul Sfânt peste Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu. Să înţelegem dar că nici sărăcia, nici foa mea şi nici setea nu pot fi piedică pentru cei pe care în cercările îi arată următori sfinţilor; şi pe aceştia Domnul îi va răsplăti cu prisosinţă, aşezându-i la loc de cinste în curţile Sale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Fecioară, izgoneşte toată mâhnirea, în tris la rea şi toată ispita de la noi, păcătoşii tăi robi, şi în deam nă cugetele noastre spre săvârşirea celor bine plăcute lui Dumnezeu, ca să te mărim cu credinţă şi cu dragoste.

Cântarea a 7-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

„N-au trebuinţă de doctor cei sănătoşi, ci cei bolnavi. N-am venit să chem pe cei drepţi, ci pe păcătoşi la pocăinţă”, a spus şi ne spune cu blândeţe Mântuitorul Hristos, aşteptând pocăinţa noastră. Cine poate spune că nu este păcătos? Cine poate crede că nu are nevoie de pocăinţă? Numai cei mândri, pe care iubirea de sine îi ţine departe de Dumnezeu.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Preabunule Doamne, alungă de la noi duhul mândriei, duhul lăcomiei, duhul desfrâului, duhul răutăţii şi duhul deznădejdii, şi dăruieşte-ne darurile Duhului Sfânt: duhul înţelepciunii, duhul înţelegerii, duhul sfatului, duhul puterii, duhul cunoştinţei, duhul temerii de Dumnezeu şi duhul bunei-credinţe.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Iubitori de plăceri precum locuitorii Sodomei şi ai Go morei sunt astăzi cei care trăiesc departe de Biserică, şi noi în loc să vedem păcatele noastre ne mulţumim să credem că suntem mai drepţi decât ei, asemănân du-ne fariseului din Evanghelie. Dar îndreptăţirea noastră nu este şi nu poate fi socotită drept pocăinţă, ci ne este cale a pierzării.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte Mare Mucenice Cipriane, care de la slujirea dia volilor ai venit la cunoaşterea adevăratului Dum ne zeu, cu Sfânta Maria Egipteanca, desfrânata care a devenit înger în trup omenesc, şi cu David, care mai înainte a fost tâlhar, rugaţi-vă pentru noi dimpreună cu toţi cei care părăsind păcatul au urcat pe culmile sfin te mei, ca să luăm desăvârşit dezlegare de păcate şi să tre' cern în caldă pocăinţă această viaţă trecătoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu dragoste i-ai adus pe mulţi la pocăinţă, Maică Sfântă, îndreptându-i să primească prin Taina Spo ve da mei dezlegare de păcate şi dându-le putere în războiul duhovnicesc. Vezi, dar, greşelile noastre cele multe, şi roagă-te înaintea Fiului tău preaslăvit să ne dă ru ias că iertare de fărădelegile care ne apasă, făcând du-ne păr taşi cetei celor care prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-au mântuit.

Cântarea a 8-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Dar nepreţuit sunt pentru neamul creştinesc fericirile pomenite în Evanghelie, şi în vreme de ispită ne aducem aminte cum ne-ai binevestit: „Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia". Vom muri, fraţilor, la vremea rânduită de Dumnezeu, şi bine le va fi celor care se vor învrednici de veşnica mângâiere.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Miluieşte-ne, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu! Miluieş

te-ne, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, după ce ai primit bătăi şi batjocuri ca mulţumire pentru dragostea pe care ne-ai arătat-o! Miluieşte-ne, Cel ce vei veni să judeci viii şi morţii, mântuieşte-ne!

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Chip al morţii sunt necazurile prin care trecem, căci ne îndeamnă să cugetăm la înfricoşătoarea osândă a păcătoşilor. Mai bine ne este nouă a suferi o vreme pe pământ, decât a răbda dincolo chinuri fără sfârşit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Să nu zăbovim a cere ajutorul de la cei care au mu rit lumii acesteia pentru a trăi pentru Hristos! O, Sfinţilor Apostoli, dimpreună cu ceata Arhiereilor, Cu vioşilor şi Drepţilor, cu Sfinţii doctori fără de arginţi şi cu ceilalţi Mucenici, cu toţi Sfinţii ştiuţi şi neştiuţi, rugaţi-vă Atotputernicului Dumnezeu să ne lumineze ca să punem început bun mântuirii noastre, lepădând de la noi toată minciuna şi păcatul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfârşit creştinesc dăruieşte-ne nouă, Fecioară prea curată, izbăvindu-ne de moartea năprasnică şi de celelalte primejdii pe care diavolul vrea să le abată asupra noastră.

Cântarea a 9-a

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

„Mare bucurie să socotiţi, fraţii mei, când treceţi prin diferite ispite”, ne-a spus Sfântul Apostol Iacov, care multe a pătimit pentru numele Tău, arătând şi râs plata celor care au răbdat fără să cârtească: „Fericit este bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcându-se va lua cununa vieţii pe care Dumnezeu a făgă duit-o celor care îl iubesc pe El”.

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Slăvindu-Te, Îţi mulţumim Ţie, Doamne, căci nu treci cu vederea puţina noastră rugăciune, pe care Te rugăm să o primeşti ca pe cei doi bani ai văduvei. Nu ştim să ne rugăm Ţie cu zdrobire de inimă, nu ştim

să ne arătăm mulţumitori pentru toate binefacerile arăta te şi cu atât mai puţin pentru cele ascunse minţii noastre, dar recunoaştem înaintea Ta că suntem neputin cioşi de nu ne vei întări, slabi de nu ne vei face în drăz neţi. Miluieşte-ne, Doamne, că fără mila Ta pierim!

Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră!

Să ducem lupta cea bună, ca să auzim şi noi glasul cel preadulce: „Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, de moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă de la între me ierea lumii. Căci flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc, însetat am fost şi Mi-aţi dat să beau; străin am fost şi M-aţi primit, gol am fost şi M-aţi îmbrăcat; bolnav am fost şi M-aţi cercetat; în temniţă am fost şi aţi venit la Mine”.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, dumnezeieşti Stăpânii, Heruvimi, Serafimi, Dom nii, îngeri, Scaune, toate Căpeteniile şi preamări te Puteri şi Sfinţilor Arhangheli, dimpreună cu sobo rul tuturor Sfinţilor, apăraţi-ne de tot răul, de toată ispita şi necazul, şi rugaţi pe Stăpânul tuturor să ne mân tu ias că pe noi, cei cuprinşi de multe păcate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea apărătoare a celor ce se roagă ţie şi Maică a nenumăratelor milostiviri arătate nea mu lui omenesc. Ceea ce eşti mai sfântă decât toţi sfinţii şi mai grabnică în ajutor decât suntem noi în rugăciu ne pe tine ceea ce eşti cu adevărat ocrotitoare a creştinilor te mărim.

Acatistul

„Slavă lui Dumnezeu pentru toate”.

După obişnuitul început se zic:

Condacul 1

Împărate al veacurilor, Cel ce nu suferi stricăciu ne Tu ţii în dreapta Ta toate cărările vieţii omeneşti

cu puterea proniei Tale ce lei mântuitoare. Îţi mulţumim pentru binefa cerile Tale cele arătate şi cele ascunse, pentru viaţa pământească şi pentru ce reştile bucurii ale Îm pă răţiei Tale. Arată-ne şi de acum înainte mila Ta, ce lor care cântăm:

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Icosul 1

Venit-am pe lume prunc slab şi neajutorat, dar în ge rul pă zitora în tins aripi luminoase, ocrotind le-a gă nul copilăriei mele. Dragostea Ta străluceşte de atunci peste toate cărările mele, în chip minunat călăuzin du-mă către lumina veşniciei. Cu slavă sau arătat, din prima zi şi până acum, darurile Proniei Tale cele în bel şi gate. Îţi mulţumesc şi strig cu toţi cei care Te cunosc pe Tine:

Slavă Ţie, Celui ce m-ai chemat la viaţă.

Slavă Ţie, Celui ce mi-ai arătat frumuseţea lumii.

Slavă Ţie, Celui ce ai deschis înaintea mea cerul şi pământul ca pe o carte a veşnicei înţelepciuni.

Slavă Ţie, pentru veş nicia ce se arată în lumea cea vremelnică.

Slavă Ţie, pentru milele Tale cele arătate şi cele ascunse.

Slavă Ţie, pentru fie care suspinare în încercările mele.

Slavă Ţie, pentru fie care pas al vieţii, pentru fie care clipă de bucurie.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 2-lea

Doamne, ce bine e să fii oaspetele zidirii Tale: vântul bine în miresmat, mun ţii care tind spre cer, apele ca nişte oglinzi ne măr şi nite în care se răsfrâng aurul razelor şi curgerea lină a norillor. Întreaga fire şopteşte tai nic, toată e plină de mângâiere, păsările şi de bi toa ce le poartă pe ce te-a iubirii Tale. Bine cu vântat este pământul cu frumuseţea cea degrab trecătoare care deşi teaptă de

rul de veşnicul locaş unde întru nestricăcioasă frumuseţe se aude cânta rea: Aliluia!

Icosul al 2-lea

M-ai adus în viaţa aceasta ca într-un rai prea sfânt. Am văzut cerul ca un potir albastru şi adânc, în azurul căruia cântă pă sările, am ascultat foşnetul liniştitor al pădurii şi su su rul dulceglă suitor al ape lor, m-am înfruptat din roadele bine înmiresmate şi dulci, ca şi din mierea cea parfumată. Ce bine e la Tine pe pământ şi câtă bucurie să fii oaspetele Tău!

Slavă Ţie, pentru praz nicul vieţii.

Slavă Ţie, pentru buna mireasmă a lăcrămioarelor şi a tran dafirilor.

Slavă Ţie, pentru felu' rimea cea desfătată a roa delor şi a se minţelor.

Slavă Ţie, pentru strălucirea de giuvaier din roua dimineţii.

Slavă Ţie, pentru surâsul deşteptării scăldate în lumină.

Slavă Ţie, pentru frumuseţea zidirii mâinilor Tale.

Slavă Ţie, pentru viaţa veacului acesta, prevestitoare a celei cereşti.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 3-lea

Prin puterea Sfântului Duh împrăştie mireasmă orice floare – tainică adi ere de parfum, gingaşă alcătuire de culori, frumuse ţea Celui Mare întru celesme rite. Laudă şi cinste Fă că torului de viaţă Dum ne zeu, Cel care a încununat ţarina cu aurul spice lor şi cu azurul albăs trelelor, iar sufletul cu bucuria vederii celor tai nice. Veseliţi-vă şi-l cântaţi Lui: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Cât de minunat eşti în sărbătoarea primăverii, când se trezeşte la viaţă toată făptura şi noi strigăm cu bucurie către Tine: Tu eşti Izvorul vieţii, Tu eşti Biruitorul morţii!

Mângâiate de lumina lunii şi de cântecele privi ghe torillor stau văile şi co drii în veşminte de nuntă. În trea ga lume e mirea sa Ta şi ca pe Mirele ei veşnic Te aşteaptă. Dacă iarba câmpului astfel o îmbraci, pe noi, oare cum ne vei preschimba în veacul în vierii ce va să fie? Cum vor lumina trupurile noastre, iar sufletele cum vor străluci?

Slavă Ţie, Celui ce ai scos dintru întunecimile pământului felurite culori şi gusturi şi miresme.

Slavă Ţie, pentru zidirea cea primitoare şi bogată în mângâiere.

Slavă Ţie, că ne-ai în con jurat cu mii şi mii de făpturi.

Slavă Ţie, pentru adâncul înţelepciunii Tale, care şi-a pus pecetea peste întreaga lume.

Slavă Ţie, cu evlavie să rutăm urmele paşilor Tăi nevăzuţi.

Slavă Ţie, Celui ce ai aprins înaintea noastră lumina cea strălucitoare a vieţii veşnice.

Slavă Ţie, pentru nădejdea vieţii nestricăcioase, ne pieritoare, desăvârşite.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 4-lea

Cu câtă dulceaţă îi în destulezi pe cei ce se gândesc la Tine, ce Făcător de viaţă este Cuvântul Tău cel Sfânt! mai plăcută de cât untdelemnul şi mai dulce decât fagurii este împreună-grăirea cu Tine. Ru gă ciu nea adusă Ţie prinde viaţă şi se înaripează: cu ce cu tre' mur se umple sufletul şi cât de măreţe şi pline de tâlc par atunci viaţa şi făptura toată! Unde nu eşti Tu – acolo e pustiu. Unde eşti Tu – acolo e bogăţia sufletului, acolo se revarsă, ca un şuvoi de apă vie, cântarea: Aliluia!

Icosul al 4-lea

Când se lasă înserarea pe pământ şi se aşterne îi niş tea adu când vremea odihnei şi a somnului obştesc, pa la tele strălucitoare închipuite de norii po le îţi cu aurul amurgului îmi par a fi cămara Ta. Foc

şi porfiră, aur şi azur gră iesc prorocind despre frumu setea cea negrăi tă a cereştilor Tale sălaşuri şi cu glas de prăz nuire strigă:

Slavă Ţie, în ceasul tihnit al înserării.

Slavă Ţie, Celui ce ai revăr sat asupra lumii adâncă pace.

Slavă Ţie, pentru raza de rămas-bun a soarelui care apune.

Slavă Ţie, pentru darul somnului odihnitor.

Slavă Ţie, pentru bunătatea Ta vădită în întuneric prin lumi na pe care o ţeşi în inimile noastre.

Slavă Ţie, pentru rugăciunile smerite ale sufletului păzit de înger.

Slavă Ţie, pentru deşi tep tarea făgăduită în bucuria veşnicei zile neînse rate.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 5-lea

Nu sunt cumplite vifo rele vieţii pentru acela în al cărui suflet străluceşte făclia focului Tău. Împrejur – vreme rea şi întuneric, groază şi urlet de vi jelie; iar în sufletul lui e pace şi lumină: acolo e Hristos! Şi inima cântă: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Văd cerul Tău strălucitor de stele. O, cât eşti de bogat şi câte lumini ai! Prin razele îndepărtaţilor lumină tori mă priveşte veş nicia; sunt aşa mic şi ne însemnat, dar cu mine este Domnul şi pretutindeni sunt păzit de dreap la Lui cea iubitoare.

Slavă Ţie, pentru ne con tenita Ta purtare de grijă.

Slavă Ţie, pentru oamenii pe care pronia Ta mi i-a adus în cale.

Slavă Ţie, pentru dragos tea rudelor, pentru dărui rea prietenilor.

Slavă Ţie, pentru blândeţea dobitoacelor care-mi slujesc.

Slavă Ţie, pentru clipele luminoase ale vieţii

mele.

Slavă Ţie, pentru bucuriile limpezi ale inimii.

Slavă Ţie, pentru fericirea de a trăi, de a mă nevoi şi de a contempla.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 6-lea

Cât eşti de măreţ şi de apropiat întru cumplita suflare a fur tunii, cum se va deşte atotputernicia mâi nii Tale în şerpuirea ful gerelor orbitoare: minunată este măreţia Ta. Glasul Domnului peste cârn pii şi în foşnetul co dr-ilor, glasul Domnului în purcede rea tunetelor şi ploii, glasul Domnului pes te ape multe. Lăudat fii în vuietul munţilor care scu apă foc. Tu scuturi pământul ca pe un veşmânt; Tu înalţi până la cer valurile mării. Laudă Ţie, Celui ce ai smerit trufia omenească, făcând să se înalţe strigăt de pocăinţă: Ali lu' ia!

Icosul al 6-lea

Ca fulgerul când lumi neazăcămările ospăţului şi după el par jalnice toate făcliile, aşa ai strălucit şi Tu în sufletul meu, fără de veste, la vremea celor mai mari bucurii ale mele; iar după lumina Ta de fulger, ce pa fi de întunecate şi firave păreau aceste bucurii... Sufletul meu năzuieş te spre Tine!

Slavă Ţie, culme a celor mai înalte visuri omeneşti.

Slavă Ţie, pentru setea noastră nepotolită după în părtăşi rea cu Dumnezeu.

Slavă Ţie, Celui ce ai aprins în noi un dor mai mare de cele cereşti decât de cele pământeşti.

Slavă Ţie, Celui ce faci din noi fii ai luminii în veşmântându-ne cu cele mai gingaşe raze ale Tale.

Slavă Ţie, Celui ce ai zdrobit puterea duhurilor în tu nericu lui şi ai sortit tot răul nimicirii.

Slavă Ţie, pentru descoperirile Tale.

Slavă Ţie, pentru fericirea de a Te simţi şi a vieţui cu Tine.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 7-lea

În sânul minunatei simfonii care ne înfăşoară cu bo ga tele ei armonii se face auzită chemarea Ta. Tu ne des co peri pridvorul Împărăţiei ce va să fie în dulceaţa când ţărilor, în minunatele acorduri ale sunetelor, însim ţi rea înaltă din glăsuirea lor, în strălucirea lucrării artistului. Orice adevărată frumuseţe ne poartă sufletul spre Tine, ca o puternică chemare, făcându-ne să înăl ţăm cu glas de sărbătoare cânta rea: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Cu pogorârea Sfântului Tău Duh, Tu luminezi şi faci să.ro deasca arta pictorilor, inspiraţia poeţilor, gândirea savanţilor. Cu puterea cunoaşterii de sus pătrund ei legile Tale, lu' minându-ne adâncul înţelepciunii Tale de Ziditor. Lucrările lor şi fără de voie Te mărturisesc: O, cât eşti de mare în operele lor, cât eşti de mare în omul pe care Tu l-ai făcut!

Slavă Ţie, Celui ce Ţi-ai arătat puterea în legile ce cârmuiesc zidirea.

Slavă Ţie, că toată făptura e plină de legile pe care i le-ai rânduit.

Slavă Ţie, pentru tot ce ni s-a descoperit prin ha rul Tău.

Slavă Ţie, pentru ceea ce cu înţelepciune ne-ai ascuns.

Slavă Ţie, pentru geniul minţii omeneşti.

Slavă Ţie, pentru puterea de a lucra cele de folos.

Slavă Ţie, pentru limbile de foc ale inspiraţiei.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 8-lea

Cât de apropiat eşti de noi în ziua bolii! Tu însuţi cercetezi pe cei bolnavi, Tu însuţi Te apleci spre patul celui suferind. Şi inima lui stă de vorbă cu Tine. Tu luminezi sufletul cu pace în vremea grelelor pătimiri şi scârbe, Tu trimiţi ajutor neaşteptat. Tu mângâi, Tu cer ce trezi cu dragoste şi mântui, Ţie îţi

înălţăm cântare: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Când, prunc fiind, Te-am chemat cu înţelegere pentru prima oară, mi-ai împlinit rugăciunea şi mi-ai adum brit sufletul cu pa cea harului Tău. Atunci am înţeles că Tu eşti bun şi fericiţi sunt cei care aleargă la Tine. Am început a Te chema din ce în ce mai des, iar acum strig:

Slavă Ţie, Celui ce plineşti cererea mea pentru cele bune.

Slavă Ţie, Celui ce ve ghezi necontenit asupra mea.

Slavă Ţie, Celui ce tă mă duieşti neputinţele şi scârbele cu tre' cerea vindecătoare a timpului.

Slavă Ţie, Celui ce singur ştii de ce îngădui să fim pri goniţi pe nedrept.

Slavă Ţie, Celui prin care nicio pierdere nu e de neînlocuit şi tuturor le dăruieşti viaţa de veci.

Slavă Ţie, Celui ce faci nepieritor tot lucrul cel înalt şi bun.

Slavă Ţie, Celui ce ne-ai făgăduit reîntâlnirea cea dorită cu cei de aproape ai noştri adormiţi întru nă de dea învierii.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 9-lea

De ce zâmbeşte tainic toată făptura în zilele de praz nic? De ce atunci se re varsă în inimă o minunată uşurare, fără asemăna re cu cele pământeşti şi însuşi văz duhul devine altar şi biserică purtătoare de lumină? E adierea harului Tău, e strălucirea Taborului, cerul şi pământul cântă atunci lauda: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Când m-ai insuflat spre a sluji aproapelui, lumi nân du-mi sufletul cu unii linţa, atunci una din razele Tale nenumărate a căzut asupra inimii mele, şi ea s-a făcut purtătoare de lu' mină, fier în văpaie: am privit chipul Tău tainic şi neapropiat.

Slavă Ţie, Celui ce ai preschimbat viaţa noastră cu faptele bunătăţii.

Slavă Ţie, Celui ce ai pecetluit cu negrăită dulceaţă fiecare din poruncile Tale.

Slavă Ţie, Celui ce Te să lăsluieşti în chip nevă zut acolo unde adie buna mireasmă a milostivirii.

Slavă Ţie, Celui ce ne-ai trimis nereuşite şi scârbe, ca să ne întoarcem ochii spre suferinţa celorlalţi.

Slavă Ţie, Celui ce ai pus mare răsplată în însăşi fapta bună.

Slavă Ţie, Celui ce primeşti avântul spre cele înalte.

Slavă Ţie, Celui ce învă lui cu iubirea mai presus de toate.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 10-lea

Un lucru prefăcut în pul bere nu se alcătuieşte iară din aceasta, dar Tu învii pe cei a căror conştiinţă s-a stins şi întorci la frumuseţea cea dintâi sufletele ce o pierduseră fără nădejdea de a o mai dobândi. Cu Tine nimic nu e cu neputinţă de îndreptat. Tu eşti cu totul dragoste. Tu eşti Cel ce pe toate le zi deşti şi Cel ce iarăşi dai viaţă. Pe Tine Te lăudăm cântând: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Dumnezeul meu, Cel ce cunoşti căderea îngerului trufaş al zorilor, mântuieşte-mă cu harul Tău, nu mă lăsa să mă îndepărtez şi să mă îndoiesc de Tine. Ascute auzul meu, ca să aud în toate clipele vieţii mele glasul Tău tainic şi să-ţi strig, iubitorule de oameni:

Slavă Ţie, pentru minunatele potriviri de întâmplări pe care le-a rânduit pronia Ta.

Slavă Ţie, pentru presimţirile dăruite de har.

Slavă Ţie, pentru poveţele glasului tainic.

Slavă Ţie, pentru descoperirile din vis şi din trezie ale cuvioşilor Tăi.

Slavă Ţie, Celui ceză dărniceşti planurile nefolositoare.

Slavă Ţie, Celui ce ne trezeşti prin suferinţe din beţia patimilor.

Slavă Ţie, Celui cesmereşti spre mântuire trufia inimii.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al II-lea

Prin lanţul de gheaţă al cea curilor simt suflul fier binte al dumnezeirii Tale şi dragostea Ta de oameni. Tu eşti aproape, se rocul vremurilor se apropie. Văd Cru cea Ta: ai îndura i-o pentru mine. În pulbere se aşterne duhul meu înaintea Sfintei Cruci: aici e biruinţa iubiri şi a mântuirii, aici nu încetează în veci lauda: Aliluia!

Icosul al II-lea

Fericit cel care va cina în Împărăţia Ta, însă Tu m-ai împărtăşit încă de pe pământ cu această fericire de fiecare dată când mi-ai întins cu dreapta Ta dum ne ze iască Trupul şi Sin ge le Tău, iar eu, mult păcătosul, am primit Sfintele Taine şi am simţit iubirea Ta cea negrăită şi mai presus de fire.

Slavă Ţie, pentru puterea harului Tău cel ne cuprins şi de viaţă făcător.

Slavă Ţie, Celui ce ai înălţat Biserica Ta ca adăpost lumii ostenite.

Slavă Ţie, Celui ce ne-ai născut a doua oară prin apele cele de viaţă făcătoare ale Botezului.

Slavă Ţie, căci Tu în torci celor care se pocăiesc ne pri hănirea crinilor.

Slavă Ţie, adânc nesecat al iertării.

Slavă Ţie, pentru pa ha rul vieţii şi pentru pâinea bucuriei veşnice.

Slavă Ţie, Celui ce ne-ai ridicat spre cer.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 12-lea

De multe ori am privit cum se răsfrângea Slava Ta pe chipurile celor ră posaţi. Cum străluceau de ne

pă mântească frumuse te şi bucurie, cât de nemateriale păreau trăsăturile lor: cu adevărat era praz nicul fericirii şi al odihnei în sfârşit atinse; tă cerea lor striga spre Tine. În ceasul sfârşitului luminează şi sufletul meu, cel care strigă: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Ce înseamnă laudele mele înaintea Ta! Eu nu am auzit cânta rea heruvimilor – aceasta este partea sufletelor înalte –, dar ştiu cum Te slăveşte firea. Am privit iar na cum, sub tăcerea lunii, întreg pământul îţi aduce tihnită rugăciune, înveşmântat în haină albă, strălu când de nestematele zăpezii. Am văzut cum se bucură de Tine soarele care răsare şi am auzit corurile păsări lor slavo slo vând. Am auzit cum fostnesc codrii, cântă vânturile şi apele susură cu tai nă despre Tine, am auzit cum Te propovădu iesc cetele luminătorilor prin mişca rea pe care le-ai rânduit-o, cu înţelepciune, pe nesfâr şi te le întinderi.

Ce e lauda mea! Firea este ascultătoare, iar eu nu sunt. Atâta cât trăiesc şi văd dragostea Ta, râvnesc să-ţi mulţumesc, să mă rog Ţie şi să strig:

Slavă Ţie, Celui ce ne-ai arătat lumina.

Slavă Ţie, Celui ce ne-ai iubit cu dragoste adâncă, nemăsu rată şi dumnezeiască.

Slavă Ţie, Celui ce ne um breşti cu lumina, cu ce tele sfinţilor şi îngerilor Tăi.

Slavă Ţie, Preasfântule Părinte, Care ne-ai chemat să dobândim Împărăţia Ta.

Slavă Ţie, Duhule Sfinte, Soare deviaţă-Făcător al veacului ce va să vină.

Slavă Ţie, Fiule al lui Dumnezeu, începătură a mântuirii noastre.

Slavă Ţie, pentru toate, Treime Dumnezeiască şi Preabună.

Slavă Ţie, Dumnezeule, în veci!

Condacul al 13-lea

O, Preabună şi devia ţă-Făcătoare Treime,

primeşte mulţumire pentru toate milele Tale şi ne arată cred nici de binefaceri le Taie ca, înmulţind talanţii care ne-au fost încredin ţaţi, să intrăm în veşnica bucurie a Domnului nostru cântând cântare de biruinţă: Aliluia! (Acest Condac se zice de trei ori.)

Apoi se zice Icosul întâi***:*** **Venit-am pe lume...** şi Con dacul întâi: **Împărate al veacurilor...**

Şi se face otpustul.

RUGĂCIUNI LA TOATĂ TREBUINŢA

Rugăciune la vreme de ispită

Doamne, Doamne, Cel ce ai îngăduit diavolului să ispitească în rai pe strămoşii noştri Adam şi Eva, spre a le încerca ascultarea şi supunerea, Cel ce, de asemenea, ai îngăduit diavolului să ispitească cu îngrozire şi cu gre le suferinţe pe Dreptul Iov, robul Tău, pentru ca şi mai lămurit să se vădească virtuţile şi credinţa lui întru Tine, Cel ce ai dat îngăduinţă satanei să se apropie cu ispitire de însuşi Fiul Tău, spre a-L îmbia şi a-L momi cu poftele şi deşertăciu ni le acestei lumi, pentru ca, în frânt şi ruşinat, acest duh blestemat să audă din gura Mântuitorului lumii cuvintele: „Înapoia Mea, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului Tău să te în chini şi numai Lui unuia să îi slujeşti”; Cel ce tuturor drepţi lor şi sfinţilor Tăi le-ai dat vremi de ispitire şi de grele îndoieli, pentru ca prin ele lămurindu-se să iasă şi să rămână şi mai întăriţi în credinţa, în nădejdea, în dragos tea şi în supunerea cea către Tine; Însuţi, Atot puternice şi Preabunule Stăpâne, ajută-mi şi mie în această clipă grea, când duhul satanei îmi tulbură mintea cu îndoieli şi cu îmboldiri şi când viclene amăgiri îmi fră mân tă inima şi sufletul; arată-mi, Milostive, adevărul şi calea Ta cea dreaptă, pentru ca, biruind unel tirile lui de acum, să mă pot bucura de cuvintele apos to lu’ lui Tău Iacov, care zice: „fericit bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcându-se,

va lua cununa vieţii, pe care a făgă duit-o Dumnezeu celor ce îl iubesc pe El”.

Dăruieşte-mi, Stăpâne, inimă curată şi credinţă tare, pentru ca în aceste clipe să pot cânta dimpreună cu prorocul Tău David: „Doamne, cât s-au înmulţit cei ce mă necăjesc! Mulţi zic sufletului meu: Nu este mântuire lui întru Dumnezeul lui! Iar Tu, Doamne, spri îi ni torul meu eşti, slava mea şi Cel ce înalţi capul meu! Cu glasul meu am strigat către Domnul şi m-a auzit din muntele cel sfânt al lui! A Domnului este mântuirea şi peste tot poporul Tău binecuvântarea Ta”. Amin.

Rugăciune pentru dobândirea răbdării

Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai răbdat pri gonirile, batjocurile şi chiar moartea pe cruce pentru mântuirea noastră, Cel ce ai spus că „prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre”, arată-mi mie, păcătosului, milele Tale cele bogate şi dăruieşte-mi duhul răbdării, ca sufletul meu cel încercat să dobân deas că alinare.

Vezi deznădejdea care mă ispiteşte, vezi încercarea prin care trec şi ajută-mă să ies din ea curăţit de păcate şi pregătit să-ţi slujesc în toate zilele vieţii mele, şi să slăvesc Numele Tău cel sfânt, cântând împreună cu toţi îngerii şi sfinţii: Aliluia!

Rugăciune pentru uşurarea sufletului la întristări, spaimă, gânduri şi vise urâte care îl tulbură pe om (din psalmii lui David)

Dumnezeule, întru numele Tău mântuieşte-mă şi întru puterea Ta mă judecă. Dumnezeule, ascultă ru gă ciu nea mea, pleacă urechea Ta la graiurile gurii mele. Ia aminte spre mine şi mă ascultă, că m-am mâhnit întru îngrijorarea mea şi m-am abătut. Inima mea s-a tulburat întru mine şi frica morţii a căzut asupra mea. Temere şi cutremur au venit peste mine şi întunericul m-a acoperit.

Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat şi noaptea înaintea Ta. Să ajungă până la Tine

rugăciu nea mea, că s-a umplut de rele sufletul meu şi viaţa mea de iad s-a apropiat! Miluieşte-mă, Doamne, că ne pu tincios sunt! Vindecă-mă, că s-a tulburat foarte sufletul meu. Ostenit-am întru suspinarea mea. În toate nop ţi le îmi stropesc patul cu lacrimile mele şi în ele îmi scald aşternutul.

Pentru ce eşti mâhnit, suflete al meu, şi pentru ce mă tulburi? Nădăjduieşte spre Dumnezeu şi mă voi mărturisi Lui, mântuirea feţei mele şi Dumnezeul meu.

Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este sprijinitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?

Iubi-Te-voi, Doamne, vârfuţea mea! Domnul este în tărirea mea şi scăparea mea şi izbăvitorul meu. Domnul este ajutorul meu şi voi nădăjdui întru El: Apărătorul meu şi puterea mântuirii mele şi sprijinitorul meu. Amin.

Rugăciune pentru izbăvirea de vrăjmaşi

Doamne, învaţă-mă să-ţi cunosc mărirea şi bună ta tea. Dă-mi inimă curată şi lesne iertătoare şi căinţă pentru supărările ce le-am făcut altora. Fă să am dragoste creştinească şi să pot răbda cu pace toate necazuri le ce-mi vin din partea lor, făcând porunca Ta. Ajută-mă să nu mai fac rău celor ce-mi fac rău; pe cel ce mă blesteamă, să îl binecuvântez. De va flămânzi vrăj mă săi, să îi dau pâine; iar de va înseta, să îl adăp. De va cădea, să îl ridic şi de se va rătăci, să îl povăţuiesc.

Doamne, eu nu sunt decât un om neputincios. De aceea, ajută-mă cu darul Tău să fiu statornic în po run cele Tale. Trimite binecuvântările Tale peste vrăjmaşii mei şi întoarce inima lor cu dragoste asupra mea. Alun găsuferinţele şi neodihna ce-mi vin de la ei şi ne împacă pe noi. Dă-mi pacea Ta, Doamne, ca să putem vieţui pe pământ cu pace, cu bucurie, şi să-ţi zicem în unire, cu faţa senină şi cu inima curată: „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi

noi iertăm greşiţilor noştri”. Că Ţie se cuvine slava, cinstea şi închinăciunea în veci. Amin.

Rugăciune pentru vrăjmaşi

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel unul născut din Tatăl, mai înainte de veci, care de bu năvoie ai primit moartea pe cruce pentru mântuirea neamului omenesc şi ca un mieluşel fără de glas în po tri va celui ce-l junghie, aşa nu Ţi-ai deschis gura; căci pe cruce fiind răstignit între cei doi tâlhari şi batjo coririle de la cei doi potrivnici primind, spre cer Ţi-ai îi di cât ochii şi cu bunătate Te-ai rugat: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac”.

Tu, Doamne, ne-ai învăţat să nu stăm împotriva ce lor răi şi ai zis: „De te va lovi cineva peste obrazul cel drept, întoarce-l şi pe cel stâng”. Asemenea Tu ne-ai po runcit zicând: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, bine cu vân taţi pe cei ce vă blesteamă, faceţi bine celor ce vă vatămă şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Părintelui vostru cel din ceruri, căci El răsare soarele Său peste cei buni şi peste cei răi şi plouă peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi”.

Tu însuţi, întru tot bunule Împărate, caută la mine nevrednicul robul Tău, şi dă-mi tărie, ca să nu mă mânii împotriva vrăjmaşului meu şi să nu-i întorc lui loviturile cu răzbunare, căci „numai al Meu este a răzbu na”, grăieşte Domnul; iar nouă, făpturilor celor după chi pul şi asemănarea Ta, ne-ai poruncit Tu însuţi „ca să nu apună soarele peste mânia voastră”, şi daruri la sfintele Tale altare să nu aducem până nu ne vom fi împăcat mai întâi cu cei în neînţelegeri cu noi.

Tu deci, Care în luminoasa şi sfânta rugăciune „Tatăl nostru” ne înveţi să ne rugăm zicând: „Şi ne iar tă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri”, ajută-mi mie, Doamne, ca potrivit cu vin te lor Tale, să răsplătesc cu bine celor ce mă urăsc, celor ce mă vatămă şi celor ce mă prigonesc.

Dă-le, Doamne, pacea Ta, luminează-le mintea,

ca să te cunoască pe Tine şi poruncile Tale, curăţeşte-le inima şi o mlădie, ca să-şi vadă greşelile şi să se căiască de nedreptăţile lor! Nu-i lăsa pe ei, Doamne, în arătă ci re şi în păcat! Trimite-le lor binecuvântarea Ta, ca să se în toar că şi să se mântuiască şi să fie vii întru Îm pă răţia Ta!

Iar mie, Stăpâne, dăruieşte-mi duhul curăţiei, al gândului smerit, al răbdării şi al dragostei, pentru ca în pace şi cu bucurie să grăiesc către Tine unele ca acestea: „Iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri”. Amin.

Rugăciune pentru împăcare

Doamne, miluieşte pe cei ce mă urăsc, se sfădesc cu mine şi mă ocărăsc, asemenea şi pe cei ce mă gră iesc de rău, ca nu cumva vreunul din ei să pătimească ceva rău pentru mine, necuratul, nici în veacul acesta de acum, nici în cel ce va să fie. Ci-i sfinţeşte pe ei cu mila Ta, şi-i acoperă cu bunătatea Ta, Preabunule Stăpâne. Amin.

Rugăciunea văduvei

Dumnezeul meu, plăcut-a voii Tale celei nepă trun se de mintea omenească să-l ia la Tine pe soţul meu. Grea este crucea pe care mi-ai dat-o să o port. La cine însă voi căuta scăpare, fără numai la Tine, Cel ce eşti apără torul şi sprijinitorul Atotputernic al vădu ve lor şi Pă rin tele cel Atotbun al orfanilor? Ajută-mi ca unei ne pu tincioase, hrăneşte-mă ca pe o sărmană şi mă în tă reş te-a face întru toate voia Ta cea sfântă! În Tine, prea bunule Stăpâne, pun toată încrederea mea, ascultă umilita mea rugăciune, pentru Fiul Tău cel Unul-Năs cut, Domnul nostru Iisus Hristos, cu care împreună stăpâneşti în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea orfanului

Doamne, Dumnezeule, pierdut-am pe părinţii mei preaiubiţi, pe care nu îi voi mai vedea în viaţa aceasta; ar trebui să deznădăjduiesc, dacă n-aş şti că nimic în lume nu se întâmplă fără voia Ta şi că tu eşti

Tatăl orfanilor. Milostiveşte-Te deci şi spre mine şi fii mie Tată în toate zilele vieţii mele. Ajută-mi să umblu în căi le poruncilor Tale; păzeşte-mă de toate primejdiile vieţii acesteia şi fă să-mi aduc aminte adesea învăţături le şi dojenile ce mi-au dat bunii mei părinţi în vremea vieţii lor, ca să pot păşi, cu darul Tău cel sfânt, pe ea le-a cea adevărată, care duce la mântuire, şi când chemarea Ta va veni, să pot fi iarăşi cu părinţii mei, întru feri ci rea cea veşnică. Amin.

Rugăciune pentru bunul sfârşit al vieţii

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul îndurării, cad înaintea Ta cu inimă plină de durere, Ţie îţi încredinţez ceasul cel din urmă al vieţii mele.

Când picioarele mele reci îmi vor da să înţeleg că această corabie a vieţii mele este aproape de limanul său, Milostive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când ochii mei întunecaţi şi tulburi din pricina mor ţii ce se apropie vor căuta stăruitor spre Tine, Multmi Ios tive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când mâinile mele tremurătoare şi amorţite nu vor mai putea strânge Crucea Ta şi fără de voie o vor lăsa să cadă pe patul durerii mele, Multmilostive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când obrajii mei galbeni ca ceara şi buzele mele în vi neţite vor stârni frică şi milă celor ce vor fi în jurul meu, când părul capului meu, ud de sudorile morţii, se va ridica în sus şi va vesti că sfârşitul este aproape, Mult milostive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când urechile mele vor fi gata să se închidă pentru tot deauna la vorbele oamenilor şi se vor deschide la glasul Tău care va rosti judecata cea neschimbătoare de care atârnă soarta mea pentru vecie, Multmilostive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când mintea mea va fi îngrozită de închipuiri înspăimântătoare şi sufletul meu tulburat de întristarea morţii şi de vederea fărădelegilor mele se va lupta cu duhurile întunericului care vor voi să îmi răpească mângâierea, acoperindu-mi ochii ca să nu

caut ia în du ra rea Ta şi să mă arunce în deznădejde, Multmilostive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când voi vărsa cele din urmă lacrimi, primeşte-le ca pe o jertfă curăţitoare, după care să-mi dau sufletul cu bună pocăinţă şi în clipa aceea înfrico şată, Multmi Ios tive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când inima mea istovită de durerile morţii abia va mai bate şi va fi cuprinsă de fiorul sfârşitului şi zdrobită de zbuciumul luptei cu vrăjmaşii mântuirii mele, Multmilostive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când rudeniile şi prietenii îndureraţi de starea în care mă aflu se vor aduna în jurul meu şi Te vor chema în ajutor cu multă dragoste pentru mine, Multmilostive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când simţurile mele se vor desprinde de lumea aceasta care va dispărea cu totul pentru mine şi eu voi ge me sub povara amărăciunii ieşirii sufletului şi a chi nurillor morţii, Multmilostive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Când sufletul meu se va înfăţişa înaintea Ta şi va vedea pentru întâia oară strălucirea cea nespusă a sta vei Tale, nu-l lepăda de la faţa Ta, ci primeşte-l în sânul cel dulce al îndurării Tale, Multmilostive Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Tale, ale Sfântului Înger Păzitor al vieţii mele, ale Pă rin telui meu duhovnic şi ale tuturor Sfinţilor Tăi, mi lu' ieşte-mă pe mine, păcătosul, spurcatul şi necu ratul, acum şi în ceasul morţii, la trecerea prin vămi şi în ziua Judecăţii, şi-mi iartă păcatele mele pe care le-am făcut din copilărie şi până acum. Amin.

Rugăciune pentru cei adormiţi

Pomeneşte, Doamne, pe cei ce întru nădejdea în vierii şi a vieţii celei ce va să fie au adormit, părinţi şi fraţi ai noştri şi pe toţi cei care în dreapta credinţă sau să vâr sit, şi iartă-le lor toate greşelile pe care cu cuvântul sau cu lucrul sau cu gândul le-au săvârşit

şi-i aşază pe ei, Doamne, în locuri luminoase, în locuri de verdeaţă, în locuri de odihnă, de unde a fugit toată durerea, în tris tarea şi suspinarea şi unde cercetarea feţei Tale ve se leşte pe toţi sfinţii Tăi cei din veac. Dăruieşte-le lor şi nouă Împărăţia Ta şi împărtăşirea bunătăţilor Tale celor negrăite şi veşnice şi desfătarea vieţii Tale celei ne sfârşite şi fericite. Că Tu eşti învierea şi odihna adormiţilor robilor Tăi (Numele), **Hristoase, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Celui fără de început al Tău Părinte şi Preasfântului şi Bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.**

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele adormiţilor robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspinare, ci viaţă fără de sfârşit.

Rugăciune de mulţumire pentru binefacerile primite de la Dumnezeu

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeule a toată mi Ios tivirea şi îndurarea, Care ai nemăsurată mare milă, nespusă şi neajunsă iubire de oameni, căzând acum către a Ta slavă, cu frică şi cu cutremur, aduc Ţie mulţumi re pentru binefacerile de care m-ai învrednicit pe mine, nevrednicul Tău rob. Te slăvesc, Te laud şi Te cânt ca pe un Domn, Stăpân şi făcător de bine. Şi iarăşi căzând înaintea Ta, îţi mulţumesc şi cu smerenie mă rog nemăsuratei şi negrăitei Tale milostiviri, ca şi de acum înainte să-mi dăruieşti faceri de bine, ca să sporesc în dragostea de Tine şi de aproapele meu.

Izbăveşte-mă de tot răul şi necazul. Dăruieş te-mi linişte. Şi mă învredniceşte ca în toate zilele vieţii mele totdeauna mulţumire să îţi aduc şi să grăiesc şi să cânt cele preabune Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune pentru mântuire

Dumnezeul meu, cred întru Tine şi mă rog Ţie, în tăreşte-mi credinţa! Te iubesc, dar sporeşte-mi

dragos tea! Mă pocăiesc, dar fă-mi căinţa să prisosească! Te slăvesc ca pe întâiul meu început! Te doresc ca pe cea mai înaltă dorinţă a mea! Îţi mulţumesc, ca Bine fă că torului meu celui veşnic! Te chem ca pe puternicul meu Apărător.

Dumnezeul meu, binevoieşte şi povăţuieşte-mă cu un te lepciunea Ta, călăuzeşte-mă cu dreptatea Ta, mângâie-mă cu milostivirea Ta, apără-mă cu puterea Ta.

Îţi închin, o, Dumnezeule, gândurile, faptele, suferinţele mele, ca în viitor să mă gândesc la Tine, să gră iesc de Tine, să lucrez după voia Ta, să sufăr pentru Tine.

Doamne, eu voiesc ceea ce voieşti Tu, pentru că Tu voieşti să mă supun voii Tale şi făgăduiesc să fac tot ceea ce voieşti Tu.

Te rog, cu umilinţă, luminează-mi mintea, oţe leş te-mi voia, curăţeşte-mi trupul şi sfinţeşte-mi sufletul!

Dumnezeule Preabun, ajută-mă să mă curăţesc de greşelile trecute, să biruiesc ispitele viitoare şi să lucrez cuvenitele virtuţi. Umple inima mea de dragoste pentru bunătatea Ta, de ură pentru greşe lile mele, de râvnă pentru binele aproapelui şi de defăimare pentru de aer tăciunile lumii. Fă-mă să fiu supus mai-marilor mei şi cu dragoste către cei mai mici, credincios prietenilor şi iertător vrăjmaşilor mei.

Vino, Atotputernice, întru ajutorul meu, ca să bi ru iesc cele şapte păcate de căpetenie, care sunt pricina tu tu ror păcatelor. Să biruiesc adică: mân dria, prinsme re ale creştinească; iubirea de argint, prin milostenie; invidia, prin dragoste şi bucurie pentru binele aproape lui; desfrânarea, prin înfră n-are şi curăţie; lăcomia, prin cumpătare; mânia, prin răbdare; lenea, prin băr bă ţie creştinească. Asemenea să biruiesc şi toate cele lal te păcate şi patimi ce izvorăsc din acestea.

Şi-mi dă virtuţile creştineşti: credinţa, nădejdea şi dragostea.

Dumnezeul meu, fă-mă înţelept întru lucrările mele, curajos în primejdii, răbdător în nenorociri şi smerit în propăşire. Nu mă lăsa să uit vreodată a fi cu lua re-amin te ia rugăciuni şi în biserică, cumpă tat la masă, repede la împlinirea datoriilor şi statornic în hotărâri. Doamne, insuflă-mi grija să am totdeauna conştiinţă dreaptă, înfăţişare cuviincioasă, vorbire folositoare şi purtare în bună rânduială.

Dă-mi harul Tău, ca să mă deprind a-mi stăpâni tot dea una patimile, a mă învrednici de darurile Tale, a pă zi legea Ta şi a dobândi mântuirea. Dumnezeul meu, fă să cunosc cât de mici sunt bunătăţile pământ testi şi cât de mari sunt cele cereşti, cât de scurt este timpul acestei vieţi şi cât de nemărginită este veşni cia. Ajută-mi să fiu întotdeauna gata de moarte şi să mă cu tre' mur de ju de câtă Ta, să scap de chinurile cele veşnice şi să de bin desc raiul prin Iisus Hristos, Domnul nostru. Amin.

Din apa cea vie a Scripturilor...

„Veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi, şi veţi fi urâţi de toţi, pentru numele meu. Şi păr din capul vostru nu va pieri. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre". (Luca 21, 16 – 19)

„Voi sunteţi aceia care aţi rămas cu Mine în încercările mele. Şi Eu vă rânduiesc vouă împărăţie, precum mi-a rânduit Mie Tatăl meu". (Luca 22, 28 – 29)

„Datori suntem noi cei tari să purtăm neputinţele celor neputincioşi şi să nu căutăm plăcerea noastră. Ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire". (Rom. 15, 1 – 2)

„Prin răbdarea şi mângâierea care vin din Scripturi, să avem nădejde”. (Rom. 15, 4)

„Dumnezeul răbdării şi al mângâierii să vă dea vouă a gândi la fel unii pentru alţii, după Iisus Hristos, pentru ca toţi laolaltă şi cu o singură gură să slăviţi pe Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos. De aceea, primiţi-vă unii pe alţii precum şi Hristos v-a primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu”. (Rom. 15, 5 – 7)

„Noi suntem întru necinste! Până în ceasul de acum flămânzim şi însetăm; suntem goi şi suntem pălmuiţi şi pri be gim, şi ne ostenim, lucrând cu mâinile noastre. Ocărâţi fiind, binecuvântăm. Prigoniţi fiind, răbdăm. Huliţi fiind, ne rugăm. Am ajuns ca gunoiul lumii, ca măturătura tuturor, până astăzi”. (I Cor. 4, 11 – 13)

„Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragoş tea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte. Dragostea nu cade niciodată”. (ICor. 13, 4 – 8)

„Fiind, dar, împreună-lucrători cu Hristos, vă îndemnăm să nu primiţi în zadar harul lui Dumnezeu. Căci zice: «La vreme potrivită te-am ascultat şi în ziua mântuirii te-am ajutat»; iată, acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii, nedând nicio sminteală întru nimic, ca să nu fie slujirea noastră defăimată, ci în toate înfăţişându-ne pe noi înşine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temniţă, în tulburări, în osteneli, în privegheri, în posturi; în curăţie, în cunoştinţă, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt în dragoste nefăţarnică; în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptăţii, cele de-a dreapta şi cele de-a stânga”. (II Cor. 6, 1 – 7)

„Cele ce îmi erau mie câştig, acestea le-am socotit pentru Hristos pagubă. Ba mai mult: eu toate le socotesc că sunt pagubă faţă de înălţimea cunoaşterii lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru care m-am lipsit de toate şi le privesc drept cu noaie, ca pe Hristos să dobândesc, şi să mă aflu întru El având nu dreptatea mea cea din lege, ci pe aceea care este prin credinţa în Hristos, dreptatea mea cea de la Dumnezeu, pe temeiul credinţei, ca să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi să mă fac părtaş la patimile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui, ca, doar, să pot ajunge la învierea cea din morţi”. (Fil. 3, 7 – 11)

„Îmbrăcaţi-vă, dar, ca aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi prea iubiţi, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă-răbdare”. (Col. 3, 12)

„Nu lepădaţi dar încrederea voastră, care are mare râs plăti re. Căci aveţi nevoie de răbdare ca, făcând voia lui Dum ne zeu, să dobândiţi făgăduinţa”. (Evrei 10, 35 – 36)

„Mare bucurie să socotiţi, fraţii mei, când treceţi prin diferite ispite. Ştiind că încercarea credinţei voastre lucrează răbdarea; iar răbdarea să îşi aibă lucrul ei desăvârşit, ca să fiţi desăvârşiţi şi întregi, fără să duceţi lipsă de nimic”. (Iacov 1, 2 – 4)

„Luaţi, fraţilor, ca pildă de suferinţă şi de îndelungă răbdare pe prorocii care au grăit în numele Domnului”. (Iacov 5, 10)

„Iată, noi fericim pe cei ce au răbdat: aţi auzit de răbdarea lui Iov şi aţi văzut sfârşitul hărăzit lui de Domnul; că mult milostiv este Domnul şi îndurător”. (Iacov 5, 11)

„Este vreunul dintre voi în suferinţă? Să se roage”. (Iacov 5, 13)

„Întru aceasta vă bucuraţi, măcar că acum ar trebui să fiţi trişti, încercaţi fiind de multe feluri de ispite pentru puţină vreme, pentru ca credinţa voastră încercată, mult mai de preţ decât aurul cel pieritor, dar lămurit prin foc, să fie găsită spre laudă şi spre slavă şi spre cinste la arătarea lui Iisus Hristos”. (I Petru, 1, 6 – 7)

„Aceasta este plăcut lui Dumnezeu, să sufere cineva în tris ţări, pe nedrept, cu gândul la El. Căci ce laudă este dacă, pentru greşeală, primiţi bătaie întru răbdare? Iar dacă, pentru binele făcut, veţi pătimi şi veţi răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu. Căci spre aceasta aţi fost chemaţi, că şi Hristos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă să păşiţi pe urmele lui”. (I Petru 2, 19 – 21)

„Domnul poate să îi scape din ispite pe cei credincioşi, iar pe cei nedrepţi să îi păstreze, ca să fie pedepsiţi în ziua judecăţii”. (II Petru 2, 9)

Cuvinte din înţelepciunea Sfinţilor

Nimic nu apleacă sufletul atât de mult spre iubirea de înţelep ciu ne ca necazul (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Cel ce doreşte să înlăture de la sine durerile viitoare trebuie să îndure cu bucurie pe cele de faţă (Sfântul Marcu Ascetul).

Spune măcar după ce a trecut nenorocirea ceea ce n-ai putut spune în vremea nenorocirii: „Fie numele Domnului bine cu vântat! Fie slava Domnului în veci!” (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei)

Ce fel de virtute este să primeşti cu bucurie cele plăcute? Dar să primeşti cu inimă bună necazurile, din evlavie, faţă de voia lui Dumnezeu, iată nevoinţa, iată virtutea, iată chezăşia dreptăţii (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Nu există nimeni care să fi petrecut în bucurie şi aici – în lumea aceasta, şi acolo – în viaţa viitoare (Sfântul Ioan Gură de Aur).

De se va întâmpla o bucurie, să presupunem că mâhnirea nu e departe de noi; iar dacă a sosit necazul, să aşteptăm bucuria. Să luăm pildă de la cei ce înoată pe mare. Când asupra lor se ridică un vânt puternic şi e furtună, ei nu-şi pierd nădejdea în mântuirea lor, ci se împotrivesc valurilor, aşteptând o vreme liniştită. Iar când vine liniştea, ei aşteaptă furtuna; şi de aceea sunt întotdeauna veghetori pentru ca vântul ce se ridică pe neaşteptate să nu-i prindă nepregătiţi şi să nu-i arunce în mare (Sfântul Efrem Sirul).

Oare meşterul care face lucruri de aur, aruncând preţiosul metal în foc, îl uită acolo? Nu, el îl păzeşte şi îl preţuieşte foarte mult. El stă în aşteptare la gura cuptorului, observă cu băgare de seamă metalul, şi de îndată ce vede că chipul său se răsfrânge în aurul topit, el trage încheierea că treaba este terminată şi stinge focul. Aşa întocmai şi Mântuitorul ve ghează asupra cuptorului nenorocirii, în care creştinii trebuie să fie curăţaţi, neîngăduind nici cea mai mică suferinţă de prisos şi aşteptând numai ca chipul Lui să se rstrângă în inimile lor. Şi copiii Lui ies de acolo ca aurul curăţit de şapte ori (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Nu cele ce ne par nou de folos să le preferăm, ci pe acelea pe care le arată Duhul. Aşa oamenilor li se pare că le este de folos liniştea şi izbăvirea de primejdie. Chiar Sfântului Apostol Pavel i se părea la început aşa, dar a aflat mai pe urmă că tocmai cele potrivnice sunt de folos şi, aflând, era mulţumit şi se mândrea cu ele. Cel ce se ruga Domnului să îl scape de suferinţe şi de primejdii, fiindcă a auzit spunân du-i-se: „ţi-ajunge harul Meu, că puterea Mea întru neputinţă se desăvârşeşte”, (Cor. 12, 9 – 10), iată că după aceea sălta alungat şi prigonit! (Sfântul

Ioan Gură de Aur)

Nu dispreţui sărăcia când o întâlneşti la alţii; nu te speria de ea când vrea să te cerceteze pe tine; nu te ruşina când ea s-a şi sălăşluit alături de tine (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Nu a fi sărac e rău, ci rău e să fii nemulţumit cu sărăcia ta şi să te plângi asupra ei ca asupra vrăjmaşului tău, rău e să-i pizmuieşti pe bogaţi şi să-ţi doreşti bogăţie (Sfântul Dimitrie al Rostovului).

Tu te necăjeşti văzându-l pe omul bogat, dar el e mult mai necăjit decât tine văzându-l pe acela care e mai bogat decât el (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Dacă oamenii nu ştiu să se folosească de sărăcie, vinovaţi sunt oamenii, nu sărăcia (Filaret, Arhiepiscopul Cernigovului).

Dacă sărăcia te lipseşte de multe avantaje pământeşti, în schimb te duce pe o cale liberă de multe primejdii (Filaret, Arhiepiscopul Cernigovului).

Sărăcia unită cu evlavia slujeşte drept mijlocul cel mai şi gur pentru îngrădirea smereniei (Sfântul Grigorie Teologul).

Şi prosperitatea poate fi mai primejdioasă decât sărăcia, şi sărăcia mai mântuitoare decât prosperitatea. Deci nu invidia prosperitatea şi nu te deznădăjdui în sărăcie (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Oare e nevoie de multe pentru viaţă? Ah! Sfinţii lui Dum ne zeu se mulţumeau cu foarte puţin. Puţinul care ne este dat constituie un lux, un belşug de prisos în comparaţie cu ceea ce au trăit sfinţii. Să ne ru şi năm deci de nechibzuinţa noastră călcătoare de lege (Filaret, Arhiepiscopul Cernigovului).

Bogăţia nu stă în faptul să ai bogăţie, ci în faptul să nu te în gri eşti de căutarea ei. Nu e sărac acela care nu are nimic, ci acela care de reş te multe; tot astfel nu e bogat acela care are multe, ci acela care nu ce re nimic (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Să nu dorim cele de prisos; să fim mulţumiţi cu puţin şi vom fi în tot deauna bogaţi (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Nu se află printre oamenii muritori niciunul care s-ar putea lăuda că el a străbătut calea vieţii fără să încerce grele nenorociri (Sfântul Grigorie Teologul).

Nu-ţi măsura durerea ta luând-o aparte, ca să nu ţi se pară cu neputinţă de îndurat. Ci pune-o faţă în faţă cu întreaga durere omenească şi vei afla pentru tine o mângâiere la dure re (Sfântul Vasilie cel Mare).

Să nu cauţi prea multe mângâieri în ceea ce îţi este dat pe un timp foarte scurt; ci caută-ţi adevărata mângâiere în Dumnezeu – această mângâiere va rămâne pentru totdeauna cu tine (Sfântul Dimitrie al Rostovului).

„Căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră” (Matei 6, 21). Dacă vistieria ta – ceea ce doreşti; de ceea ce te îngrijeşti, ceea ce iubeşti – se află pe pământ, atunci să nu crezi că inima ta a fost în cer la Dumnezeu. (Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei).

Prin pacea din noi adeverim pe Hristos în viaţa noastră! (Sfântul Grigorie de Nyssa)

Sfântul Efrem Sirul:
CUVÂNT DESPRE RĂBDAREA NECAZURILOR1

Cel ce voieşte să fie bine plăcut Domnului şi să se facă moştenitor al lui Dumnezeu prin credinţă, ca să se numească şi el fiu al lui Dumnezeu, născându-se din Duhul Sfânt, apu cându-se de îndelunga-răbdare şi de îngăduire, este dator mai înainte de toate să sufere vi te jeş te necazurile, strâmtorările şi nevoile care îl întăm până, ori defăimări şi ocări de la oameni, ori nevăzute necazuri de multe feluri, care se aduc asupra sufletului de duhurile viclene, spre a-l împiedica pe el de a spori în viaţa duhovnicească, şi care voiesc să îl aducă în moleşire, împuţinare şi nerăbdare.

După purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Cel ce îngăduie ca şi e care suflet să fie încercat cu multe feluri de necazuri, ca să se arate cei care îl iubesc din tot sufletul, dacă vor răbda vitejeşte toate cele aduse asupra lor de vicleanul şi nu se vor depărta de nădejdea în Dumnezeu, ci vor aştepta totdeauna cu multă răbdare şi credinţă iz bă virea prin dar; pentru aceea vor putea scăpa de toată ispita şi aşa, dobândind făgăduinţa, se vor face vrednici de împărăţia Cerurilor.

Deci, sufletul este dator să urmeze cuvântul Domnului, luând cru cea sa în fiecare zi (Marcu 10, 21), fiind gata a răbda pentru Hristos tot necazul şi toată ispita, arătată ori ascunsă, şi să se atârne de Domnul tot dea una cu nădejdea că este în stăpânirea Lui să se îngrijească a-l slo bozi pe suflet, izbăvindu-l de toată ispita şi necazul. Iar dacă nu se va îmbărbăta şi nu va suferi cu vitejie, răbdând toată ispita şi necazul, ci, ca şi cum nu se va izbăvi, se va scârbi, se va necăji, se va îngreuia, se va strâmtora şi se va împuţina în nevoinţă sau se va deznădăjdui, lucrul acesta este meşteşug al răutăţii însăşi. Căci răutatea aruncă şi le-a gă pe suflet în lenevire, împuţinare şi deznădejde, neaşteptând mila Domnului întru credinţă neîndoielnică,

fiindcă nu s-a făcut următor tu tu ror Sfinţilor, nici nu a umblat pe căile Domnului.

Ia aminte şi vezi cum dintru început Părinţii, Patriarhii, Prorocii, Apostolii şi Mucenicii, trecând prin această cale a necazurilor şi a is pl te lor, au putut să placă lui Dumnezeu răbdând vitejeşte toată ispita şi necazurile; şi se bucurau în strâmtorări pentru aşteptata nădejde a râs plătirii, precum zice Scriptura: *Fiule, dacă te apropii a sluji Domnului, gă teste-ţi sufletul tău la ispită. Îndreptează-ţi inima ta şi rabdă* (Iisus Şi rah 2, 1). Şi iarăşi Apostolul zice: *Iar dacă fără de certare sunteţi, căreia păr taşi s-au făcut toţi, apoi fii din desfrânare sunteţi şi nu adevăraţi* (Evrei 12, 8). Şi în alt loc: *Cele aduse asupra ta toate ca pe nişte bune primeşte-le, fiindcă fără de Dumnezeu nimica nu se face*. Şi Domnul zice: *Fericiţi veţi fi când vă vor ocărî pe voi, şi vă vor prigoni, şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine. Bu curaţi-vă şi vă veseliţi, că pla ta voastră multă este în ceruri.* Şi aceasta: *Fericiţi cei prigoniţi pentru dretate că a acelora este Împărăţia Cerurilor.* Prigoniţi adică ori la vedere, de oameni, ori pe ascuns, de duhurile viclene. Că împotriva sufletului care îl iubeşte pe Dumnezeu se nevoiesc şi-l aruncă în necazuri de multe feluri, ca să-l împiedice pe el să spo reas că în viaţa duhovnicească, ca să-l încerce dacă îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu, când rabdă tot necazul şi se ţine de nădejde până la sfârşit, aşteptând izbăvirea.

Iară sufletul ce se trândăveşte sau se împuţinează şi de nădejde se micşorează se va arăta că nu iubeşte într-adevăr pe Dumnezeu. Iar ne cazurile cele de multe feluri şi ispitele arată pe sufletele care sunt cred nice şi nevrednice, care au credinţă, nădejde şi răbdare şi care nu au. Ca întru toate să se arate suflete iscusite, credincioase şi vrednice; răbdând până la sfârşit şi ţinând nădejdea credinţei şi primind iz bă vi rea, întru acest chip, făcându-se prin dar, după dreptate, moş te ni tori ai Împărăţiei.

Deci, ţine vitejeşte răbdarea şi nădejdea cu care fiecare suflet vo ieş te să fie bine plăcut lui Dumnezeu, şi

aşa vei putea scăpa de toată împotrivi rea şi necazul vicleanului. Că nu slobozeşte Dumnezeu pe sufletul care nă dăjduieşte spre El şi pe El Îl aşteaptă să fie ispitit, încât să nu se dumirească şi să fie dat întru ispite şi necazuri pe care nu le poate suferi, după cum şi Apostolul zice: *Credincios este Dumnezeu, Care nu ne va lăsa pe noi a fi ispitiţi, ci va face împreună cu ispita şi ieşirea, ca să putem noi a suferi* (I Corinteni 10, 13).

Că nu ispiteşte vicleanul cât voieşte, nici nu necăjeşte pe suflet, ci cât îi dă voie Dumnezeu. Numai sufletul să rabde cu vitejie şi să ţină nădejdea cea întru credinţă, aşteptând ajutorul şi sprijinul de la El, şi este cu neputinţă să fie părăsit. Ci pe cât se nevoieşte, şi prin credinţă şi nădejde aleargă către Dumnezeu, şi aşteaptă ajutorul şi izbăvirea fără de îndoială de la El, pe atât mai degrabă îl izbăveşte pe el Domnul de tot ne cazul ce-l înconjoară. Că ştie El cât trebuie să intre sufletul în cercetare şi ispită şi tot atâta şi sloboade. Numai el să fie vi teaz până la sfârşit şi nu se va ruşina, după cum s-a zis: *Necazul răbda re lucrează, iar răbdarea cercare, iar cercarea nădejde, iar nădejdea nu se ruşinează* (Romani 5, 3 – 5). Şi iarăşi: *Ca nişte slujitori ai lui Dumnezeu în tru răbdare multă, întru necazuri, întru nevoi, întru strâmtorări* (II Co rin teni 6, 4) şi celelalte. Şi Domnul zice: *Iar cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui* (Matei 10, 22). Şi iarăşi: *Întru răbdarea voastră, veţi câştiga sufletele voastre*. Şi apoi zice: *Cine a crezut şi s-a ruşinat, sau cine a răbdat întru cuvântul Lui şi a fost părăsit; şi cine L-a chemat pe El şi l-a trecut cu vederea?*

Dacă oamenii, cei ce s-au făcut părtaşi de puţină pricepere şi nu te legere, ştiu să încerce şi să aleagă câtă greutate şi povară poate să poarte fiecare dintre animale, precum asinul sau cămila, şi, după putere, pe atâta şi încarcă pe ele. Dacă olarul, cel ce a făcut vasele, nu le va băga în cuptor, ca să se întărească, arzându-se, nu se vor face de folos pentru trebu în ţa oamenilor, şi el ştie câtă vreme trebuie să le lase în foc până când să se facă de treabă; nici nu le lasă pe ele mai mult decât trebuie în

cuptor, ca să nu se strice, arzându-se prea mult, dar nici prea puţin, ca să nu rămână crude şi fără folos.

Dacă în ce le stricăcioase şi văzute atâta socoteală şi cunoştinţă au oamenii, cu cât mai vârtos Dumnezeu, Care este necuprins cu cunoştinţa şi cu pri ce perea şi fiind cu totul înţelepciune, ştie de câte cercări şi ispite au trebuinţă sufletele care voiesc a-l bine plăcea Lui şi poftesc a dobândi veş ni ca viaţă şi aşa, răbdând cu vitejie şi cu osârdie întru nădejde tot ne cazul până la sfârşit, se fac iscusite şi vrednice de împărăţia Cerurilor.

Precum cânepa nu este bună pentru a se face din ea torturi foarte subţiri dacă nu se va meliţa mult, şi pe cât se meliţă, pe atâta se face mai curată şi mai uşor de folosit, tot aşa şi sufletul cel în bi tor de Dumnezeu, intrând întru multe lămuriri şi ispite şi răbdând vi te jeşte necazuri, se face mai curat şi mai bun de treabă întru lucrarea cea duhovnicească a subţirimii, şi pe urmă se învredniceşte a moşteni la tura cea cerească a Împărăţiei.

Precum vasul cel nou făcut, în foc fiind aruncat, este nefolositor spre trebuinţa oamenilor; sau precum pruncul este neîndemânatec la lucrul lumii, că nu poate zidi cetăţi, nici să sădească, nici să semene, nici să săvârşească altceva din ale lumii, tot aşa şi sufletele cele ce s-au făcut părtaşe Dumneze iescului Dar se hrănesc din dulceaţa şi odihna Duhului, pentru pruncia lor, nefiind încă încercate în diferite ispite şi ne cazuri de la viclenele duhuri, prin care se arată răbdarea, datorită bunătăţii Domnului. Ei încă sunt prunci şi, ca să zic aşa, încă nu sunt de trebuinţă Împărăţiei, precum s-a zis: *Iar de sunteţi fără de cercare, că reia părtaşi s-au făcut toţi, apoi sunteţi fii din desfrânare şi nu adevăraţi* (Evrei 12, 8).

Drept aceea necazurile şi ispitele sunt de folos omului şi îl fac pe suflet iscusit şi tare dacă rabdă pe cele aduse asupra sa cu vitejie şi cu osârdie, bizuindu-se şi având nădejdea în Dumnezeu, aşteptând cu credinţă neîndoită mila şi izbăvirea cea de la Domnul. Şi cu neputinţă este să nu dobândească făgă duinţa Duhului şi izbăvirea de patimile răutăţii şi să se în vrednicească, ca

un iscusit şi credincios, ţinând întru răbda re până la sfârşit să dejdea cea întru Domnul.

Că Sfinţii Mucenici la arătare au răbdat multe munci şi până la moar te au ţinut nădejdea cea întru Domnul, şi au rămas întru buna mărturisire, învrednicindu-se a lua cununile dreptăţii şi aşa lămuriţi s-au arătat. Iar cei ce au răbdat mai multe şi mai cumplite munci au câş tigat mai multă slavă şi îndrăzneală către Dumnezeu. Iar câţi nu au crezut, temându-se de necazuri şi de munci, fără a rămâne întru buna măr tu risire până la sfârşit, se vor arăta fără de îndrăzneală şi ruşinaţi, aici şi în ziua Judecăţii.

În acelaşi timp şi sufletele, dându-se la necazuri, ca să se la mu reas că de duhurile vicleniei, muncindu-se nevăzut şi în multe chipuri: ori în ascuns, înăuntru, cu dureri de necazuri; ori prin gânduri viclene; ori încă şi la arătare, prin patimi tru peşti, răbdând cu vitejie şi nădejdea ţinând-o şi aşteptând râs pla ta Domnului, se învrednicesc cununilor dreptăţii, aceeaşi izbă vire înăuntru având şi aceeaşi îndrăzneală ca a Sfinţilor Mu centei o află înaintea lui Dumnezeu în ziua Judecăţii. Că aceeaşi mu centele a necazurilor au răbdat de la duhurile vii de mei precum Sfinţii Mu ce nici pe crucea păţi mirii. Şi pe cât vicleanul ridică asupra lor mai multe necazuri şi le rabdă şi ţin până la sfârşit nădejdea, pe atât mai multă slavă câş ti gă m-a în tea lui Dumnezeu. Şi aici se vor izbăvi după nădejdea aşteptării lor şi se învrednicesc de mângâierea Duhului Sfânt, şi acolo se vor face moştenitori ai veşnicelor bunătăţi şi ai Împărăţiei.

Iar câte suflete s-au dat înapoi, de temere şi de frică, ne răbdând necazurile, ci vin întru împuţinare, întru nerăbdare şi deznădejde şi se întorc de la calea dreptăţii, şi nu aşteaptă până la sfârşit mila Domnului, acestea, aflându-se nedrepte, cum vor putea dobândi viaţa cea veşnică? Că tot sufletul este dator, până la moarte, a pătimi îndelung şi a răbda până la sfârşit pentru Domnul, Cel ce pentru noi a murit, ţinând nădejdea cea către El şi aşa să se învrednicească veşnicei mântuiri.

Deci, cei ce voiesc a scăpa cu desăvârşire de gheena

cea veşnică, care munceşte pe cei păcătoşi, şi să dobândească veşnica Împărăţie, să rab de aici ispitele pe care vicleanul le aduce de-a pururea asupra lor. Şi dacă vor răbda până la sfârşit, aşteptând mila Domnului întru credinţă, se izbăvesc de ispite şi de necazuri cu Darul şi se învrednicesc în păr tă şirii Duhului Sfânt, scapă din veşnica gheenă şi moştenesc Împărăţia cea veşnică a Domnului. Că acest fel de cale strâmtă şi necăjită ce duce la viaţă a aşezat Domnul, precum este scris: *Pentru aceasta sunt puţini cei ce călătoresc pe dânsa* (Matei 7, 14).

Fiind pusă înaintea noastră acest fel de nădejde şi atâtea făgădu nu te de către nemincinosul Dumnezeu, să răbdăm vitejeşte toată împotrivi rea şi necazul vicleanului pentru nădejdea ce ne este făgăduită no un în ceruri. Căci necazurile pe care le vom răbda pentru Domnul nu pot fi de o potrivă cu făgăduinţa vieţii veşnice, cu mângâierea Sfântului Duh sau cu izbăvirea de întunericul răutăţii şi iertarea mulţimii datorii lor pă că te lor noastre, precum s-a zis: *Iar judecându-ne, de Domnul ne cer tăm, ca să nu ne osândim împreună cu lumea* (I Corinteni 11, 32). Şi ia răşi: *Că nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum de slava care ni se va descoperi* (Romani 8, 18). Să ne facem ca nişte ostaşi viteji, murind cu osâr die pentru Împăratul nostru. Căci când eram în lume, când pe tre’ ce-am în locurile cele lumeşti, nu pătimeam unele ca acestea, nici nu e ram su puşi sub aceste feluri de necazuri. Ci acum, când ne-am apropiat să îi bine plăcem Domnului, se ridică asupra noastră de la vicleanul dia vol acest fel de ispite şi necazuri. Vedeţi că acestea le pă ti mim pentru Domnul, fiindcă ne zavistuieşte vedea nul şi se ispiteşte a ne abate de la ea le-a vieţii şi a ne aduce întru moleşire şi împuţinare, ca să nu ne mân tuim.

Cu cât vicleanul se scoală împotriva noastră, noi de vom afla în tru răbdare bărbăţie şi vitejie, fiind credincioşi şi gata până la moarte, ru gându-ne a răbda pentru nădejdea cea întru Hristos, se risipesc toate măiestriile lui. Că avem al nostru sprijinitor şi apărător pe Hristos, Care şi

nouă, celor ce ne necăjim şi nădăjduim spre El, ne dă răbdare şi pe aceia îi ruşinează, iar noi luăm, prin Domnul, răsplată pentru os te neală, adică Împărăţia Cerurilor.

Deci, să ne facem ca nişte nicovale, bătându-ne, dar nearătând chi puri de moleşire, de împuţinare şi de trândăvie, prin bătăi şi ispite. Primindu-le întru noi şi făcându-ne iscusiţi, să biruim prin răbdare pe împotrivă-luptătorul.

Tot aşa Domnul nostru a trecut nevoinţa aceasta, fiind bă tut, e că rât, prigonit, batjocorit, scuipat, iar la urmă a fost muncit cu ne cin şti tă moarte pe cruce de cei fără de lege. Şi toate acestea le-a suferit pentru mântuirea noastră, lăsându-ne nouă pildă de viaţă, ca pe calea pe care a trecut El, de necaz, de ispită şi de moarte, pe aceeaşi cale să călă to reas că şi cei care cu adevărat cred întru El şi voiesc să se facă în pre una moştenitori cu El. Că precum El, după multe pătimiri, mai pe urmă, fiind chinuit, a murit răstignit pe Cruce, şi după ce a murit a omo rât şi a osândit păcatul, supunând prin trup puterile cele potriva ni ce, după cum s-a zis: *Dezbrăcând înceapă toriile şi stăpâniile pe Cruce le-a dat la iveală, vădindu-le pe ele întru dânsa,* tot aşa şi noi, dacă vom suferi toată în po tri virea şi necazul vicleanului cu vitejie şi cu osârdie, până la moarte, vom birui pe potrivnicul prin credinţă şi prin răbdare şi prin nădejdea cea întru Domnul. Şi aşa aflându-ne iscusiţi, de aici ne vom în vrednici izbăvirii Lui şi ne vom umple de sfin ţenia Duhului Sfânt şi ne vom face moştenitori ai vieţii ce lei veşnice. Că la nevoinţa cea du hov ni ceaşcă biruinţa asupra potrivnicului se face prin pătimire şi prin moarte. Păţi mind şi murind cu osârdie pentru Domnul, vom birui pe potrivnic.

Pentru aceasta tot necazul şi ispitele nu le socotiţi dure roa se şi aspre, ci potrivite. Şi sufer iţi toată împotrivirea vrăj mă şului, având înaintea ochi lor totdeauna moartea Dom nu lui, precum El a zis: *În fiecare ziri di că-ţi crucea*, care înseamnă moarte, şi să urmăm după El şi aşa cu bucurie să suferim tot necazul, ori ascuns, ori arătat. Căci dacă vom aş tep la să suferim

moartea pentru Domnul şi, dorind-o, o vom avea tot dea una înaintea ochilor, cu cât mai vârtos vom suferi cu uşurinţă şi cu bucurie orice fel de necazuri grele. Pentru că nu avem înaintea ochilor moar tea Domnului şi mintea nu o doreşte totdeauna, pentru aceasta se co tim necazurile grele şi pline de povară. Că cel ce doreşte să moş te neas că pe Hristos şi cele ale Lui, doreşte a le pătimi la fel. Cei ce iubesc pe Hristos întru aceasta se arată: când tot necazul ce vine asupra lor îl su fără cu vitejie şi cu osârdie pentru nădejdea cea întru Hristos.

Deci, să rugăm pe Domnul ca să ne dea nouă pricepere spre a cu noaş te voia Lui şi a o săvârşi cu osârdie întru toate cu îndelungă-răb da re, cu bucurie, pe care ne-o va dărui nouă, dându-ne puteri spre cele folositoare. Ca aflându-ne iscusiţi şi vrednici, să dobândim veşnica mân tui reîntru Hristos Iisus, Domnul nostru.

Oare cei trândavi, leneşi şi nebăgători de seamă întru ce se vor la u da? Întru moleşire, trândăvie şi pieire? Vai lor că s-au trândăvit!

Veniţi, prietenii mei, să ne sârguim, veniţi să cădem către Domnul. Să plângem şi să ne tânguim înaintea Lui fără şovăire, ca să ni se dăruiască luminarea sufletului. Pricepeţi măiestriile vrăjmaşului nostru, potrivnicului şi urătorului de bine, că aruncă înaintea noastră alţi necări, sminteli şi vă tă mare de mult câştig, răspândirea veacului acestui ia şi dulceaţă trupească, încă de a trăi mult în viaţa aceasta, temere în tru pustnicie, lenevire întru rugăciuni, somn întru cântarea cea de psalmi şi odihnă trupească. Şi pe cât acela se sârguieşte, pe atâta noi ne lenevim şi ne trândăvim. Pe cât acela pândeşte, pe atâta noi nu bă găm de seamă, ştiind că zilele noastre s-au scurtat şi vremea a sosit şi Domnul slavei vine cu bună cu vin că a frumuseţii Sale şi cu înfrico şa te le puteri ale Împărăţiei Sale.

Frică îmi este, fraţii mei, ca nu cumva la noi să se în pli neas că cu vântul Domnului ce zice că vor veni de la răsărituri şi de la apusuri şi de la miazănoapte şi de la mare şi se vor aşe za cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov întru Împărăţia Ceruri lor, iar voi veţi fi scoşi afară! (Matei 8,

11).

Rogu-Te pe Tine, Lumina adevărului, Iisuse, Naşterea Bine cu vân tatului Părinte, Raza ipostasului Lui, Cel ce şezi de-a dreapta măririi Lui, Fiule necuprins, neurmate Iisuse şi necercetate Dumnezeule, l-au da şi bucuria celor ce Te iubesc pe Tine, viaţa mea, Iisuse, mântuieşte-mă pe mine pentru îndurarea Ta. Că Tu eşti binecuvântat şi preaslăvit în vecii vecilor. Amin.

Din mărgăritarele Patericului

Intră, o, omule, în minunata lume a Patericului. Şi mult te vei folosi. Până acum ai cunoscut lumea care te înconjoară, cu oameni iubitori de desfătări, cu oameni care trăiesc în patimi, cu oameni care fug de greutăţi. Ai cunoscut lumea care te-a modelat după chipul ei şi te-ai împărtăşit de duhul ei.

Cunoaşte acum lumea sfinţilor care au făcut să rodească pustia cu roade înţelegătoare. Lumea cuvioşilor care L-au iubit pe Dumnezeu şi în care s-a sălăşluit Dumnezeu. Şi vei vedea că taina acestei sălăşluiri a fost tocmai primirea voii lui Dumnezeu, răbdarea fără cârtire a celor mai mari greutăţi şi necazuri, pătimirea celor mai dure ispitiri din partea cetei îngerilor căzuţi. „Răbdare, răbdare, răbdare!”, repeta un mare duhovnic, părintele Cleopa, şi mulţi se bucurau că îl ascultă vorbind, dar puţini îi urmau sfatul.

„Răbdare, răbdare, răbdare!”, ne îndeamnă bătrânii Patericului pe cei ce trăim în aceste veacuri de răcire a credinţei. Şi ei ştiau că vor veni aceste vremuri. Dar mai ştiau şi că cei ce vor birui norul de ispite mari se vor chema în Împărăţia Cerurilor.

Să ne împărtăşim din înţelepciunea sfinţilor Patericului. Să luăm putere, să luăm curaj, şi să pornim pe calea cea strâmtă şi cu chinuri care duce la Hristos. Şi să nu cugetăm că astăzi nu mai lucrează Dumnezeu. Dumnezeul Părinţilor noştri acelaşi este, până la sfârşitul veacurilor.

Acum citeşte câteva dintre mărgăritarele pe care

Patericul ţi le pune înainte. Şi dacă iei aminte, nu puţine vor fi roadele:

Zis-a avva Antonie către avva Pimen: „Aceasta este lucrarea cea mare a omului, ca greşeala sa să o pună asupra sa înaintea lui Dumnezeu şi să aştepte ispita până la ră suflarea cea mai de pe urmă”.

Acelaşi a zis: „Nimeni neispitit nu va putea să intre în Împărăţia Cerurilor. Că ridică, zice, ispitele şi nimeni nu este care să mântuiască”.

Se zicea iarăşi că după ce auzea că s-au copt tot felul de poame şi se treceau, atunci Avva Arsenie singur zicea: „adu ceţi-mi”. Şi gusta numai o dată puţin din toate şi mulţumea lui Dumnezeu.

S-a îmbolnăvit odată avva Arsenie la schit şi ajunsese într-atâta sărăcie încât trebuindu-i o cămăşuţă de in şi neavând cu ce să o cumpere a luat milostenie de la cineva şi a zis: „Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, că m-ai învrednicit să iau milostenie pentru nume le Tău!”

Zis-a avva Daniil: ne-a povestit nouă avva Arsenie despre cineva, deşi poate chiar despre el vorbea, că şezând un bătrân în chilia sa i-a venit glas zicând: „Vino, şi îţi voi arăta lucrurile oamenilor”. Şi sculându-se, a ieşit şi l-a dus pe el într-un loc şi i-a arătat un arap tăind lemne şi făcând o sarcină mare şi acela se ispitea să o ridice, dar nu putea. Şi în loc să mai ia dintr-însa, el, mergând, mai tăia lemne şi mai adăuga pentru sarcină. Şi aceasta o făcea vreme îndelungată şi mergând puţin mai înainte, iarăşi i-au arătat lui un om stând lângă un lac şi scoţând apă dintr-însul şi turnând-o într-un jgheab găurit, din care curgea iarăşi în lac. Şi i-a zis lui iarăşi: „Vino să îţi arăt alta”; şi a văzut o biserică şi doi oameni călări pe cai, ţinând o prăjină de-a curmezişul, unul împotriva altuia. Şi voiau să intre prin uşă şi nu puteau, pentru că era prăjina de-a curmezişul şi nu s-

a smerit niciunul pe sine înapoia celuilalt, ca să întoarcă prăjina de-a dreptul şi pentru aceasta au rămas afară. Şi bătrânul a zis: „Aceştia sunt oamenii care poartă cu mân drie cumpăna, ca şi cum ar fi a dreptăţii, şi nu s-au smerit ca să se îndrepteze pe sine şi să călătorească pe calea cea smerită a lui Hristos. Pentru aceasta şi rămân afară de îm părăţia lui Dumnezeu. Iar cel ce tăia lemnele este omul cel întru multe păcate, care, în loc să se pocăiască, adaugă alte fărădelegi peste păcatele sale. Şi cel ce scotea apa este omul care face lucruri bune, dar pentru că are întru dânsele amestecare rea, cu aceasta a prăpădit şi lucrurile cele bune ale sale. Deci tot omul trebuie să fie treaz la lucrurile sale, ca să nu se ostenească în deşert”.

Zis-a avva Alonie: „De nu va zice omul întru inima sa că eu singur şi Dumnezeu suntem în lume, nu va avea odihnă”.

Zis-a iarăşi: „De nu aş fi stricat tot, n-aş fi putut să mă zidesc; adică, de n-aş fi lăsat tot ce mi se pare bun din voinţa mea, n-aş fi putut să dobândesc faptele bune”.

Zicea Avva Dula, ucenicul lui Avva Visarion: „Călătorind noi odată pe ţărmurile mării, am însetat. Şi am zis lui avva Visarion: «Avvo, foarte îmi este sete». Şi, făcând rugăciu ne bă târnul mi-a zis: «Bea din mare». Şi s-a îndulcit apa şi am băut, dar eu am luat şi în vas, nu cumva mai încolo să-mi fie sete. Şi văzând bătrânul, mi-a zis: «Pentru ce ai luat în vas?» I-am zis lui: «Iartă-mă, ca nu cumva mai încolo să însetez». Şi a zis bătrânul: «Dumnezeu aici şi pretutindenea Dumnezeu»”.

Lui avva Ghelasie i-a rămas o chilie de la un bătrân care era şi el monah, având locuinţa împrejurul Nicopolei. Şi această chilie avea şi livadă. Deci un lucrător oarecare al lui Vacat, cel ce era mai mare peste Nicopole, cel din Palestina, fiind rude ale răposatului bătrân, a venit către Vacat şi-l ruga să ia livada aceea, că i se părea că după

lege la el trebuia să se pogoare. Iar el, fiind răpitor, se cumpănea cu mâinile sale să ia livada, iar Ghelasie, nevrând să dea mirenilor chilia călugărească, nu voia să îi lase să o ia. Deci, pândind Vacat dobitoacele lui avva Ghelasie, care aduceau măsline de la livada aceea, şi luând măslinele cu mâinile sale, cu de-a sila le-a adus la casa sa şi de-abia mai târziu, cu ocară, a lăsat dobitoacele împreună cu oamenii lor. Iar fericitul bătrân nici cât de puţină roadă nu a luat, iar livada nu a lăsat s-o ia, pentru pricina cea mai sus zisă, de unde s-a aprins Vacat. Şi fiindcă şi alte pricini îl trăgeau pe acesta, căci era iubitor de judecăţi, a mers la Ţarigrad, călătorind pe jos.

Deci, venind el la Antiohia, când acolo ca un luminător mare strălucea sfântul Simeon şi auzind de dânsul, că era mai presus de om, a dorit, ca un creştin, să îl vadă pe sfânt; iar sfântul Simeon, văzându-l pe el de pe stâlp, că a intrat în mă năstire, l-a întrebat pe el: „De unde eşti şi unde mergi?” Iar el a zis: „De la Palestina sunt şi merg la Ţarigrad”. Iar sfântul iarăşi a zis către el: „Şi pentru care trebuinţă?” I-a răspuns Vacat: „Pentru multe trebuinţe şi nădăjduiesc, cu rugăciunile sfinţiei tale, să mă întorc şi să mă închin sfintelor tale urme”. Şi i-a zis sfântul Simeon: „Nu voieşti să spui, dez nă dăj dui te omule, că mergi asupra omului lui Dumnezeu? Dar nu-ţi va fi calea cu bine şi nici casa ta nu o vei mai vedea; iar de vei asculta sfatul meu, să te întorci de aici şi să te po că eşti către dânsul, dacă cu viaţă vei ajunge la loc”. Deci îndată cuprinzându-se de friguri şi punându-se în năsălie de cei ce erau cu dânsul, mergea după cuvântul sfântului Simeon, să ajungă la loc şi să se pocăiască înaintea părintelui Ghelasie, dar ajungând până la Vârât, s-a săvârşit şi n-a mai văzut casa sa, după prorocia sfântului.

Acestea şi fiul lui, care tot cu acelaşi nume, adică Vacat, era numit, le-a spus după moartea tatălui său multor bărbaţi vrednici de credinţă.

Zis-a avva Zosima că, mergând el în Sfânta Cetate a Ieru salimului, a venit la din sul un oarecare iubitor de

Hristos şi i-a zis: „Avvo, am un frate care vieţuieşte cu mine şi, din ispi ta vicleanului, am avut prigonire între noi. Apoi eu po căându-mă, acela nu voieşte să se împace cu mine. Pleacă-te, dar, pentru Domnul, şi-i vorbeşte lui cele pentru pace”. Iar el cum a auzit, îndată a chemat pe fratele acela şi i-a grăit lui cele cese cu veneau pentru pace şi unire. Iar el întâi se părea că se pleacă, apoi, socotind, i-a zis: „nu pot să mă împac cu el, pentru că m-am jurat pe Cruce, ca de acum să fiu neîmpăcat cu el”. Iar egu me nul, zâmbind, i-a zis lui: „Jurământul tău, frate, are acest fel de putere, ca şi cum ai fi zis: «Mă jur pe Crucea Ta, Hristoase, că nu voi păzi poruncile Tale, ci voi face voia vrăj mă şi lui Tău diavol!» Deci, o, frate, nu numai că eşti dator să faci să stea mânia cea rea, ci şi să te pocăieşti şi să te căieşti pentru ea şi să-ţi prihăneşti obrăzni cia ta, ca să nu te mai ră peşti de dânsa. Că şi Irod de se căia şi nu ar fi întărit jurământul său, nu ar fi făcut a cea cumplită uci dere, tăind pe înainte-Mergătorul lui Hristos”. Deci, fratele, umilindu-se pentru aceasta, s-a pocăit înaintea fratelui său şi a lui avva Zosima şi aşa ca darul lui Dumnezeu s-au unit iarăşi întru dragoste.

Zis-a iarăşi avva Theodor al Fermii: „Mulţi în vremea aceasta au ales odihna mai înainte de a le-o da lor Dumnezeu”.

Întrebat-a maica Theodora pe avva Teofil: „Ce este cuvântul acela al Apostolului: «vremea răscumpărând» (Colos. IV, 5)?” Iar el i-a zis ei: „Numirea arată câştigul. Adică: vreme de ocară ţi-a venit? Cumpără cu smerita cugetare şi cu îndelunga răbdare vremea ocării şi trage câştigul la tine. Vreme de necinste ţi-a venit? Cu suferirea răutăţii cumpără vremea şi câştigă. Pâră mincinoasă de-ţi va veni, cu răbdarea şi cu nădejdea câştigă. Şi toate cele împotrivă, de vom voi, ni se vor face nouă câştiguri”.

Zis-a maica Theodora: „Siliţi-vă să intraţi prin uşa cea strâmtă (Mat. 7, 13), că, precum pomii, de nu vor lua

ierni şi ploi, nu pot să facă roadă, aşa şi nouă veacul acesta iarnă ne este (F. Ap., 14, 22). Şi Împărăţiei Cerurilor nu vom putea să ne facem părtaşi, fără numai prin multe necazuri şi ispite!”

Zicea iarăşi această maică Theodora că odată un bărbat evlavios era ocărit de cineva şi îşi zicea în sine acestea: „Puteam şi eu să-ţi zic asemenea, dar legea lui Dumnezeu îmi închide gura”.

A zis iarăşi maica Theodora că era un călugăr care, de mulţimea ispitelor, zi cea: „Mă duc de aici”. Şi după ce şi-a pus sandalele în picioare, a văzut pe alt om că-şi pune şi el sandalele şi a zis către dânsul acela: „Au nu pentru tine ieşi? Iată, eu merg mai înainte decât tine, oriunde vei merge”. Şi acest om era dracul, care îi făcea lui ispite.

Zis-a avva Pimen pentru avva Ioan Colov că s-a rugat lui Dumnezeu şi s-au ridicat patimile de la dânsul şi s-a făcut fără de grijă; şi ducându-se, a spus unui bătrân: mă văd pe mine că mă odihnesc şi nu am niciun război. Şi i-a zis lui bătrânul: „Du-te, roa găte lui Dumnezeu, ca să-ţi vină războiul şi zdrobirea şi smerenia pe care le aveai mai înainte! Că prin războaie sporeşte sufletul”. Deci, s-a rugat şi după ce a venit războiul, nu s-a mai rugat să-l ia de la dânsul, ci zicea: „Dă-mi, Doamne, răbdare în războaie!”

Zis-a avva Ioan că poarta cerului este smerenia. Şi părinţii noştri prin multe ocări bucurându-se au intrat în cetatea lui Dumnezeu.

Acelaşi a zis fratelui său: „Deşi înaintea oamenilor sun tem foarte proşti şi nebăgaţi în seamă, să ne bucurăm pentru aceasta, ca să ne cinstim înaintea lui Dumnezeu”.

Avva Isidor a zis: „Priceperea sfinţilor aceasta este, ca să cunoască voia lui Dumnezeu. Că pe toate le biruieşte omul cu supunerea la adevăr, că icoană şi asemănare a lui

Dum ne zeu este. Dar decât toate patimile mai cumplit este a urma inimii sale, adică socotelii sale, iar nu legii lui Dumnezeu, care la început pare omului că are oarecare odihnă, iar mai pe urmă i se face lui întreaga plângere. Că n-au cunoscut taina dumnezeieştii iconomii, nici au aflat calea sfinţilor, ca să um ble pe dânsa. Acum dar este vreme ca să facem Domnului, că mântuirea este în vreme de necaz. Că este scris: «întru răbda rea voastră veţi dobândi sufletele voastre» (Luca 21, 19)”.

Zis-a avva Isidor: „dacă pofteşti mântuirea, fă toate cele ce te duc la dânsa”.

Zis-a avva Moise în Schit: „De vom păzi poruncile pă rin şi lor noştri, eu mă fac chezaş pentru voi către Dumnezeu că barbarii nu vor veni aici; iar de nu le vom păzi, are să se pustiască locul acesta”.

A zis avva Matoi că trei bătrâni s-au dus la avva Pafnutie, căruia i se zicea Chefala, ca să-l întrebe un cuvânt. Şi le-a zis lor bătrânul: „Ce voiţi să vă zic vouă, cuvânt duhovnicesc sau trupesc?” I-au răspuns lui: „Duhovnicesc”. Le-a zis lor bă târnul: „Duceţi-vă, iubiţi necazul mai mult decât odihna şi necinstea mai mult decât slava şi a da mai vârtos decât a lua”.

A zis avva Nil: „Pentru orice vei suferi răbdând, vei găsi roadă în vremea rugăciunii”.

Întrebat fiind avva Nistero de avva Pimen de unde a câş ti gât această faptă bună, căci oricând i s-a întâmplat necaz în chinovie, nu grăia, nici nu intra în mijloc, a răspuns: „Iar tămă, avvo! Când am intrat la început în chinovie, am zis cugetului meu: că tu şi măgarul una sunteţi. Precum măgarul se bate şi nu grăieşte, se ocărăşte şi nimic nu răspunde, aşa şi tu. După cum zice psalmistul: «dobitoc m-am făcut la Tine şi eu pururea cu Tine» (Ps. 72, 22)”.

Zis-a avva Orsisie: „Cărămida punându-se la temelie ne-ar să aproape de râu, nu rabdă o zi, iar cea arsă ca piatra rămâne. Aşa este şi omul care are socoteală trupească şi nu s-a ars ca Iosif cu frica lui Dumnezeu: se risipeşte după ce s-a suit la stăpânire. Căci multe sunt ispitele unora ca aceştia, fiindcă sunt în mijlocul oamenilor. Deci, bine este ca cineva, după ce îşi va cunoaşte măsurile sale, să fugă de greutatea stăpânirii, căci cei tari în credinţă neclintiţi sunt. Pentru însuşi sfântul Iosif de va voi cineva să vorbească, zice că nu a fost pământesc. Cu câte a fost ispitit şi în ce fel de ţară, unde nu era atunci urmă de cinstire a lui Dumnezeu? Însă Dum ne zeul părinţilor lui era cu dânsul şi l-a scos din tot necazul şi acum este cu părinţii săi în Împărăţia Cerurilor. Şi noi, cunoscând măsurile noastre, să ne nevoim, căci aşa vom putea scăpa de judecata lui Dumnezeu”.

A zis avva Pimen: „Bună este ispitirea, că aceasta face pe om mai lămurit”.

Zis-a iarăşi avva Pimen: „Şi de va face omul cer nou şi pământ nou, nu poate să fie fără de griji”.

Un frate a întrebat pe avva Pimen, zicând: „De voi vedea vreun frate despre care am auzit vreo greşeală, nu vreau să-l bag pe el în chilia mea; iar de voi vedea vreunul bun, mă bucur împreună cu el”. I-a zis lui bătrânul: „De faci fratelui celui bun puţin bine, îndoit fă cu acela, că este neputincios. Căci era cineva într-o obşte, anume Timotei, puternic, şi auzind egumenul veste de un frate pentru o ispită, l-a întrebat pe Timotei de el. Şi l-a sfătuit să-l scoată afară. Deci, după ce l-a scos, s-a pus ispita fratelui asupra lui Timotei, până ce s-a primejduit. Şi plângea Timotei înaintea lui Dumnezeu, zicând: «Am greşit, iartă-mă!» Şi i-a venit lui glas zicând: «Ti motei, să nu socoteşti că aceasta ţi-am făcut ţie pentru altceva, decât numai că ai trecut cu vederea pe fratele tău în vremea ispitei lui»”.

Zis-a iarăşi: „De te vei socoti pe tine de nimic, vei avea odihnă, ori în ce loc te vei afla”.

Spunea avva Iosif despre avva Pimen, zicând: „Despre acesta este cuvântul cel scris în Evanghelie: cel ce are haină să o vândă şi să-şi cumpere cuţit (Luca 22, 36). Adică: cel ce are odihnă să o lase şi să ţină calea cea strâmtă”.

Întrebat a fost avva Pimen: la cine se potriveşte cuvântul cel scris: „Să nu vă grijiţi pentru mâine” (Mat. 6, 31)? I-a răspuns lui bătrânul: „S-a zis pentru omul care se află în ispită şi se împuţinează, să nu se îngrijească, zicând: câtă vreme am ispita aceasta? Ci mai vârtos să socotesc, zicând în fiecare zi: astăzi!”

Întrebat-a unul din părinţi pe avva Sisoe, zicând: „De voi şedea în pustie şi va veni vreun barbar, vrând să mă omoare, şi de voi putea asupra lui, omorî-l-voi pe el?” Şi a zis bătrânul: „Nu, ci lasă-l la Dumnezeu, căci orice fel de ispită va veni omului, omul să zică: «pentru păcatele mele s-a întâmplat aceasta». Iar dacă vreun lucru bun se va întâmpla, să zică: «din mila lui Dumnezeu este»”.

Povestitu – s-a despre maica Sara că a răbdat treisprezece ani, fiind luptată tare de dracul curviei şi niciodată nu s-a rugat să se depărteze războiul de la dânsa, ci mai vârtos zicea: „Dumnezeule, dă-mi putere!”

Zis-a maica Singlitichia: „Luptă şi osteneală multă este celor ce se apropie de Dumnezeu la început, şi după aceea bucurie negrăită. Că precum cei ce vor să aţâţe foc, întâi se afumă şi lăcrimează şi aşa dovedesc lucrul ce-l caută. Pentru că se zicea: Dumnezeul nostru este foc mistuitor (Evr. 12, 29). Aşa trebuie şi noi cu noi: să aţâţăm focul cu lacrimi şi cu osteneli”.

Întrebată a fost fericita Singlitichia de este lucru desăvârşit neagoniseala. Iar ea a zis: „Desăvârşită este la cei ce o rabdă; că cei ce rabdă aceasta, necaz adevărat au cu trupul, dar odihnă cu sufletul. Căci precum hainele cele vârtoase, călcându-se şi frecându-se, se spală, aşa şi sufletul cel tare, prin sărăcia cea de bunăvoie, mai mult se întăreşte”.

Zis-a iarăşi: „Bine este a nu te mânia. Iar dacă se va întâmpla, nicio parte din zi să nu ţi se lase spre patimă, zicând: «să nu apună soarele» (Efeseni 6, 26); dar tu să nu aştepţi până ce toată vremea ta apune. De ce urăşti pe omul care te-a mâhnit? Nu este el cel ce ţi-a făcut strâmbătate, ci diavolul. Urăşte boala, nu pe cel ce boleşte!”

În Tavenia este o mănăstire de maici ca de patru sute, de cealaltă parte a bărbaţilor, în care era o fecioară, care pentru Hristos se prefăcea că este nebună, anume Isidora, smerindu-se şi defăimându-se. Pentru aceasta, într-atât se îngreţoşau toate surorile, încât nici măcar nu mâncau cu dânsa. Şi acest lucru cu bucurie l-a primit fecioara. Şi era fapta cea bună a ei în mănăstire foarte folositoare, căci toată slujba o făcea, tuturor ca o roabă supunându-se, la toată biruinţa lor şi cu toată blândeţea. Aşadar, era fecioara ca un burete al soborului, precum Dumnezeu a zis: „cel ce voieşte să fie mare, să fie tuturor slugă” (Mat. 20, 27; Marcu 10, 44). Şi „oricui i se pa re că este înţelept, nebun să se facă” (I Cor. 3, 18). Chi pul călugăresc al celorlalte era tunderea, fiindcă aveau culionul pe cap. Iar aceasta, cu o cârpă legându-şi capul, fă cea slujba. Dar niciuna din cele patru sute nu a văzut-o mân când vreodată, nici bucăţică de pâine luând, ci fărâmiturile meselor cu buretele adunându-le şi oalele spălându-le, cu acestea se îndestula, niciodată încălţându-se. N-a ocărit niciodată pe nimeni, n-a cârtit, n-a grăit grai mic sau mare, mă car că era ocărită şi îmboldită şi blesteme primea şi multora le era urâtă. Pentru această

prea cuvioasă a venit un înger la sfântul Pitirun, bărbat prea iscusit şi pustnic îmbunătăţit, şi i-a zis: „De ce cugeţi înalt pentru isprăvile tale, ca un cucer nic şi care şezi într-acest loc? Vrei să vezi femeie mai cucer ni că decât tine? Du-te la mănăstirea de maici a tavenisioţilor şi vei afla acolo o fecioară, care are diademă pe cap! Aceea este mai bună decât tine. Căci cu atâta gloată luptându-se şi în felurite chinuri tuturor robind, niciodată nu şi-a lăsat mintea ca să se depărteze de Dumnezeu, măcar că toate se îngreţoşează de dânsa. Iar tu, şezând aici, cetăţile cu mintea le năluceşti, cel ce niciodată n-ai văzut lume”. Deci, scu lându-se marele Pitirun, a venit la Tavene şi se ruga părinţilor să treacă la mănăstirea maicilor. Deci, ca pe unul ce era părinte cinstit şi în nevoinţă îmbătrânit, cu îndrăzneală l-au băgat înăuntru, după ce a trecut râul. Şi după ce s-au rugat ei lui Dumnezeu, a cerut marele Pitirun să vadă la faţă toate fecioarele. Toate venind la mijloc, aceea nu se arăta. Le-a zis lor Pitirun: „Aduceţi-mi-le pe toate!” Iar ele, zicând că au venit toate, le-a zis lor: „Lipseşte una, pe care mi-a arătat-o înge rul”. I-au zis lui: „Una avem la bucătărie şi este nebună”. Zis-a marele Pitirun: „Aduceţi-o şi pe aceea şi lăsaţi-o să o văd!” Iar ea nu s-a supus, simţind pricina (că poate i s-a descoperit şi ei). Deci o târau cu de-a sila, ducând-o şi zicând: „Sfântul Pitirun voieşte să te vadă (că era renu mit acesta)”. După ce au adus-o, a văzut marele Pitirun faţa ei şi cârpa care era pe cap şi pe frunte. Şi căzând la picioarele ei, i-a zis: „Blagosloveş te-mă, maică!” Căzând şi ea la picioarele lui, zicea: „Blagos loveşte-mă tu, bunul meu părinte!” Şi văzând acestea, toate s-au spăimântat, zicând lui: „Avvo, nu te face de ocară, că este nebună”. Le-a zis lor tuturor sfântul: „Voi sunteţi nebune, iar aceasta este mai bună şi decât mine. Este Amma, adică maică duhovnicească. Şi mă rog lui Dumnezeu, să mă aflu vrednic cu dânsa în ziua Judecăţii”. Acestea auzind, au căzut la dânsul toate plângând şi mărturisindu-se, cu ce feluri de chinuri o mâhneau pe sfânta aceasta. Şi una zicea: „Eu de-a pururea o ocăram”. Alta: „Eu de chipul ei cel smerit râdeam”. Şi

alta: „Eu lăturile străchinilor de multe ori deasupra ei vărsam”. Alta iarăşi: „Eu am bătut-o”. Şi alta: „Eu pumni i-am dat”. Alta: „Eu muştar de multe ori în nas i-am pus”. În scurt, toate felurile de ocări le-au vestit că au făcut asupra ei. Deci, primind mărturisirea lor sfântul Pitirun şi rugându-se pentru dânsele împreună cu ea şi mult rugând pe cinstita lui Hristos roabă să se roage pentru dânsul, aşa a ieşit. Iar acea cinstită de Dumnezeu şi cuvioasă, de toate fiind foarte respectată şi slăvită, nesuferind slava şi cinstea cea de la toată frăţimea şi îndreptările fiecăreia, peste puţine zile a ieşit din mănăstire. Dar unde s-a dus, sau unde s-a ascuns, sau unde s-a săvârşit, nimeni nu a cunoscut.

În timpul prigoanelor, când prigoneau şi omorau pe creştini pentru credinţa în Hristos, au prins şi pe doi fraţi călugări, să-i muncească, şi i-au aruncat în temniţă până a doua zi, ca a doua zi să-i scoată, să-i muncească şi să-i omoare. Aceşti doi fraţi aveau vrajbă şi pizmă între dânşii. Fiind ei deci în temniţă aruncaţi, bătuţi şi munciţi, unul, unii lindu-se cu inima, a zis celuilalt: „Frate, iată, mâine ne vor scoate la judecata lor şi ne vor munci şi ne vor omorî şi vom merge către Domnul. Pentru aceea, dar, se cade să o lăsăm vrajba şi pizma ce a fost şi este şi acum între noi, să ne împăcăm, să ne iertăm unul pe altul, mai înainte de moartea noastră, ca să luăm, curaţi fiind, muncile şi moar tea pentru credinţa şi dragos tea lui Hristos, şi aşa ne vom învrednici a lua cununile mu centeeşti din mâinile lui Hristos şi vom fi primiţi în ceata mucenicilor”. Acestea zicând, i-a făcut metanie după obiceiul călugăresc, grăind: „Iartă-mă, frate, ca să fii şi tu iertat de mine şi de Dumnezeu!” Iar acela, fiind biruit de vrăj mă şeas ca pizmă, n-a vrut nicidecum să-l ierte. Iar a doua zi, dacă s-a făcut ziuă, i-au scos pe ei din temniţă, ca să-i taie. Atunci, cel care n-a vrut să se împace şi să îl ierte pe fratele său, văzând că vor să-l taie, înspăimântându-se, s-a lepădat de Hristos, iar pe cel de lângă el, crezând în numele Domnului, l-au tăiat. Cel ce s-a lepădat de Hristos a fost

întrebat: „Pentru ce ieri nu te-ai lepădat de Hristos? Ca să nu te fi chinuit?” Râs puns-a acela: „Când L-am lăsat eu pe Dumnezeul meu şi nu m-am împăcat cu fratele meu, atunci şi pe mine m-a lăsat şi m-a părăsit ajutorul Lui şi, rămânând gol de Dânsul, m-am lepădat de Hristos”.

Zis-a un bătrân oarecare: „Fiilor şi fraţilor, să înţelegeţi şi să ştiţi toţi că niciuna din faptele cele bune nu este aşa de iubită şi plăcută lui Dumnezeu şi de niciuna nu se bucură Dumnezeu aşa de mult, ca atunci când se întâmplă omului să cadă în vreo scârbă oarecare, ori în ce chip ar fi, iar el cu mulţumire rabdă bucuros, până la sfârşit. La fel şi de la cel ce este bolnav cu trupul său, nu cere Dumnezeu post, înfrânare la mâncare şi băutură, sau altă osteneală de nevoinţă a tru putut, decât răbdare, mulţumită şi rugăciune duhovnicească şi să-i fie mintea şi gândul pururea la Dumnezeu. Iar postul şi osteneala trupească le face omul pentru înfrânarea zburdări lor necuratelor pofte şi a patimilor trupului, că boala trupului este mai presus şi mai tare decât postul şi decât orice altă nevoinţă şi osteneală a trupului. Pentru aceasta, de la bolnav nu se cere post, înfrânare şi alte osteneli, ci datoria lui este să mul tu mească pururea, cu osârdie şi cu toată inima, lui Dum ne zeu, rugându-se să-i dea răbdare”.

Se povestea şi un lucru ca acesta: era un bătrân mare şi văzător cu mintea şi s-a întâmplat ca el odată să şadă cu mai mulţi fraţi la masă şi, când mâncau ei, lua aminte bătrânul cu duhul şi vedea că unii mănâncă miere, alţii pâine, iar alţii baligă. Şi se minuna şi se ruga lui Dumnezeu, zicând: „Doamne, descoperă-mi taina aceasta, că aceleaşi bucate fiind puse pe masă înaintea tuturor, când mănâncă se văd aşa schimbate”. Şi i-a venit lui glas de sus, zicând: „Cei ce mă nân că miere sunt cei ce cu frică, cu cutremur şi cu bucurie du hovnicească şed la masă şi neîncetat se roagă şi rugăciunea lor ca tămâia se suie la Dumnezeu. Cei ce mănâncă pâine sunt cei ce mulţumesc pentru împărtăşirea celor dăruite de la

Dumnezeu, iar cei ce mănâncă baligă sunt cei ce cârtesc şi zic: «aceasta este bună, aceasta este putredă». Deci, nu trebuie să zicem acestea sau aşa să socotim, ci mai vârtos să proslăvim pe Dumnezeu şi laude să-l înălţăm Lui, ca să se plinească cuvântul cel zis de Apostol: «ori de mâncaţi, ori de beţi, ori altceva de faceţi, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceţi»”.

Zis-a un bătrân: „În toate supărările şi scârbele ce ţi se vor întâmpla, defaimă-te şi ticăloşeşte-te, zicând: pentru păcatele mele mi s-a întâmplat această scârbă şi deci mulţumesc Dumnezeului meu”.

Un frate l-a întrebat pe un bătrân, zicând: „Spune-mi mie, părinte, un cuvânt pe care, păzindu-l, să mă mântuiesc!” Răspuns-a lui bătrânul, zicând: „De vei putea răbda cusme re ale toate dosădirile şi ocările, de la oricine ţi se vor întâmpla ţie, te vei mântui, căci acesta este lucru mare şi mai de preţ decât toate bunătăţile”.

Întrebat-a un frate pe un călugăr iscusit, zicând: „Rogu-te, părinte, spune-mi, care faptă este mai folositoare şi mai odihnitoare omului?” Răspuns-a lui bătrânul: „Fiule, fapta cea mai folositoare şi mai odihnitoare omului este aceasta: unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu”. Zis-a fratele: „Spune-mi, părinte, în ce chip şi cum este această unire a voii omului cu voia lui Dumnezeu?” Zis-a lui bătrânul: „Fiule, unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu este aceasta şi în acest chip: «Doamne, iată, de acum înainte îmi unesc toată voia mea cu a Ta, ca de acum înainte să nu se mai împo tri vească, nici să mai bănuiască voia mea voii Tale, ci orice va vrea şi va fi iubit voii Tale, aceea va vrea şi va iubi voia mea. De vei vrea şi va fi plăcut voii Tale să îmi vină mie scârbe şi supărări şi neajunsuri, sau boală trupului meu, sau orice alte primejdii, sau pedeapsă, acelea le voi vrea şi vor fi plăcute şi bine primite şi voii mele. Aşijderea, de vei vrea şi va fi primit şi bine plăcut voii Tale şi se va porni un frate oarecare asupra mea

cu mare ocară şi sudalmă şi defăimare, până şi cu bătaie, acestea vor fi plăcute şi bine primite şi voii mele. Toate care vor fi primite, plăcute şi iubite voii Tale, acelea vor fi plăcute, iubite şi primite şi voii mele şi de acum înainte voia mea din voia Ta nu va ieşi, nici nu se va despărţi, ştiind că voia Ta este totdeauna spre binele şi folosul meu şi fără de voia Ta nimic nu se lucrează, nici nu se face în lume. De mi-a făcut mie cineva vreo scârbă sau supărare, voia Ta aşa a vrut şi voia mea aşa voieşte». Iată, fiule, ţi-am spus care faptă e mai folositoare şi mai odihnitoare omului şi ţi-am arătat în ce chip este unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu. Deci mergi şi fă aşa şi vei fi pururea odihnit şi te vei mântui!”

Un frate l-a întrebat pe un părinte oarecare, zicând: „Dacă se va întâmpla să se pornească un frate asupra mea cu mânie sau cu mândrie şi va începe înaintea oamenilor a mă ocărî, a mă defăima şi a mă batjocori, spune-mi, părinte, ce voi face atunci, ca să nu mi se tulbure inima asupra acestui frate, auzind eu atâta ocară, defăimare şi batjocură înaintea atâtor oameni cinstiţi?” Răspuns-a bătrânul: „La o întâmplare ca aceasta ne-a lăsat nouă chip de mare folos fericitul David, împăratul Ierusalimului, când se ridicase asupra lui cu mare putere Absalom, feciorul lui, şi alerga după el, să-l ajungă şi să-l omoare şi să-i ia împărăţia. Şi fugind el şi oştenii şi slujitorii casei lui, mergeau pe sub un deal. Iar un om oarecare, ce se chema Semei, a început să strige în gura mare din acel deal, să-l ocărască şi să-l defaime pe împărat în auzul lui şi al tuturor slugilor lui. Încă şi cu pietre arunca din deal asupra împăratului. Iar oştenii şi slujitorii care erau cu împăratul, nemaiputând suferi ocara şi batjocura acelui om fără de omenie, au grăit împăratului, zicând: «Împărate, pentru ce taci? Porunceşte să tăiem capul acelui câine rău, că nu mai putem suferi o ocară şi batjocură ca aceasta asupra stăpânului nostru de la un câine ca acela!» Zis-a lor împăratul: «Nu, niciun rău să nu-i faceţi, că Dumnezeu îi porunceşte să mă ocă rască şi să mă blesteme şi să îmi

zică aceste cuvinte». Deci şi tu, fiule, când se va porni un frate cu mândrie sau cu mânie asupra ta şi te va ocărî şi te va batjocori înaintea oamenilor, atunci socoteşte şi zi în gândul tău aşa: «Acestui frate, Dum ne zeu îi porunceşte să-mi zică mie aceste cuvinte». Şi acestea zicând în gândul tău, îndată se va limpezi şi se va linişti tulburarea inimii tale. Aşa fă, fiule, şi vei fi liniştit”.

Zis-a un părinte oarecare: „Stejarul de nu va fi clătinat de vânturi, nici nu va creşte, nici rădăcină nu va slobozi. Aşa şi călugărul: de nu va pătimi şi nu va răbda, nu poate să fie ostaş al lui Hristos”.

Un frate oarecare, dacă a venit ziua începerii Sfântului şi Marelui Post, a pus în sine hotărâre şi făgăduinţă înaintea lui Dumnezeu că nu va ieşi din chilia lui afară până în ziua Sfintelor Paşti. Şi aşa şi-a gătit în chilia sa toate cele ce-i trebuiau lui în timpul postului până la Paşti. Şi s-a închis tare ca să nu poată intra nimeni la dânsul. Iar vrăjmaşul diavol, ne putând răbda hotărârea şi făgăduinţa acelui frate şi în ce pe rea bună şi silinţa lui, a vrut să-l sminteasca din hotărârea sa, să-l scoată afară din chilie şi să-şi calce făgăduinţa pe care a făcut-o înaintea lui Dumnezeu. Şi aşa i-a umplut chilia cu pă duchi de lemn puturoşi, atât de mulţi, încât nu era nicăieri loc în chilie, cât ai pune vârful degetului, unde să nu fie păduchi. Peste tot era plin şi nu se vedeau pereţii chiliei, nici podelele, nici pâinea, nici apa, şi toate vasele erau pline. Iar el, văzând atâta urâciune şi grozăvie şi o pedeapsă ca aceea în chilie, se mira foarte. Şi a cunoscut că este ispită diavolească, dar răbda mereu vitejeşte şi se întărea, zicând în cugetul său: „Mă car de mă va pedepsi Dumnezeu până la moarte, dar eu din chilie afară până în ziua Paştilor nu voi ieşi. După cum am făgăduit lui Dumnezeu, aşa voi face”. Iar Dumnezeu, văzând bărbăteas ca lui răbdare, când a fost în duminica a treia a Sfântului Post, a poruncit furnicilor să intre în chilia lui, să-i scoată toţi păduchii din chilie. Şi aşa au venit şi au intrat în chilia lui o mulţime de

furnici, ca la un război cu mare vitejie şi cu mânie asupra păduchilor de lemn. Şi mulţimea furni ci lor a acoperit toţi păduchii. Fratele, stând, căuta şi se minuna de un lucru ca acesta, că fiecare furnică ieşea din chilie pe fereastră, pe unde intrase, trăgând câte un păduche de lemn afară. Şi aşa, într-un ceas, i-au scos şi i-au curăţit pe toţi din chilie. Pentru aceea, fraţilor, bună este răbdarea în ispite, pentru că cei ce rabdă cu mulţumită, ajung la bun sfârşit.

Zis-a un părinte oarecare: „Ceara de nu se va înfierbânta în foc, să se moaie, nu se va putea tipări pecetea ce vei pune peste dânsa. Aşa şi omul: de nu va fi muiat de fierbinţeala fo' cu lui scârbelor, bolilor, ostenelilor, suferinţelor şi a ispitelor, nu se poate tipări într-însul pecetea Sfântului Duh. Că pentru aceasta zice Domnul sfântului apostol Pavel: «ajungă-ţi darul Meu, că puterea Mea întru neputinţe se săvârşeşte». Şi însuşi Pavel zice: «cu dulceaţă este mie a mă lăuda pentru neputin tele mele, ca să se sălăşluiască în mine puterea lui Hristos». Aşa şi tu, fiule, după putinţa ta rabdă pentru Domnul cu mul tu mire scârbele, necazurile, năprasnele, bolile şi ispitele ce-ţi vor veni după voia lui Dumnezeu pentru folosul tău; că numai prin răbdarea scârbelor cu mulţumire va intra omul în Împărăţia lui Dumnezeu, precum însuşi Domnul zice: «cu multe scârbe se cade a intra în Împărăţia Cerurilor»”.

Un frate l-a întrebat pe un părinte iscusit în înţelegerea Sfintelor Scripturi: „Ce este, părinte, că toate scrierile Sfin şi lor Părinţi învaţă şi mărturisesc că scârbele şi ispitele sunt darurile cele mai mari şi mai cinstite şi mai iubite lui Dumnezeu? Şi că primirea scârbelor cu bucurie şi răbdarea lor cu mulţumire este fapta cea mai iubită şi mai plăcută lui Dumnezeu de la fiii oamenilor şi mai folositoare omului decât toate celelalte bunătăţi? Deci, acestea fiind darurile lui Dumnezeu cele mai mari, mai iubite şi mai folositoare omu' lui decât toate celelalte bunătăţi, pentru ce nu le primesc oamenii cu bucurie şi nu le rabdă cu

mulţumire? Ci de se întâmplă şi vine cuiva cu vrerea lui Dumnezeu vreo scârbă oare care, sau boală trupească, el îndată tânjeşte şi se mân neş te şi nu este bucuros omul în toată viaţa lui să aibă scârbe şi supărare şi ispită sau boală trupească în lumea aceasta”. Răspuns-a lui bătrânul: „Aceasta, fiule, este din neadevărata şi neîntreaga şi necurata credinţă pe care o au oamenii către Dumnezeu. Căci tot creştinul, şi mai ales călugărul, care nu primeşte cu bucurie şi nu rabdă cu mulţumire ispitele şi scârbele în orice chip, acela să ştie că nu are credinţa cea ade vă ra tă şi întreagă în Hristos Dumnezeu, ci credinţa lui este ne cu rată, amestecată cu necredinţă şi creştinătatea lui este amestecată cu păgânătate, şi unuia ca acela să nu i se pare că va câştiga vreun dar de la Dumnezeu, pentru că darurile lui Dumnezeu prin primirea şi răbdarea scârbelor se câş ti gă, precum însuşi Dumnezeu zice: «prin răbdarea voastră vă veţi câştiga sufletele voastre». Iar creştinul, mai ales călugărul, care are adevărată, întreagă, curată şi bună credinţă către Dumnezeu, acela cu mare bucurie primeşte şi cu mare mulţumi tă rabdă ispitele şi scârbele ce-i vin după voia şi slobozirea lui Dumnezeu, ştiind şi crezând că ele sunt cu nunile şi toată cinstea vieţii veşnice”. Zis-a lui fratele: „Adevărat, aşa este, părinte, foarte mult m-am folosit de cinstitele tale cuvinte”.

Zis-a un bătrân oarecare: „Mai mare dragoste decât aceasta nu este, a-şi pune cineva viaţa pentru fratele său. Iar cel ce aude de la cineva din fraţi cuvinte de ocară asupra lui şi ar putea să-i zică şi el aşa, şi nu-i zice, ci se sileşte să-i rabde vi te jeşte şi să nu-i răsplătească răul cu rău, unul ca acela îşi pune sufletul şi viaţa pentru fratele său”.

Povestit-au părinţii despre un grădinar, că lucra şi toată osteneala lui o da milostenie, ţinând numai pentru cheltuială. Mai pe urmă însă i-a pus în minte satana, zicând: „Strânge-ţi nişte bani, nu cumva când vei îmbătrâni şi te vei îmbolnăvi, să nu ai de cheltuială!” Şi a adunat şi a

umplut un borcan cu bani, după care s-a întâmplat de s-a îmbolnăvit şi i-a putrezit piciorul şi a cheltuit banii la doctori, dar nu i-a folosit. Mai pe urmă a venit un doctor iscusit şi i-a zis: „De nu ţi se va tăia piciorul, tot trupul o să putrezească”. Şi s-a hotărât să i se taie piciorul a doua zi. În noaptea aceea, venind grădinarul întru sine şi căindu-se pentru ceea ce a făcut, strângând bani şi nădăjduind mai mult în ei decât în Dumnezeu, Care ocâr mu ieşte toate şi le hrăneşte, a suspinat şi a zis: „Adu-ţi aminte, Doamne, de lucrurile mele cele proaste de mai dina inte, pe care le făceam lucrând şi dând fraţilor mei, dar mai vârtos, mai înainte de acestea, adu-ţi aminte de bună ta tea Ta şi de îndurările Tale cele nenumărate şi mă miluieşte după mare şi bogată mila Ta!” Şi acestea zicând el, a stătut înaintea lui Îngerul Domnului şi i-a zis: „Unde sunt banii pe care i-ai strâns? Unde este sfatul pe care l-ai primit?” Iar el, unii lindu-se foarte şi lăcrimând, a zis: „Greşit-am, Doamne, ia tămă, că de acum nu voi mai face aceasta!” Atunci s-a atins îngerul de piciorul lui şi îndată s-a vindecat. Şi sculându-se dimineaţa, s-a dus să lucreze. Iar după puţin timp a venit doctorul să-i taie piciorul, după hotărâre, şi neaflându-l, întreba de dânsul. Şi i-au spus lui: „Azi-dimineaţă s-a dus să lucreze la ţarină”. Iar doctorul s-a dus la ţarina aceea în care lucra, vrând să-l vadă. Şi văzându-l săpând pământul, l-a proslăvit pe Dumnezeu, Cel ce l-a vindecat cu proslăvire.

Era un monah care avea un frate mirean sărac şi orice lucra monahul îi da lui, şi cu cât îi da, cu atât mai mult sărăcea cel ce lua. Iar monahul, mergând, a vestit unui bătrân lucrul acesta. Bătrânul i-a zis: „De vrei să mă asculţi, să nu-i mai dai, ci zi-i: «Frate, când aveam, îţi dam ţie. Deci şi tu, ceea ce poţi, din cele ce lucrezi, adu-mi mie». Şi orice va aduce, ia de la dânsul! Şi unde ştii străin, sau bătrân sărac, dă-le şi roagă-i să facă rugăciune pentru dânsul!” Iar fratele, mergând, a făcut aşa. Şi când a venit mireanul, i-a grăit lui după cuvântul bătrânului şi, auzind acela, s-a scârbit. Însă în ziua dintâi, luând din osteneala

lui câteva verdeţuri, le-a dus mo nahului. Acela, luându-le, le-a dat bătrânilor şi i-a rugat să se roage pentru el. Apoi, blagoslovindu-le, s-a întors la casa sa. După puţin timp iarăşi a venit la monah şi i-a adus verde ţuri şi trei pâini. Şi luându-le pe acestea monahul, a făcut ca şi mai nainte şi, blagoslovindu-se mireanul de bătrâni, s-a dus. Apoi a venit a treia oară şi i-a adus multe bunătăţi, vin şi peşte. Şi văzând monahul, s-a minunat şi i-a chemat pe săraci şi i-a odihnit. Apoi i-a zis mireanului: „Nu cumva ai trebuinţă de puţină pâine?” Iar el a răspuns: „Nu! Când luam de la tine ceva, ca focul intra în casa mea şi mistuia şi lucrul cel mai mic pe care îl aveam. Iar de când nu mai iau de la tine, mă bla gosloveşte Dumnezeu”. Deci, mergând fratele, a vestit bă trănului toate cele ce s-au întâmplat. Şi i-a zis lui bătrânul: „Au nu ştii că lucrul monahului este foc şi oriunde intră, arde? Însă aceasta îi este mai de folos lui. Să facă milostenie din osteneala sa şi să ia rugăciune de la sfinţi şi aşa se blagosloveşte”.

Un frate din Libia a venit la avva Siluan în muntele Pane fo’ şi i-a zis: „Părinte, am un vrăjmaş care mi-a făcut multe rele, că şi ţarina mea, când eram în lume, mi-a răpit-o şi de multe ori m-a vrăjmăşit. Iar acum a pornit şi oameni otrăvi tori, să mă omoare, şi aş vrea să-l dau în judecată”. Zis-a lui bă târnul: „Precum te împaci, fiule, fă!” Zis-a fratele: „Cu adevărat, părinte, de va fi pedepsit, îi va fi de folos sufletu’ lui”. Răspuns-a bătrânul: „Cum socoteşti, fiule, fă!” Şi a zis fratele: „Scoală-te, părinte, să facem rugăciune şi voi merge la dregător!” Deci, sculându-se şi rugându-se amândoi, când a venit să zică: *şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri,* a zis bătrânul: „şi nu ne ierta nouă greşelile noastre, căci nici noi nu iertăm greşiţilor noştri”! apoi a zis bătrânului fratele: „Nu aşa, părinte!” Iar bătrânul a zis: „Ba aşa, fiule! Căci cu adevărat de vei voi să mergi la dregător, să-ţi facă ţie dreptate, fratele Siluan altă rugăciune nu-ţi face ţie”. Şi punând fratele metanie, l-a iertat pe vrăjmaşul său.

Un frate l-a întrebat pe un bătrân, zicând: „Voiesc să măr tu risesc (muceniceşte) pe Dumnezeu”. Şi i-a zis lui bătrânul: „dacă în vreme de nevoie îşi va suferi cineva vecinul, este întocmai cu cuptorul celor trei tineri din Babilon”.

Zis-a un bătrân: „De se va întâmpla între tine şi altul cuvânt de scârbă şi va tăgădui cuvântul, nu-l aţâţa zicând: «ai spus». Fiindcă se întoarce şi zice: «aşa am zis, şi ce?» Şi se face mare vrajbă. Ci şi tu lasă cuvântul, şi se va face mare pace”.

Zis-a un bătrân: „De-ţi vei aduce aminte de cel ce te-a necăjit sau te-a necinstit sau te-a păgubit, dator eşti să-ţi aduci aminte de el ca de un doctor trimis de Hristos şi să-l ai pe el ca pe un făcător de bine, că însuşi necazul tău însem nează că-ţi boleşte sufletul. Că de nu boleai, nu pătimeai. Deci, dator eşti să-i mulţumeşti fratelui şi să te rogi pentru dânsul, că prin el cunoşti boala ta şi vei primi cele de la el ca pe nişte doctorii trimise de la Iisus. Iar de te scârbeşti asupra fratelui, zici ca şi lui Iisus: «nu voiesc să primesc doctoriile Tale, ci voiesc să putrezesc între rănile mele». Deci, cel ce voieşte să se vindece de rănile cele sufleteşti, dator este să sufere cele ce sunt aduse de doctor, în orice chip ar fi. Căci nici celui ce boleşte trupeşte nu-i pare bine să se taie sau să se ardă, sau să aibă curăţenie, ci cu greaţă îşi aduce aminte de acestea. Însă încredinţat fiind că este cu neputinţă a se izbăvi el de boală decât prin acestea, le suferă cu vitejie, mulţumind doctorului, şi ştiind că prin greaţă se va izbăvi din îndelungata boală. Fier arzător de bolnavi al lui Iisus este cel ce te necinsteşte sau te ocărăşte, dar te izbăveşte de slava deşartă. Curăţenie a lui Iisus este cel ce îţi aduce ţie pagubă sau oca ră, dar te izbăveşte de lăcomie. De fugi de ispită folositoare, fugi de viaţa veşnică. Căci cine a dăruit sfântului Ştefan atâta slavă, pricinuită lui de cei ce l-au împroşcat cu pietre, dacă nu răbdarea?”

Zis-a un bătrân: „Un frate era ispitit de un gând nouă ani şi din evlavie se osândea, zicând: «Mi-am pierdut sufletul». Şi aceasta o zicea fiindcă se socotea pe sine pricinuitor al ispitei. Mai pe urmă, îngreuindu-se şi deznădăjduindu-se, precum nu se cuvenea, de mântuirea sa, a zis: «Mă voi duce în lume, de vreme ce m-am prăpădit». Iar după ce a dat să se ducă, i-a venit un glas pe cale, zicând: «Cei nouă ani în care ai fost ispitit cununi ţi-au pricinuit ţie. Pentru aceea, întoarce-te la locul tău şi te vei uşura de gânduri». Şi întorcându-se, fratele a aflat odihnă. De unde înţelegem că războaiele pricinuiesc cununile”.

Zis-a un bătrân: la începutul lepădării monahului de lume nu se slobod dracii să-l ispitească pe om cu silnicie, ca nu cumva spăimântându-se de lucru să se întoarcă la lume degrabă. Iar dacă va spori cu vremea şi cu lucrul monahul, atunci se slobod asupra sa războaiele poftelor trupeşti şi ale celorlalte dezmierdări, poate şi al mâniei, al urâciunii şi al celorlalte patimi. Atunci are nevoie omul să se smerească şi să plângă, osândindu-se şi prihănindu-se numai pe sine. Şi aşa, prin ispite, se învaţă răbdarea iscusită şi dreapta se co teală, apoi alear gă la Dumnezeu cu lacrimi. Iar unii, tulburându-se de lucrul acesta şi îngreuindu-se de scârbă nesu ferită, au căzut în adâncul deznădăjduirii şi s-au întors iarăşi cu inima în lume, iar unii şi cu trupul. Noi însă, fraţilor, niciodată să nu dezna dăj duim sau să ne împuţinăm, ci vi tejeşte şi cu îndelungă răbdare să suferim ispitele, mulţumind lui Dumnezeu pentru toate câte ni se întâmplă nouă. Căci mulţumi rea către Dumnezeu risi peşte toate meşteşugurile vrăjmaşului.

Un bătrân şedea în pustie, departe de apă ca la douăsprezece mile. Şi mergând într-o zi să aducă apă, s-a supărat şi a zis: „De ce este nevoie de osteneala aceasta? Voi veni şi voi petrece aproape de apă”. Aceasta zicând, a simţit pe cineva venind după dânsul. Şi întorcându-se, l-a

văzut pe cel ce venea după el că îi număra paşii. Şi l-a întrebat bătrânul: „Cine eşti?” Iar el i-a zis: „Îngerul Domnului sunt şi sunt trimis să număr paşii tăi şi să-ţi dau plata”. Aceasta auzind bătrânul, întărindu-se cu sufletul, s-a făcut mai osârduitor. Şi a mai adăugat încă cinci mile, adică a locuit mai înăuntrul pustiei, departe de apă şaptesprezece mile.

Povestit-a unul din părinţi, zicând: „Fiind eu în Oxirinh, au venit fraţi săraci acolo sâmbătă seara, ca să ia milostenie, şi când dormeam noi, unul dintr-înşii, având numai o rogojină din care jumătate era pe deasupra lui şi jumătate dedesubt, îngheţa de frig, căci era ger mult. Deci eu, ieşind pentru trebuinţa udului, l-am auzit când se chinuia şi tremura de frig, cum se mângâia pe sine şi zicând lui Dumnezeu: «Mulţumesc Ţie, Doamne, pentru toate bunătăţile Tale pe care le faci cu mine, căci câţi sunt acum în fiare, iar alţii cu picioarele băgate în butuc şi nici udul lor nu pot să şi-l facă, iar eu ca un împărat îmi întind picioarele». Eu, auzindu-l, am povestit acestea fraţilor spre zidirea şi folosul lor”.

Din minunile Maicii Domnului

O, iubite cititorule, ai în faţa ochilor o mică parte din mul ţimea nenumărată de minuni pe care Preasfânta Născătoare de Dumnezeu le-a făcut, venind în ajutorul credincioşilor. Nu sunt poveşti, nu sunt făcături omeneşti. Ci sunt mărturii ale dragostei pe care Maica noastră o arată celor care o cinstesc, celor care o cheamă în ajutor la vreme de ispită şi de necaz.

Citeşte-le cu luare-aminte, citeşte-le cu înţelegere. Să ştii că până şi faptul că în zilele noastre poţi citi despre minunile ei este tot o dovadă a dragostei pe care ne-o poartă; în lunga pri goană pornită de necredincioşii comunişti împotriva Bisericii, foarte greu putea citi cineva despre aceste fapte minunate.

Astăzi, când libertatea pătimaşă cucereşte inimile celor ce vor să se considere creştini, mai sunt suflete care

aflând despre grabnica mijlocire a Maicii Preacurate, se îndreaptă spre Dumnezeu. Pesemne că tot o minune este şi aceasta.

O, cititorule, ce oare te opreşte să îi urmezi pe cei care au pus început bun mântuirii luând aminte la minunile Maicii Domnului? Ce anume te opreşte ca în vreme de necaz să lepezi deznădejdea şi să alergi la milostivirea ei?

Vezi cum ea cheamă sufletele la pocăinţă! Şi pe tine te chea mă. Şi mare i-ar fi bucuria dacă i-ai asculta glasul. Vezi cum a venit în ajutorul multor sărmani şi necăjiţi! Nu îţi va fi greu să înţelegi că în nevoile acestora se regăsesc nevoile tale şi că numai patimile şi diavolul te împiedică să ceri ajutorul celei ce este Maică a milostivirilor şi Împărătească a ce rurillor. Da, şi tu poţi fi ajutat. Şi tu poţi fi ocrotit, şi tu poţi fi aco pe rit cu Preasfântul ei Acoperământ. Nu şovăi să te rogi ei, şi te vei împărtăşi de bucuria mulţimii de credincioşi care i-au simţit ajutorul. Şi nu slăbi în rugăciune de ţi se pare că nu te-a auzit. Ci stăruie cu răbdare, pentru că Fecioara Preasfân tă îţi aude rugăciunea şi suspinurile.

Să ştii că, deşi o mică parte dintre minunile ei sunt aşternute în scris, mult mai multe nu au fost trecute pe hârtie. Unele dintre ele, fiind tainice, nici măcar nu au fost înţelese de cei care le-au fost martori. Câţi dintre săraci ştiu că pâinea pe care au primit-o a fost trimisă de Dumnezeu? câţi dintre bolnavi îşi dau seama că tămăduirea care a venit pe neaşteptate a fost dar de la Dumnezeu? Nu mulţi. Puţini, iar restul cred că a fost doar mâna destinului (dar o asemenea mână nu există; există doar mâna Dumnezeului de oameni iubitor). Tot aşa puţini oameni îşi dau seama că Maica Dom nu lui face multe minuni care, chiar dacă nu sunt senzaţionale, sunt de mare folos oamenilor.

Nu căuta senzaţionalul, nu căuta să scapi din necazuri prin cine ştie ce apariţie extraordinară. Ci roagă-te cu smerenie, şi vei primi ajutorul pe care îl ceri. Şi chiar dacă, pentru puţină ta tea credinţei noastre, în zilele

noastre s-au cam împuţinat minunile asemănătoare celor pe care le vei citi acum, aceasta nu înseamnă că s-au împuţinat şi milostivirile Născătoarei de Dumnezeu. Ci doar că acum lucrează mai tainic...

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dum ne zeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dum ne zeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvi mii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu ade vă rat Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Maica Domnului acoperă poporul cu cinstitul său acoperământ

În zilele împăratului Leon cel înţelept (886 – 912) în Con stan ti no pol, spre Duminică, făcându-se priveghere de toată noaptea în cinstita biserică a Vlahernei, întru slava Preasfin tei Născătoarei de Dumnezeu, la întâia zi a lunii octombrie şi de faţă stând mulţimea poporului, fiind ca la patru ceasuri din noapte, Sfântul Andrei, împreună cu ucenicul său, fericitul Epifanie, şi-au ridicat ochii în sus şi au văzut pe Îm pă ră tea sa cerului, pe acoperitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh şi rugându-se. Şi era ea strălucind de lu' mină ca soarele şi acoperind poporul cu cinstitul ei acoperământ, împreună cu oştile cereşti şi cu mulţimea de Sfinţi care în haine albe şi eu cu cer ni de stăteau împrejurul ei, dintre care doi erau mai aleşi: Sfântul Ioan înainte-Mergătorul şi Sfântul Evanghelist Ioan. Pe aceasta văzând-o, Sfântul Andrei a zis către ucenicul său, fericitul Epifanie: „Oare vezi, frate, pe Împărăteasa şi Doamna tuturor, care se roagă pentru toată lumea?" Iar el a zis: „O văd, sfinte părinte, şi mă înspăi mân tez, că o văd acoperind pe oamenii ce sunt în biserică, cu cinstitul ei acoperământ, ce străluceşte mai mult decât soarele".

Şi s-au auzit graiurile cele cu umilinţă ale rugăciunii ei către în bi tul ei Fiu şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos: „Împărate ceresc, primeşte pe omul cel ce Te slăveşte pe Tine şi cheamă în tot locul Preasfânt nu me le Tău. Şi acolo

unde se face pomenirea nu melui meu, pe acel loc îl sfinţeşte şi proslăveşte pe cei ce Te proslăvesc pe tine şi rugăciunile ce lor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta, şi făgăduinţele, primeşte-le toate şi din toate nevoile şi răutăţile îi izbăveşte”.

Deci, nădăjduindu-ne, Stăpână, spre milostivele tale cu vin te pe care le-ai zis către Fiul tău, am voit să nu rămână fără praznic sfântul tău acoperământ, o, Preabună, ci precum tu ai voit a-ţi descoperi cinstitul praz nic al Acoperământului tău, o, întru tot milos ti vă împodobeşte-l. Ca şi cei ce te pro stă vesc pe tine să se veselească, văzând nu mitele tale praz nice mult strălucind; şi precum acolo pe poporul ce era în biserică cu milos ti vi re l-ai acoperit, aşa ne acoperă şi pe noi, păcătoşii robii tăi, cu acoperământul aripilor tale, Fecioară, Acoperitoarea noastră, Prea sfân tă Maică, surpând sfaturile şi gândurile ce lor ce cugetă rele asupra noastră. Şi în ziua răutăţilor noastre să ne acoperi pe noi, iar mai ales în ziua cea rea, când sufletul se va despărţi de trup, de faţă să stai nouă într-ajutor şi să ne acoperi pe noi de duhurile cele rele din văzduh, cele de sub cer, şi în ziua înfricoşatei Judecăţi să ne acoperi pe noi sub oblă dui rea Acoperământului tău.

Cu ale căreia preaputernice şi bine primite rugăciuni şi cu ale tuturor Sfinţilor Tăi, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Precista salvează un tânăr desfrânat printr-o vedenie înfricoşătoare

Un tânăr oarecare, din Bononia, petrecea în multe răutăţi, du când o viaţă de slo bo zenie şi zburdălnicie. Odinioară a avut o vedenie care l-a înspăimântat foarte mult: i se părea lui ca şi cum ar fi fost într-un loc necunoscut, într-o câmpie mare, în care a apărut o dihanie foarte straşnică, ce venea asupra lui. Tânărul, fugind dinaintea acesteia pe acea câmpie, a văzut în depărtare o casă. Alergă deci într-acolo ca să scape de primejdie, dar casa era încuiată. Începu atunci a bate în uşă, rugându-se să-i descuie, ca să intre înăuntru şi să scape. Însă i s-a răspuns astfel: „Eu sunt Bunătatea şi locuiesc aici. Aceasta

este casa mea, iar tu eşti rău şi nu poţi să locuieşti aici”. Tânărul, auzind aceste cuvinte, s-a întristat foarte mult şi a fugit mai departe. Întâlnind mai încolo o altă casă, a mers şi la aceea şi a început a bate la uşă şi a se ruga să-i deschidă, ca să intre înăuntru. Stăpâna casei, care vieţuia acolo, îi răspunse lui: „Eu sunt Dreptatea şi locu iesc aici. Aceasta este casa mea, şi nu te voi primi oaspete pe tine, căci Dreptatea nu apără pe cel ce naşte nedreptate”. Tânărul fugi şi de acolo, apoi, văzând altă casă, începu a se ruga cu glas tare să-l lase în casă, pentru a scăpa de acea arătare şi de frica ce îl cu prinsese. Din casă însă îi răspunse: „Eu sunt Pacea şi locu iesc aici, deci tu nu ai pace cu mine, nici odihnă, ci numai oamenii cu voie bună, căci eu pururea gândesc la pace şi nu la altă amestecătură. Îţi voi da ţie un sfat bun şi de folos. Mai încolo de mine vie tu ieşte sora mea, care ştie să dea sfat celor supăraţi; du-te la dânsa şi ascultă cum te va povăţui şi învăţa”. S-a dus deci tânărul la dânsa şi, bătând la uşă, i-a răspuns lui: „Eu sunt Mila şi locuiesc aici; iar ţie de-ţi este voia să te izbăveşti din această nevoie, mergi de te închină Precistei şi te roagă. Ea te va ascunde dinaintea acestei ară ţări straş nice, căci după cum Corabia lui Noe a primit vietăţile cele curate şi necurate, aşa şi Precista, ca un izvor de milostenie, pe niciunul nu-l trece cu vederea”. El s-a rugat atunci Precistei şi vedenia cea groaznică s-a stins.

Un cămătar salvat prin mijlocirea Precistei

În Italia trăia un cămătar, ce se chema Iacov, care adunase multe bogăţii din camătă. Acesta odinioară, rugându-se Precistei, înaintea Icoanei ei, auzi un glas, zicân du-i: „Iacove, Iacove. Dă-mi mie şi Fiului meu o sumă ca aceea care obişnuieşti a lua de la datornicii tăi”. Auzind Iacov glasul acela, s-a întors şi a dat tot ce era adunat din camătă.

După aceea, mai târziu, când s-a îmbolnăvit şi era să moară, a văzut cum Sfântul Arhanghel Mihail punea într-o cumpănă faptele lui cele bune, iar în cealaltă cumpănă, dia volii puneau faptele lui cele rele, care trăgeau mai greu decât faptele bune. Iacov s-a speriat foarte mult de acest

lucru şi s-a rugat Precistei. Atunci s-a arătat Precista şi a pus şi tu gă ciu nile cu care el s-a rugat către dânsa. După aceea, cumpăna cea cu fapte bune a biruit cumpăna cea cu fapte rele ale diavolilor.

Maica Domnului salvează pe cel ce s-a lepădat de Hristos prin scrisoare

În părţile Italiei era un boier oarecare, cu numele Carol, care cheltuia averea sa pentru desfătări, îndulciri şi desfrânări trupeşti; şi în puţină vreme sărăcind şi nemaia vând de chel tu ia la ea să petreacă în lux şi cu răsfăţare ca mai-nainte, s-a întristat şi amărât până într-atât încât zicea, ca un deznă dăj duit, cuvinte de hulă.

Iar într-una din zile s-a dus într-o pădure să afle vreun vrăjitor, pe care să-l întreb be dacă nu ar putea diavolul să-l în bo gătească. Deci, um blând, l-a întâmpinat pe el dia vo lui în chip de ostaş şi i-a zis lui: „Eu sunt acela pe care îl cauţi. Dacă vei primi să-mi faci zapis cu sân ge le tău, cum că te în pre unezi cu mine şi te lepezi de credinţa ta, eu îţi voi da toate bunătăţile lumii acesteia, şi îţi voi face toate voile tale, şi vei avea atâta mulţumire, încât nu va fi altul asemenea ţie”. Deci ticălosul acela, îmbătat de dorul iubirii de deşertăciuni, a primit ca un deznădăjduit ce era şi a scris cele împotriva bo te zu lui, adică s-a lepădat de Hristos şi s-a împreunat cu dia vo lui, care i-a dat şi desfătări, şi bunătăţi vremelnice, după cum i s-a făgăduit. Şi lua parte la toate petrecerile lui, mer gând după el în chipul ostaşului şi să vârşind toate poftele lui. Iar odată, trecând ticălosul acela pe lângă o biserică şi întorcând ochii către dânsa, a văzut icoana Născătoarei de Dumnezeu. Şi aducându-şi aminte de fărădelegile lui, a sus pinat cu a mar şi l-a durut inima lui. Atunci diavolul, lovin du-l cu un toiag, atât de la reîncât s-a înnegrit carnea lui, i-a zis: „Păzeşte-te de acum înainte, să nu mai îndrăzneşti ca să priveşti la icoana Fecioarei Maria, că ea mi-a făcut mie multe pagube, şi pe mulţi i-a luat din mâinile mele, căci dacă te voi mai prinde vreodată că întorci ochii către din să îţi voi da aspră moarte, păgubindu-te de bunătăţile vieţii celei de acum, iar sufletul tău îl voi lua cu mine în munca

cea veşnică”.

Acestea auzind ticălosul, a rămas întristat foarte, nu atât pentru ranele trupului, cât pentru moartea sufletului. Şi se co tind cum ar face să scape de robia aceasta, zicea în gândul său: „Vrăjmaşul singur a măr tu risit cum că Preasfân la Fecioară a luat pe mulţi din mâinile lui; deci poate se va milos ti vi şi spre mine darul ei, ca o Maică a lui Dumnezeu Cel întru totul milostiv”. Acestea le gândea el, iar vrăjma să-i, necunoscând cele ascunse ale inimii lui, l-a trecut pe lângă altă biserică, pentru ca să vadă dacă îi ascultă porunca. Şi acela, văzând uşa deschisă, a alergat cu sârguinţă şi, intrând înăuntru, a căzut la pământ înaintea prea cinstitei icoane a Maicii lui Dumnezeu, bătându-şi pieptul şi strigând acestea din adâncul inimii lui, cu suspinuri şi cu lacrimi fierbinţi: „Stă până şi Doamnă a lumii! Apucă înainte şi mă izbăveşte din mâinile diavolului. Multă este puterea ta, Împărătească a toate, arat-o şi spre mine, cel de trei ori ticălos. Mare este milos ti virea Ta, mi lostiveşte-te şi spre mine cel nevrednic. Nemăsu rată este mila Ta, miluieşte-mă şi pe mine, ticălosul”.

Vrăjmaşul, de mânie, făcea multă tul burare afară de biserică. Însă după o bucată de vreme a strigat, zi când: „Eu mă duc, necredinciosule, că mă izgoneşte puterea Fecioarei, dar păstrez zapisul tău, şi atunci când Fiul ei va face jude cată ca să ju de ce lumea, ca un drept Judecător, te va da pe tine în mâinile mele, fiind că de bunăvoie te-ai lepădat de credinţa ta”. Acestea zicând vi dea nul, a pierit, iar Carol cu mai multe lacrimi şi mai cu dinadinsul se ruga către milostiva Maică a Preamilostivului Dumnezeu, cerând milostivire şi iertare. Aşa dar, a stat trei zile plin gând cu amar, din inimă, şi zi când cuvinte atât de dureroase şi cu aşa plângere, încât par că şi pie tre’ le lăcrimau.

Şi aşa, de multă osteneală şi de bătăile în piept ce le suferise, a obosit. Şi ador mind puţin, a văzut în vis pe Prea sfân la care i-a zis lui: „Tu te-ai lepădat de Fiul meu, ce vo eşti dar acum aici, în casa mea?” Iar el i-a răspuns

cusmerită vorbire şi cu lacrimi, zicând: „O, Prea stă vi tă Maică a mi Ios tivirii, pentru cine S-a răstignit Fiul tău cel cu totul mi Ios tiv şi cu totul îndurat? Pentru cei drepţi sau pentru cei păcătoşi? Eu mare fărădelege am făcut, însă tâlharul, desfrânata, des frâna tul şi alţii mulţi pe care, pentru ne măr şi ni ta Lui milostivire, i-a miluit mă îndeamnă să îndrăznesc. Deşi nu te-au avut pe tine solitoare şi mij lo citoare, Maica Lui cea prea dul ce, totuşi nu le-ai încuiat lor mi Ios ti virile cele iubitoare de oameni. Şi pe mine, care am îndrăzneală către tine, oare nu mă va primi? Milostiveşte-te spre mine, Stă până mea, că toate le poţi câte le voieşti şi orice vei cere de la Fiul şi Dum ne zeul tău, primeşti negreşit, fiindcă te-a făcut pe tine mijlocitoare a păcătoşilor”.

Atunci Stăpâna i-a zis: „Fiindcă ai urât fărădelegea ta şi te căieşti din toată inimă, te primesc pe tine şi te întorc la Fiul meu. Dar să nu te arăţi nemulţumitor pentru da rul acesta aşa de mare, ci să faci lucruri vrednice de pocăinţă”.

Acela, mulţumindu-i cu prisosinţă, a răspuns: „Stăpâna mea şi Doamnă slăvită, toate îţi sunt cu putinţă ţie; deci fă-mi mie şi darul acesta, spre încredinţarea iertării mele: porun cea te să-mi întoarcă vrăj mă să-l zapisul acela viclean, cel scris de mâna mea, ca să nu mă în în co se ze, cum că vrea să-l aducă la ziua Judecăţii Dreptului Judecător. Cunosc cum că nimic nu este cu neputinţă la tine, deci, ca o Maică a Atot puternicului Dumnezeu, poţi să iei şi scrisoarea aceea cu totul nebu neas că, pentru ca să se smerească desăvârşit vedea nul şi să nu ai bă nicio nădejde asupra mea”. Răspuns-a lui Stăpâna: „Întru slava Fiu lui şi Dumnezeului meu, facă-se ţie şi aceasta”. Acestea zicând, i s-a pă rut lui cum că a auzit în văzduh glasuri, zicând: „O, Stăpână, ca o Mai că a dreptăţii ce eşti, să nu faci nedreptatea aceasta, ca să iei pe acela care a mărturi sit cu zapisul lui cum că este al meu”. Iar ea a zis: „Vrăj mă şi al adevărului, totdeauna eşti mincinos, însă acum ai spus ade vă rul, cum că sunt Maica dreptăţii, şi pentru aceasta voi face dreaptă judecată,

luând zidirea Fiului meu din mâinile tale, căci cu nedreptate este să o stăpâneşti tu, cel străin”.

Acestea auzind Carol, s-a umplut de bucurie şi veselie, din care pri cină, deşi teptându-se, văzu cu mirare cum că n-a fost vis ce a aflat. O, minune! în mâinile lui, era zapi sul cel scris de el. Câtă veselie socotiţi că a fost în ziua aceea, nu nu mai pentru el, ci şi pentru toţi aceea care au auzit şi văzut za pl sul acela. Toţi s-au minunat de nemărginita milă a Stăpă nu lui, şi de puterea cea nemăsurată a prea lăudatei Fecioare.

Vestea aceasta s-a dus în multe cetăţi şi oraşe. Şi după ce a auzit şi Preasfinţitul Leon, care în vremea aceea era arhiepis cap în Roma, a trimis oameni de au adus pe Carol. Şi văzând scrisoarea aceea, a po run cât să se facă în biserica de obşte slujbă spre mare mulţumire Maicii lui Dumnezeu. Şi au să vâr sit praznic cu mare veselie şi mulţi din cei care trăiau în felurite fărădelegi şi în desfrânări erau afundaţi s-au pocăit din tot sufletul, nădăjduind că, prin rugăciunile Preasfin tei Născătoare de Dumnezeu, vor de bin di iertarea păcatelor. Iar Carol, făcându-se că lu’ găr, a făcut roade vrednice de po căinţă, după cum i-a poruncit Doamna noastră, şi prin darul ei s-a învrednicit de cerearsca fericire. Pe care să dea Dumnezeu ca noi toţi să o dobândim, prin rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale tu tu ror Sfinţilor. Amin.

Ocrotirea femeii care s-a pocăit pentru păcatele ei

În Roma era un boier de bun neam şi îmbunătăţit, care, socotind cum că viaţa aceasta vremelnică trece ca un vis, a hotărât să se îndepărteze de lume pentru ca să-şi caute de mântuirea sufletului său. Deci, în voindu-se cu soţia sa şi ce rândui iertare, i-a lăsat singurul copil (par te bărbătească) pe care îl făcuse cu dânsa, şi s-a dus într-altă parte, într-un loc liniştit. Şi acolo, trăind cu dragoste şi cu frică de Dum ne zeu, s-a săvârşit în pace, mutându-se la cereştile lăcaşuri.

Iar femeia, rămânând în casă numai cu copilul, îl iubea peste fire, ţinându-l în braţe mai toată ziua şi toată

noaptea, şi întruna îl dez mier da şi îl săruta. Şi nu numai cât a fost mic a făcut ea asemenea, ci şi după ce se făcuse mare, bărbat de săvârşit, ca o maică neînţeleasă, dormea împreună cu dânsul, ca pe vremea când era copil mic, şi nu se gândea nefericita ce alunecare mare putea să-i vină printr-însul.

Deci, din neluarea aminte a ei, cum şi din îndemnarea diavolului, a căzut în păcat cu dânsul, ticăloasa, iar când a cunoscut că a rămas în sărcinată de fiul ei, a ajuns într-aşa stare de mâhnire, că voia să se o moare. Însă cu gândul la mila cea nemărginită a lui Dumnezeu, n-a căzut în deznădăjduire, ci a alergat deodată la Domnul Cel prea îndurat. Şi din acel ceas n-a mai făcut nimic în casă, ci toată vremea a petrecut-o cu posturi, cu milostenii, cu rugăciuni şi cu lacrimi din tot sufletul.

Iar după ce a venit vremea naşterii, ducându-se într-un loc ascuns al casei sale a născut şi, ca să nu se afle ruşinea, a aruncat prun cul într-un loc plin de necurăţenii, unde a murit. Şi nu s-a auzit nimic o bu cată de vreme despre acest fapt. Însă începătorul răutăţii nu s-a să tu rat cu cele ce îi făcuse ei până atunci, ci s-a hotărât ca să o ruşineze şi înaintea oamenilor şi mai mult să o necăjească, pentru ca astfel, din multă mâhnire, să moară nepocăită.

Deci, prefăcându-se preaînrăutăţitul cum că ar fi duhovnic nu te lept, înainte văză tor şi cunoscător al inimilor omeneşti, învăţa pe popor. Şi pentru ca să se creadă cuvintele lui, a descoperit multe omoruri şi furturi, cum şi alte fărădelegi, încât îl avea la evla vie şi ţinea la el nu nu mai poporul cel de obşte, ci şi boierii şi chiar judecătorii cetăţii. Într-o zi, a zis el către aceştia: „Preacinstiţi boieri! Eu vreau să vă povestesc astăzi mari şi înfricoşate lucruri şi mai ales despre o păgă neas că faptă fără de lege şi cu totul necu vincioasă, care s-a făcut în cetate, atât de gro zavă, încât mă minunez cum de n-a aruncat Dumnezeu foc ca să ar dă toată Roma, precum odinioară Sodoma şi Gomora, pentru că aici s-a făptuit mai mare şi mai urâtă păgânătate decât cele ce s-au făcut acolo. Aflaţi dar că cutare femeie (şi i-a zis pe nume), pe

care, pentru fă ţărnicia şi evlavia ei cea mincinoasă, o socotiţi ca pe o sfântă, a pă că tu it cu fiul ei, a făcut un copil şi apoi l-a omorât, pentru ca să nu se mai audă de o faptă ca aceasta”.

Acestea auzind, cei ce erau de faţă n-au crezut, ci s-au împotrivit, zi când că spune minciuni, pentru că femeia aceea ar fi un suflet foarte bun şi cu frică de Dumnezeu, pe care tot poporul o ştia şi se cucernicea de ea. Atunci vrăjmaşul, dovedind învinuirea cu jurământ, a zis: „Puneţi să se facă un foc aici şi aduceţi pe femeie aici, să ne întrebăm amândoi, şi care se va găsi mincinos din noi doi, să fie ars de viu”.

Deci, judecătorii, chemând de faţă pe cea învinuită, i-au zis: „Doamnă, ştii că pro o rocul acesta, pe care l-a trimis Dumnezeu în această vreme pentru mântuirea noastră, te în vinovăţeşte cum că ai făcut cutare faptă. Deci, dacă ai greşit, mărturiseşte-o, iar dacă nu, dove deşi te-l pe din sul ca pe un pârâş mincinos”.

Iar femeia, luminată fiind de Dumnezeu, a răspuns: „Preaînţelepţi judecători, daţi-mi un termen de câteva zile, spre a putea răspunde la e în vinuire ca aceasta; căci zice înţeleptul Solomon: «Să nu răspundă ci ne va degrabă la mare întrebare, ci mai întâi bine de tot să se gândească şi apoi să dea răspunsul cel care se cuvine»”. Acestea zicând, i-au dat un termen de opt zile.

Deci, ieşind de la judecată, s-a dus la casa ei; şi neavând la oameni nădejde, ci nu mai la Dumnezeu, a plâns cu amar. Apoi, ducându-se la arhiereul de atunci, Lucian cu numele, a căzut la picioarele lui, măr tu risindu-şi păcatul său cu atâta zdrobire de inimă şi cu atâtea lacrimi, în cât s-a minunat arhiereul şi i-a zis: „Îndrăzneşte, fiică, spre mult în du ratul şi milostivul Dumnezeu, că mai mare este milostivirea Lui decât toate fărădelegile tale; că El n-a urât pe Pavel prigonitorul, nici pe Petru, cel care s-a lepădat de El. Şi nu numai că i-a iertat, dar şi cei mai întâi stătători ai Apostolilor i-a aşezat. Roa găte, dar, cu lacrimi, Prea sfin tei Născătoare de Dumnezeu, că Ea este nădejdea cea mai temeinică a celor dez nădăjduiţi şi a

tuturor păcătoşilor mijlocitoare, şi fiindcă ter me nul de judecată este scurt, nu-ţi dau alt canon decât să te rogi ne încetat cu zdrobire de inimă şi cu lacrimi şi rugăciunea să fie iertarea fără delegilor tale”.

Din nişte cuvinte ca acestea îmbărbătându-se ea cu o mare nă de de in Dumnezeu şi în Preacurata Maica Lui, s-a întors la casa sa. Deci, închizându-se într-o cămăruţă deosebită – plângând toată săp tă mâna, nemângâiată şi bătându-şi pieptul, ochii şi mâi ni le le ţinea înăl ţa te către cer, iar inima către Prea sfânta Născătoare de Dumnezeu, ru gându-se ei ca să o izbăvească de primejdia cu care era ameninţată şi să nu fie ruşinată în faţa judecătorilor şi a întregii cetăţi. Şi fiindcă se ru ga din toată inima, cu credinţă şi cu lacrimi fierbinţi, a auzit-o îndată Ajutătoarea cea grabnică a celor ce în primejdii sunt fără ajutor.

Deci, când a venit ziua hotărâtă şi a plecat, mergând cu slujnicele şi rudeniile sale la divan, însăşi Stăpâna cea Atotputernică a însoţit-o pe ea şi împreună cu dânsa au călătorit până la priveliştea aceea. Iar începându-se judecata, au zis judecătorii către cel pe care îl socoteau a fi cleric (adică diavolului): „Iată, Părinte duhovnice şi învăţătorule, fe me ia pe care ai clevetit-o, zicând despre ea că ar fi făcut acele ruşinoase şi ne legiuite fapte. Dovedeşte-o şi o înfruntă pe dânsa faţă către faţă, ca astfel să fie condamnată la moar te prin arderea cu foc, după cum sân gur ai cerut şi aşa s-a hotărât. Iar dacă te vei arăta pârâş mincinos – după lege – să primeşti tu asemenea pedeapsă”. Însă clericul, uitându-se lung la femeie, se mira şi nu putea să vorbească nicicum. Atunci i-au zis judecătorii: „Ce stai aşa, nedumerindu-te şi de ce-ţi este frică şi nu e în vinovăţeşti pe din să după cum făceai mai-nainte?” Răspuns-a du hov nicul: „Această femeie nu este amestecătoarea de sânge şi uci gătoarea de fiu pe care am învinovăţit-o, ci una dintre cele mai îmbunătăţite şi sfinte cu viaţa din fiicele Ierusalimului. Şi mă tem să spun cine este şi nu pot să mărturisesc, căci Maria aproape de dânsa este şi o aco pe ră şi o păzeşte pe ea, încât nici nu mai este cum a fost înainte, ci alta asemenea

ei, însă cu totul schimbată”.

Şi aşa mincinosul fără să vrea a spus adevărul, căci în acel ceas femeia nu mai era păcătoasă ca mai înainte, ci prin sfinţita pocăinţă se schimbase cu dumnezeiască schimbare a dreptei celui Preaînalt. Acestea auzindu-le ei, s-au însemnat cu semnul cin şti tei şi de viaţă făcătoarei Cruci; din care pricină, neputând blestematul suferi puterea ei, s-a făcut ca un fum şi a pierit din mijlocul lor. Atunci, cei ce erau de faţă, minunându-se, au slăvit pe Dumnezeu şi din acel timp pe femeia aceea au cinstit-o mai mult şi au avut către dânsa mai mare evlavie, iar ea, mulţumind Făcătoarei de bine după cum se cuvenea, tot restul vieţii sale şi l-a petrecut cu fapte bune şi plăcute lui Dumnezeu, spre ruşinarea urătorului de bine şi întru slava Celui cu totul Preaîndurat. Amin.

Rugându-se zilnic către Maica Domnului, tâlharul scapă de a fi ucis de diavolul

Între celelalte minuni ale Maicii Domnului este şi această istorisire folositoare de suflet, pe care o scriem pentru ca să vadă cei ce se lenevesc la rugăciunea lor, ca să se păzească şi să fugă de trândăvie şi de nebăgarea de seamă ca de o neier ta tă greşeală de moarte şi stricătoare de suflet. Pentru că ori ce păcat ar face cineva, nu trebuie să se deznădăjduiască şi să se lepede de a se ruga, după cum zic oarecare nebuni, care spun că, dacă omul este nevrednic, nu trebuie să se roage, pentru ca să nu întărâte pe Dumnezeu spre mai multă mânie.

Când faci desfrânare, necunoscătorule, nu te temi, nici te ruşinezi, iar ca să citeşti rânduiala Utreniei, Ceasurile şi alte rugăciuni, te ruşinezi. Aceasta nu este evla vie, ci deznădăjdui re. În adevăr, se cuvine, când stai în biserică înaintea sfintelor icoane, sau spre Răsărit, dacă nu eşti în biserică, să te rogi, nu cu neruşinare şi fără de frică, ci cu smerenie, cu unii lin că şi cu zdrobire de inimă, cu frică şi cu cutremur gândin du-te la mărirea lui Dumnezeu şi nevrednicia ta; să plângi pă ca tul tău şi să te rogi Preasfintei, ca să-ţi ajute să te întorci la pocăinţă. Şi acum ascultă:

Aproape de un drum împărătesc locuia într-un turn un ostaş, om tare şi puternic, împreună cu alţi tâlhari asemenea lui, şi pe câţi treceau pe acolo, îi dezbrăcau şi le luau tot ce aveau. Însă avea şi o obişnuinţă bună, ca să se roage în fiecare zi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zicând de multe ori închinăciunea îngerului.

Deci, într-una din zile trecând prin părţile acelea un du hov nic, om sfânt cu viaţa şi înainte văzător, slujitorii asta şi lui, ca nişte fiare neîmblânzite, l-au dezbrăcat şi i-au luat tot ce avea. Atunci el i-a rugat să-l ducă la mai-marele lor, că are să-i vorbească un cuvânt. Deci, ducându-l aceia, i-a zis lui preotul: „Adună pe toţi tovarăşii tăi, că vreau să vă vorbesc câteva cuvinte spre folosul vostru”. Iar acela a poruncit şi s-au adunat. Dar i-a zis lui Avva: „Mai este unul, porun ceşte să vie şi acela”. Iar cei care s-au adunat au văzut că lipseşte sluga vătafului lor, care îi gătea bucate, îl servea şi în fiecare seară îi făcea patul.

Deci, l-au strigat şi pe acela, care a venit mai mult fără voia lui şi, văzând pe duhovnic, întorcea ochii în altă parte şi de frică tremura tot, făcând oarecare semne şi chipuri, ca ale celor îndrăciţi, şi nu îndrăznea să se apropie. Atunci i-a zis lui preotul: „Te jur pe tine cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, mărturiseşte-te cine eşti şi ce voieşti să faci aici stă pănului tău!” Iar acela a răspuns: „Eu nu sunt om, ci diavol, trimis de mai-marele nostru ca să pândesc pe omul acesta şi să iau aminte cu tot dinadinsul dacă va trece vreo zi în care să nu facă rugăciunea către Fecioara Maria, ca să-l omor şi să iau sufletul lui în munca iadului, pentru fărădelegile lui; şi iată, astăzi am patrusprezece ani de când îl slujesc pentru pricina aceasta, şi n-a trecut nicio zi în care să nu facă rugăciune. Pentru că în fiecare zi stă mult timp, cu evlavie rugându-se Fecioarei Maria, a cărei putere mă împiedică să-l omor”.

Ascultând acestea Avva, i-a zis lui: „Cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, îţi poruncesc ţie să te faci nevăzut şi să nu mai faci niciodată vreun rău cuiva dintre aceia ce cheamă numele Născătoarei de Dumnezeu!” Şi

aşa diavolul îndată a pierit. Iar asta să-i, căzând la picioarele Cuviosului, i-a mulţumit pentru această facere de bine, după cum se va vedea. Mărturisindu-şi păcatele lui, a plecat de acolo şi, făcându-se monah şi vieţuind cu fapte bune, s-a săvârşit cu pace.

Biruind războiul curviei de cinci ori, de cinci ori s-a încununat

Doi fraţi au fost trimişi de la mănăstire, la ascultare. Ei călătoreau împreună, rugându-se fiecare lui Dumnezeu. Ajungând la locul destinat, s-au apucat de lucru, asupra unuia din ei s-a ridicat război de la diavolul, de cinci ori, ca să păcătuiască. El, sculându-se, făcea ru gă ciu ne şi nu s-a lăsat biruit de gânduri, dar a fost supărat tare de pa ti mă. Întorcându-se ei către Părintele lor duhovnicesc, faţa fratelui ace lu' ia era tulburată. Fiind întrebat despre cauza tulburării, acela a pus me tanie şi a răspuns: „Roagă-te, Părinte, pentru mine, că am căzut în cur vi e". Apoi i-a povestit cum a fost luptat de gânduri. Bătrânul, fiind văză tor cu mintea, vedea pe capul ucenicului său cinci cununi. Cunoscân du-i lupta şi biruinţa lui asupra patimii şi a diavolului, care o ridicase asupra lui, i-a zis: „Îndrăzneşte, fiule, că nu te-ai biruit; ci, mai vârtos, ai biruit cu acea împo tri vire, că n-ai săvârşit păcatul".

Fratele, prin credinţa în Dumnezeu şi evlavia ce o avea către Mai ca Domnului, a fost ajutat să biruiască, de cinci ori, ispita diavolească şi astfel s-a încununat de cinci ori cu darul lui Dumnezeu.

Orice patimă sau ispită diavolească biruită de noi, cu ajutorul lui Dumnezeu şi osârdia noastră bine chibzuită, este o cunună strălucită, cu care ne încununăm de sus.

Cel ce a jurat în biserica Precistei a murit cu capul sfărâmat de o piatră

În cetatea Forum, este o biserică a Maicii Domnului în care, odinioară, un om s-a jurat rău şi strâmb. Din această pricină, căzând pe spate, şi-a sfărâmat capul, lovindu-se de o lespede de piatră, încât abia mai avea viaţă în sine. Toţi câţi au jurat strâmb în acea biserică a Precistei de la Forum au murit mai înainte de a se împlini

un an. După ce a recunoscut şi el că a jurat strâmb, a murit îndată. Despre aceasta scrie Sfântul Grigore, episcopul de la Forum, aşa precum a văzut el însuşi.

Maica Domnului încurajează şi ajută pe domniţa căzută în năpăstuire

Fiica lui Genoviev, domnul Brabanţiei, era foarte evlavi ca să şi avea mare evlavie către Maica Domnului. Căsătorindu-se cu contele Siegfried, avea o mare supărare, deoarece nu năştea fii. Rugându-se Maicii Domnului cu credinţă, aceasta i-a ascultat rugăciunea şi, spre marea ei bucurie, a rămas însărcinată. În acest timp Siegfried, soţul ei, care era voievod, a plecat cu oastea la război, lăsând în locul său, ca admi nis trator, pe un slujitor al său care se numea Galion, om des toi nic şi viteaz. Acesta, după plecarea lui Siegfried, s-a sârguit foarte mult să o ademenească şi să o strice pe stăpâna lui spre a păcătui cu dânsul, aducând vestea prin cărţi scrise cu vii de şug cum că domnul ei a murit în război. Doamna însă nici cum nu s-a învoit la acest lucru. Iar dacă a venit Siegfried de la război, Galion, slujitorul lui, i-a spus că în casa lui toate au mers bine, numai că soţia lui este întinată cu desfrânarea. Deci bărbatul ei mâniindu-se foarte, a poruncit slugilor s-o înece cu pruncul împreună, căci zicea că nu este născut cu dânsul. Slugile însă, luând-o, nu au înecat-o, ci au dus-o într-o pustie şi au lăsat-o acolo. Deci, ea rămânând şi um blând prin pustiu, i s-a arătat Maica Domnului şi a mân gă iat-o, ajutând-o în multe nevoi pe ea şi pe pruncul ei. După şase ani, bărbatul ei, Siegfried, care aflase de nedreptatea ce se făcuse Genovievei, îi părea rău, căindu-se foarte mult. Într-o zi, mergând la vânătoare în acea pustie, a aflat acolo pe doamna sa, dar ea nu a vrut să vieţuiască cu dânsul până când el nu va zidi o biserică în acel loc în care i s-a arătat ei Maica Domnului şi a mângâiat-o în scârba ei. Şi aşa domnul ei a zidit îndată o frumoasă biserică în acel loc, pe care a sfinţit-o episcopul.

Copilul bubos s-a vindecat prin Maica Domnului

Un copil, care se chema Adam, era stricat pe faţă de bube. Bubele acelea răspândeau în jur un miros aşa de

urât, încât la şcoală copiii nu puteau să stea pe lângă dânsul. Acest băiat bubos avea multă evlavie către Maica Domnului. Mergând la şcoală, el intra mai întâi în Sfânta Biserică. Acolo se ruga Maicii Domnului, zicând: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de bucurie, Domnul este cu tine!” Aşa făcea el în toate zilele. Într-o noapte, părându-i-se copilului că a tocat, a venit la biserică pentru a asculta slujba Utreniei. Ajun gând aici, a aflat uşa încuiată. După obi ceiul lui, a îngenuncheat în tinda bisericii şi s-a rugat Maicii Precis te înaintea icoanei ei de acolo. Când se sculă de la rugăciune, văzu uşi le bisericii deschise şi înăuntrul bisericii lumină mare. Îndată intră în biserică să se roage. Acolo văzu pe Maica Precistă, însoţită de o mulţi me de fecioare. Ea şedea pe un tron strălucit. Văzând băieţaşul venit în biserică pentru a se ruga şi a cere cele de folos, îi zise: „Fiule! Pentru ce nu te îngrijeşti ca să-ţi vindeci boala capului tău?” Copilul a răspuns: „Doamna mea, mult s-au ostenit părinţii mei, rudeniile, părinţii şi prie te nii mei să mă vindece, dar toate îngrijirile, doctorii şi doctoriile nu m-au putut vindeca”. Preasfânta Doamnă îi zise: „Mă cunoşti tu pe mine, cine sunt?” Copilul i-a răspuns: „Nu te cunosc, Stă până!” Doamna i-a zis iarăşi: „Eu sunt Maica lui Iisus Hristos. Pentru că tu ai bună obişnu în că a te ruga, am venit aici ca să te vindec”. Acestea zi când, îi făcu semn să se apropie. Apoi, punându-şi mâna pe capul lui, a zis: „În Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh: să fie sănătos capul tău şi niciodată să nu te mai doară până la moarte, pentru evlavia ce o ai către mine”.

După aceea, Maica Domnului, cu fecioarele care o însoţeau, s-a înăl tat la ceruri. Copilul Adam a rămas acolo în biserică, sănătos. După ce a terminat şcoala, s-a dus la mă năstire şi s-a făcut monah. Acolo a slujit Făcătoarei lui de bine, cu trup şi suflet, în toate zilele vieţii sale. După trecerea din viaţa aceasta, sufletul lui a fost dus de îngeri în ceruri, unde pururea preamăreşte pe Domnul Dumnezeu Iisus Hristos şi pe Maica Sa Preacurată, dimpreună cu oştile îngereşti şi cu toţi Sfinţii, în vecii vecilor. Amin.

Maica Domnului vindecă mâna Sfântului Ioan Damaschin tăiată de iconoclaşti

Se vede în viaţa Sfântului Ioan Damaschin, pe care a scris-o prea înţeleptul Ioan, patriarhul Antiohiei, cum că în vremea lui, Leon Isa urul era mare prigonitor al icoanelor în Constantinopol şi pe mulţi drept credincioşi a muncit împă ra tul cel urător de Hristos, cu multe feluri de munci. Deci, în ştiinţându-se de aceasta Ioan Damaschin, pe care îl avea împăratul Sarazinilor ca întâiul sfetnic, scria în fiecare zi scrisori şi le trimitea la Constantinopol drept-credincio şi lor, în care arăta, cu mărturii vrednice de crezut, cum că toţi care nu se închină sfintelor icoa ne sunt eretici şi fără de Dum ne zeu şi de împărăţia lui Hristos, străini. Auzind împă ra tul despre aceasta, a cerut să-i dea una din scrisorile lui Ioan, pe care a arătat-o dascălilor, întrebându-i, dacă poate ci ne va dintre dânşii ca să imite chipul scrisorii.

Deci s-a aflat un om foarte iscusit în scrierea frumoasă, care a fi găduit în pă ra tu lui că va face o copie atât de asemănătoare, încât nici Ioan nu va mai cunoaşte-o pe cea scrisă de el. Acestuia a poruncit în pă ratul cel viclean, de a scris către din sul o scrisoare, ca şi cum ar fi de la Ioan, în care zicea acestea: „Îm pă rate, întru mulţi ani să trăieşti, în chi năciunea cea cuviincioasă împărăţiei tale aduc eu robul tău, Ioan din Damasc, şi îţi arăt ca să ştii că cetatea noastră este în vremea aceasta slăbănogită, pentru că lipsesc cei mai mulţi ostaşi ai Agarenilor, fiind plecaţi la război. Şi dacă vei trimite puţină oaste, cu înlesniri o iei, şi îţi voi ajuta şi eu, pe cât pot, la o apucare ca aceasta, pentru că în mâinile mele este toată cetatea”.

Acestea scriindu-le vicleanul împărat, a făcut şi altă scrisoare, cu mâna lui, către stăpânitorul Agarenilor, zicând acestea: „Preaiubite şi de preabun neam voievoade al cetăţii Damascului, bucură-te! Ştii că nu este niciun lucru mai fericit, mai lăudat şi lui Dumnezeu plăcut de cât dragos tea; ca să păzească cineva tocmelile cele de pace, pentru aceasta nu vreau să stric prietenia pe care o am cu bunul tău neam, cu toate că un prieten al tău adevărat mă

îndeamnă şi mă chea mă pe mine la aceasta şi îmi trimite scrisori de multe ori, ca să vin asupra ta cu război. Iar pentru încredin ţa rea ta, îţi trimit una din scrisori, pentru ca să cunoşti ade vă rata prietenie pe care o am eu către tine şi vicleşugul şi răul nărav al aceluia care a scris-o”.

Aceste două scrisori le-a trimis pe un serv al său, cel cu numele Leu, dar care avea socotinţă de şarpe, la cel viclean şi barbar, care, văzându-le, s-a mâniat şi, chemând pe Ioan, i le-a arătat. Iar Ioan, înţelegând viclenia împăratului, spunea adevărul: nu numai că nu le-a scris, ci nici în mintea lui nu le-a gândit niciodată. Iar barbarul, fiind biruit de mânie, n-a crezut dezvinovăţirea lui Ioan, nici soroc nu i-a dat, ca să ara te adevărul, ci a poruncit să-i taie mâna. Deci s-a tăiat dreap la aceea care mustra pe cei ce urăsc pe Domnul şi în loc să se vopsească cu cerneală, ca mai înainte, s-a vopsit cu al său sânge; şi după ce au tăiat-o au spânzurat-o în târg, ca să o vadă toţi oamenii. După ce a trecut ziua, a trimis Ioan mij lo citor, rugându-se tiranului ca să-i dea mâna să o îngroape, ca să-i mai uşureze durerea, iar acela a primit şi i-a dat-o.

Ioan, luând-o pe dânsa şi intrând în casa sa, a căzut la pământ, cu faţa în jos m-a în tea Sfintei Icoane a Maicii Dom nu lui, zicând acestea cu lacrimi şi credinţă: „Stăpână, Preasfân tă Maică, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, pentru dumneze ieştile icoane dreapta mea s-a tăiat. Cunoşti bine pri ci na pentru care s-a nebunit Leon; apucă dar, înainte, ca o grab nică ce eşti, şi-mi vindecă mâna mea; dreapta Celui înalt, Care S-a întrupat din Tine, multe puteri face prin mij lo ci rea Ta; aşa şi acum, pe dreapta mea aceasta să o vin de ce, pentru rugăciu ni le taie, ca să poată scrie dulci şi întocmite cântări, carese cu vin să se aducă ţie, Născătoare de Dum ne zeu, şi Celui ce S-a născut din tine, şi totodată ajutătoare să se facă dreptei credinţe”.

Acestea zicând Ioan cu lacrimi, a adormit şi a văzut icoana pu ru rea Fecioarei, care îi zise lui, cu privire blândă: „Vezi, sănătoasă s-a făcut mâna ta şi să nu-ţi pese mai mult pentru aceasta, ci fă-o pe dânsa «trestie a

scriitorului de grabă», după cum te-ai făgăduit mie acum”. Deci, deşteptându-se şi văzând mâna lui vindecată şi lipită la locul ei (o, prea marea ta putere, Preacurată!), s-a bucurat cu duhul pentru Dumnezeu şi pentru Maica Lui, căci a făcut mărire cu dânsul Cel Puternic. Deci toată noaptea a cântat, ve se lindu-se, aducând mulţumire lui Dumnezeu şi zicând: „Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, s-a proslăvit întru tărie”, „Dreapta Ta a vindecat pe dreapta mea cea tăiată, şi pentru aceasta va sfărâma pe vrăjmaşii care nu cinstesc preacinstită icoana Ta, şi a Aceleia ce Te-a născut pe Tine, şi prin mâna mea va zdrobi pe necinstitorii de icoane, cei potrivnici mulţimii slavei Tale”.

Deci a petrecut astfel toată noaptea, veselindu-se şi cântând laude pururea Fecioarei Maria, Maicii lui Dumnezeu. Iar când s-a făcut ziuă şi au văzut vecinii lucrul cel minunat, au vestit în toată cetatea. Însă oarecare oameni, urători de Hristos, au zavistuit, şi ducându-se, au spus stăpânitorului, cum că nu s-a tăiat mâna lui Ioan, ci a unui oarecare rob al lui, care, pentru ca să facă bunătate cu Domnul său, a primit ca să-i taie mâna lui, dându-i arginţi nenumăraţi.

Iar stăpânitorul a poruncit ca să vină Ioan, să vadă mâinile lui, şi venind, i-a ară tat mâna cea tăiată, care avea un semn roşu împrejur, pe care l-a iconomisit Stăpâna Prea sfântă, pentru nemincinoasa mărturie a tăierii. Deci i-a zis barbarul: „Care doctor te-a vindecat şi ce fel de doctorii ai pus?” Iar Ioan, cu mare şi strălucit glas, s-a făcut pro povăduitor minunii, zicând: „Domnul meu m-a vindecat, Doctorul cel Atotputernic, la re are deopotrivă puterea, după voire”. Iar stăpânitorul a răspuns: „Iartă-mă, omule, că după cum se vede, eşti nevinovat; nu ai greşit la pricina aceasta şi cu nedreptate te-am osândit. Ai dar cinstea cea dintâi, ca să fii întâiul meu sfetnic, şi mă făgăduiesc ţie ca să nu fac nimic fără de sfatul şi voirea ta”. Iar Ioan, căzând la picioarele lui, rugându-se să-l ierte şi să-l lase să se ducă să slujească Făcătoarei de bine, după cum i-a poruncit.

Şi după ce s-a pricit mult, stăpânitorul s-a învoit, şi i-a dat voie şi iertare să se ducă unde voieşte. Ioan,

mulţumindu-i, a plecat şi, împărţind săracilor averea sa şi slo bo zind pe robii săi, s-a dus la mănăstirea Sfântul Sava, unde, făcându-se călugăr, a intrat în ascultare la un bătrân aspru, care i-a po run cât să-şi taie desăvârşit voia lui, după rându iala petrecerii celei călugăreşti, ca să nu facă niciodată nimic fără de învoire şi bla go slo venie şi să nu cânte nicidecum vreun Tropar. Dar într-una din zile, un frate al mă năstirii a rugat pe Ioan ca să-i alcătuiască vreun Tropar de umilinţă, potrivit pentru vremea morţii, ca să ia puţină mângâiere, pentru că adormise fratele lui cel după trup. Ioan se temea să nu supere pe bătrânul său; însă s-a biruit de multă rugăminte a fratelui şi scriind Tro pa rul acesta: „Toate sunt deşertăciuni, cele omeneşti…”, îl cânta cu preafru moş glas, în care timp sosind bătrânul de afară şi auzind acel glas de prea umilitoare cântare, s-a scârbit şi a izgonit pe Sfântul, ca pe un neascultător. Iar el, căzând la picioarele bătrânului, îşi cerea iertare, dar acela nicidecum nu se îndupleca. Însă pentru multă rugăminte a protestoşilor, s-a înduplecat iarăşi ca să-l primească, numai să se învo iască să cureţe ieşitorile şi să slujească pe călugări. Iar el a primit, cunoscând folosul ascultării.

Deci bătrânul, văzându-l pe dânsul că ascultă, l-a primit iarăşi, poruncindu-i să păzească tăcerea, precum a făcut şi mai înainte. După puţine zile, s-a arătat Preasfânta bătrânului în somn, zicându-i: „Pentru ce ai închis un izvor minunat ca acesta, care varsă afară, cu atâta dulceaţă, destule pâraie de apă a odihnei sufletelor, mai mult decât cel ce a izvorât cu dumnezeiască minune, din piatră în pustie? Lasă izvorul ca să adape pe toată lumea, să acopere mările eresurilor şi să le mute spre dulceaţa minunată. Acesta are să covârşească alăuta cea proroceasca a lui David, şi Psaltirea, cântând cântări noi Domnului, şi cântări pline de minunată dulceaţă, mai presus decât cântarea lui Moisi, şi a Mariamei. Faţă de asemănarea alăutei lui cea dulce cântătoare şi minunată, au să se socotească un basm netrebnic cântările cele fără de folos ale lui Orfeus. Acesta va cânta cântarea cea duhov ni ceas că şi cerească. Acesta va urma cântările

heruvimilor. Acesta va croi drept dogmele credinţei şi va da la iveală răzvrătirea şi strâmbarea a tot eresul”.

Când s-a deşteptat bătrânul, care a avut vedenia aceasta, şi i s-au descoperit cele negrăite, a zis către Sfântul acesta: „O, fiule al ascultării lui Hristos, deschide gura ta; nu în pilde, ci întru adevăr, nu în ghicituri, ci în dogme. Grăieşti cuvintele pe care Duhul Sfânt le-a scris în inima ta; suie-te în muntele Sinaiului cel al vedeniilor şi al descoperiri lor lui Dumnezeu, fiindcă te-ai smerit pe sineţi până în sfârşit; dar acum, suie-te în muntele bisericii, şi propovăduieşte, binevestind Ierusalimu lui; întru tărie înalţă glasul tău, că preaslăvite lucruri mi s-au grăit mie, de la Maica lui Dumnezeu, şi mă iartă pe mine pentru câte ţi-am greşit, că din cunoştinţa mea te-am împiedicat”.

Atunci Ioan, făcând început cântărilor celor ca mierea curgătoare, lumina biseri cele atât de mult, încât oricine auzea cuvintele şi alcătuirile lui putea să le înţeleagă şi să se foloseas că Deci întru acest chip vieţuind Sfântul, într-o petrecere îmbunătăţită şi prea minunată, şi multe scrieri asupra luptă tori lor de icoane scriind, şi canoane preafru moase şi dulci la când tare alcătuind, cum şi alte cuvinte, la praznice, spre lauda şi mărirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a odihnit întru Domnul, Căruia Ise cu vine sta va şi stăpâni rea, în veci. Amin.

Maica Domnului, fiind rugată, vindecă un orb din naştere

Un bărbat oarecare, cu numele Dideu, ce se născuse orb din pântecele maicii sale, era foarte cinstitor de Dumnezeu şi cu fapte bune. Şi atât de mult iubea biserica, încât niciodată nu lipsea de la Utrenie şi Vecernie şi nici de la alte adunări, pentru învăţătura ce se făcea. Deci, din multă cercetare, s-a făcut foarte învăţat, pentru că era din fire foarte priceput şi ascuţit la minte, ajutat fiind de dumnezeiescul dar. De multe ori se înfrunta cu ereticii şi cu iudeii, apărând dreapta credinţă, şi toţi erau biruiţi de dânsul, neputând să-i stea cineva împotrivă.

Într-o zi, purtând o preaînţeleaptă împreună-vorbire

cu ei, spre apărarea şi lauda pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu, necredincioşii iudei au rămas cu totul ruşinaţi. Dar, neputând să-i stea împotrivă, l-au ocărit, zicând: „Nu te ruşinezi, orbule şi necunoscătorule, să crezi şi să slujeşti Ace leia care nu poate să te lumineze? Dacă este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, de ce n-a voit să te vindece ca să nu fii orb, căci ai către Dânsa o evlavie aşa de mare?” Iar ace la a răspuns lor: „În cutare zi voi da răspuns vouă la între ba rea aceasta”. După care, ducându-se la casa lui, a dat mi Ios tenii şi s-a rugat cu post, trei zile şi trei nopţi, vărsând la crimi şi având credinţă către Dumnezeu cel Atotputernic şi către slăvita Împărătească Maria, Maica lui Iisus Hristos, cerând să-l lumineze spre mustrarea ereticilor şi a necredincioşilor iudei. Apoi, în ziua cea hotărâtă, adunând pe toţi ere ticii, pe iudei şi pe mulţi din creştini, într-o mare şi frumoasă biserică, a stat înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu, zicând aceasta în auzul tuturor:

„Stăpână şi Doamnă a toată zidirea, pururea Fecioară, după cum te-ai învrednicit de ai născut fără de stricăciune pe Dumnezeul tuturor, lucru negrăit şi întru tot minunat, care nu s-a mai auzit niciodată asemenea, săvârşeşte şi cu mine o mică facere de mi nu ne; dăruieşte-mi lumina ochilor mei. Da rul acesta nu-l cer pentru îndemânarea mea – căci după cum până în acest ceas am purtat cu mulţumire lipsa aceasta, aş fi putut răbda până în sfârşit, fiind ajutat de darul tău – ci pentru ca să creadă cei ce stau de faţă cum că S-a născut cu ade vă rat Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, din trupul tău prea cu rat, în chip negrăit, cum numai El a ştiut, ca să se întoarcă lumea la credinţa cea dreptmăritoare şi să propovăduiască minunile tale”.

Acestea zicând, cu neîndoită credinţă (o, minunile tale, Stăpână!), s-au deschis ochii celui ce mai înainte era orb şi a primit lumina cea mult dorită. Şi toţi au slăvit pe Dumnezeu Cel ce face, prin Preacurata Maica Lui, asemenea minuni. Şi mulţi eretici şi iudei s-au botezat în ziua aceea, pe care luân du-i în casa sa cel ce mai-nainte a

fost orb a făcut un ospăţ mare şi masă la săraci şi străini, mulţumind Făcătoarei de bine din toată inima sa. Această dragoste şi recunoştinţă, faţă de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, el a purtat-o în toate zilele vieţii, cu sfinţenie păzind poruncile Domnului.

Apropiindu-i-se sfârşitul, s-a mutat la viaţa cea neîmbă trănitoare şi întru tot fericită, pe care să dea bunul Dumnezeu să o dobândim şi noi toţi, cu darul şi iubirea Sa de oameni. Amin.

Un boier din Roma, izbăvit de la înec de către Maica Domnului

În părţile Romei vechi era un boier, judecător al unei cetăţi, bogat în bunătăţile cele pământeşti, însă cu sufletul sărac lipit şi robit de voile trupului. Însă avea către Preasfânta multă evlavie şi împărţea multă milostenie la săraci, precum şi tuturor celor ce aveau trebuinţă.

Odată a plecat de acasă, pentru a se întâlni cu mai mulţi boieri, pentru a pleca cu toţii călări, într-o plimbare afară din cetate. Boierul acesta mai avea şi un alt obicei bun. Totdeauna când trebuia să se ducă undeva, înainte de a pleca de acasă, stătea înaintea Icoanei Preasfintei, rugându-se câtva timp, zicând închinăciunea zisă de înger la Buna Vestire, cum şi alte rugăciuni pe care le mai ştia, cerând să-l acopere cu darul ei şi să-l păzească de cursele diavolului. Aşa a făcut şi în ziua când a plecat cu prietenii lui la plimbare. Însă vi dea nul îl vrăjmăşuia pentru multă evlavie pe care o avea către cea Preanevinovată şi căuta vreme potrivită să-l omoare.

Deci, când trecea peste un râu, a intrat diavolul în calul boierului şi l-a sălbăticit aşa de tare, încât l-a aruncat în cel mai adânc loc al apelor. Iar tovarăşii lui, văzând că s-a înecat în râu, s-au întristat de moartea lui. Şi plângându-l ca pe un prieten, s-au întors înapoi ca să vestească rudeniilor lui trista întâmplare, ca să pună să i se cânte prohodul, socotind că de bună seamă a murit, după cum chiar cu ochii lor au văzut.

Însă ajutătoarea cea de obşte a creştinilor, grabnica sprijinitoare şi mijlocitoare a pă cătoşilor, nu l-a lăsat

pierzării, ci cu milostivirea ei cea de Maică l-a izbăvit din moar tea cea trupească şi sufletească. Boierul, îndată ce a căzut în râu, a chemat pe Stă până, zicând: „Preasfântă Născătoare de Dum ne zeu, ajută-mă!” Când a ajuns în adânc, a văzut-o aici, stând de faţă, şi apucându-l de perii capului l-a scos afară, ducându-l într-o clipă în casa lui şi zicându-i: „Iată, ai scăpat cu viaţă; de-acum să nu mai greşeşti, ci mulţumind lui Dum ne zeu, Făcătorul de bine, fă lucruri vrednice de pocăinţă, ca să te mân tuieşti”.

Căsnicii lui, văzându-l pe dânsul plin de apă, şi mai mult mort, de frică, încât nu ştia nici unde se găseşte, sau în în co şat foarte. După o bucată de timp, venind prietenii lui, cu care a călătorit împreună, văzându-l, cu bucurie s-au spăl mân tat. Venindu-şi în sine şi povestindu-le cu de-amă nuntul toate, cu toţii au slăvit şi lăudat pe Stăpâna cea prea minunată.

Iar arhiereul vremii de atunci, adunând pe toţi dreptere din cio şi-i creştini, a să vâr sit un mare praznic de bucurie, întru mulţumirea Doamnei noastre. Şi boierul acela nu s-a mai în tors la calea cea de mai înainte, ci ducându-se într-o mănăstire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a îmbrăcat în chi pul cel îngeresc, făcându-se monah, slujind Bisericii cu vieţuire îmbunătăţită şi plăcută lui Dumnezeu. Şi aşa s-a în cred nicit de îm pă răţia Cerurilor, pe care, să dea Bunul Dumnezeu să o dobândim şi noi, păcătoşii. Amin.

Maica Domnului izbăveşte pe femeia evlavioasă din năpustirea uciderii de prunc

O femeie oarecare îmbunătăţită, cu frică de Dumnezeu şi cu mare evlavie către Preasfânta, avea de soţ pe un bărbat necredincios şi nelegiuit. Care, trăind în fărădelege cu altă femeie, pe cea legitimă a sa o ura şi o vrăjmăşuia (după cum fac unii ca aceştia) şi nici cele mai de trebuinţă ale ei nu i le da.

Deci, fiindcă el nu aducea cele trebuitoare în casă, ci lipsea cu zilele ca să-şi facă voile lui cele rele, sărmana fe me le, neavând cu ce trăi, a luat un copil al unui om bogat pentru ca să-l alăpteze. Însă, într-o noapte, pe când ea

dormea, soţul ei, care o ura de moarte şi voia să o piardă, a intrat pe furiş în casă şi, orbit fiind de diavolul, sau mai bine-zis de voirea lui cea rea, a omorât copilul, socotind în mintea lui că judecata o va găsi vinovată şi o va condamna la moarte pe soţia sa. Deci, făcând aceasta, a fugit, furi gându-se binişor.

Iar dimineaţa, când femeia a găsit pruncul mort, a început a plânge şi a se tân gui, neştiind cum s-a întâmplat pricina. Şi adunându-se toţi vecinii, a venit şi tatăl copilului, care, plângând pentru că l-a aflat mort aşa deodată, n-a crezut ce-a spus femeia ci, se cotind că ea l-a omorât, a tras-o la judecată, pentru ca să fie condamnată la moarte ca o ucigaşă.

Iar adevăratul ucigaş, făţărnicindu-se înaintea lumii, spunea minciuni, zicând că soţia sa este o desfrânată şi se făcea că este foarte supărat pe dânsa! Şi aşa nevinovata aceea a fost condamnată la moarte cu nedreptate. Deci pe când o duceau la locul osândei, pentru că n-a avut nefericita pe pământ niciun ajutor sau apărător care la o nevoie ca aceea să mijlocească la judecător pentru dânsa, a chemat puterea şi ajutorul cel de sus, zicând: „Preaslăvită şi atot puternică Stăpână şi Doamnă a toată zidirea! Ajută-mi mie, tică loa sei, în această năpăstuire şi înduplecă pe Dreptul Jude că tor, ca să nu-i lase să mă omoare cu nedreptate”.

Aşa zicând din adâncul inimii (O, grabnic ajutor şi sprijin!), îndată s-a arătat înaintea oamenilor o femeie cu chip preaîncuviinţat şi cinstit, foarte frumoasă la faţă şi strălucită, având un prunc în braţe, care a zis către judecător aşa: „Aşteaptă puţin ca Fiul meu să facă această judecată”. Atunci, Dumnezeiescul Prunc le-a zis lor: „Nu judecaţi după faţă, ci după dreptate, ca să nu luaţi de la Dreptul Judecător veşnică pedeapsă. Pentru ce, o, nerecunoscătorilor, aţi osândit fără dovezi pe cea nevinovată? Aşa porun cesc legile? Adu ceţi aici pruncul cel ucis, ca să fac eu dreptate uciga şi lui”. Deci, auzind că iese atâta înţelepciune din gura unui prunc, toţi cei de faţă s-au înspăimântat şi aducând pe prun cul cel mort, a zis

către dânsul cel ceresc: „În numele Domnului, ridică-te şi ne spune nouă, cine te-a ucis?” Atunci, prun cul cel mort, înviind, a vorbit chiar şi a zis uci ga şului pe nume, arătându-l cu degetul, spre înfricoşarea celor de faţă.

După aceea, Femeia cea care se arătase cu Pruncul în braţe, înălţându-se la ceruri, judecătorii au poruncit să-l lege pe ucigaş de coada unui cal şi să-l târască prin toată cetatea. Deci, târându-l astfel pe toate străzile cetăţii, în cele din urmă şi-a dat sufletul, ticălosul. Iar nevinovata femeie, fiind liberă, a mulţumit pururea Fecioarei, Stăpânei noastre, ducându-se într-o mănăstire, unde, trăind cu viaţă îmbunătăţită, s-a săvârşit întru Hristos Iisus, Domnul nostru. Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

Maica Domnului izbăveşte pe cel dăruit diavolului de mama lui la zămislire

Un oarecare bărbat cu femeia lui, amândoi temători de Dumnezeu, făceau multe milostenii şi alte fapte bune. Deci, trăind ei mulţi ani împreună, s-au învoit să se depăr teze de amestecarea cea trupească; şi aşa au trăit ei multă vreme ca nişte fraţi, iar nu ca cei însuraţi. Însă vrăjmaşul păzirii curăţiei a zavistuit fapta lor cea bună, şi într-o zi, în Sâmbăta cea Mare, a luptat şi a ispitit pe bărbat până într-atâta, că n-a mai putut să sufere şi a căzut cu femeia în păcat fără voia ei; care, ocărându-l mult şi mustrându-l, i-a adus aminte de Ziua cea vrednică de cinste. Însă el n-a luat în seamă mustrarea, ci se aprindea de patimă. Atunci femeia a zis cu mânie: „Fiind că nu ai evlavie, nebunule, spre învierea Domnului cea slăvită, rog pe Dumnezeu ca orice se va naşte din noi în această noapte, să fie dat diavolului”. Deci, în ceasul când ea, ca o neînţeleaptă, a zis cuvântul acesta, a zămislit, şi la vremea cuvenită a născut un copil, parte bărbătească; care, cu cât să mă rea, cu atât se arăta tot mai mult dăruit cu har şi aşa de frumos, încât mult se bucurau rudeniile văzându-l.

Iar când a ajuns la vârsta de doisprezece ani, venind diavolul, a zis către maica lui: „După trei ani vin să-mi iau darul pe care mi l-ai făgăduit”. Auzind acestea, ticăloasa s-

a umplut de mâhnire şi durere cu inima şi în fiecare zi plângea nemângâiată, mai ales când se uita la fiul său. Iar acesta, pentru că nu ştia pricina, mirându-se de ea, o întreba, zicând: „Ro gu-te, maică, spune-mi mie, pentru ce toţi prietenii şi tu deniile când mă văd se bucură şi numai tu, văzându-mă, lăcrimezi?”

Atunci aceea i-a spus lui tot adevărul. Iar tânărul, mâhnindu-se foarte şi fiindu-i frică să nu pătimească ceva rău de la diavolul cel ucigător de oameni, a fugit într-o noapte de acasă şi, ducându-se la Ierusalim, s-a mărturisit Patriarhului, care l-a trimis la un duhovnic vestit, om cu sfinţită viaţă, ce se hrănea din mâna îngerului, care în fiecare zi îi aducea câte o pâine minunată. Iar când mergea cineva la el ca să-l vadă, îngerul îi aducea câte două pâini, după cum a făcut şi în ziua aceea. Deci, venind tânărul cu scrisoare de la Patriarhul, după ce pustnicul a citit-o, i-a zis: „Să chemăm, fiul meu, pe Stă până cea fără prihană, care are mare putere asupra dracilor, pentru că ea de multe ori i-a ruşinat şi a pierdut cu totul puterea lor şi multe suflete a scăpat din mâinile lor, izbăvin du-le din munca cea veşnică”.

Aşa zicând, l-a sfătuit să se roage cu multe lacrimi şi cu evlavie, ţinându-l în chilia sa până în ziua Sfintelor Paşti, când se împlineau trei ani din ziua în care diavolul vorbise cu maica lui. Iar în acea zi, slujind Sfântul Dumnezeiască Litur ghie, tânărul sta în Altar, înaintea Sfintei Mese, cu frică şi cu multă groază. Deci, voind să iasă Preotul cu Sfintele Daruri la cântarea Heruvicului, a intrat diavolul şi, răpind pe tânărul, l-a dus în muncă împreună cu trupul. Atunci Cuviosul, au zind strigătele tânărului, s-a mâhnit foarte şi, punând Sfintele Daruri pe Sfânta Masă, s-a rugat cu lacrimi, făcând rugăciune fier binte către Stăpânul şi către pururea Fecioara Maria, Maica Lui, ca să nu lase nepe depsită o îndrăzneală şi o ne ru şi n-are ca aceasta a diavolului, ci să ia pe tânăr din ghearele lui, să-l întoarcă întreg şi sănătos şi să-l ruşineze pe cel de trei ori blestemat că l-a răpit pe el de la Sfântul Jertfelnic.

Astfel rugându-se Cuviosul, a citit apoi rânduiala Sfintei Liturghii, ca să nu o lase nesăvârşită. Deci, pe când zicea rugăciunea aceasta: „Şi pentru ca să fie celor ce se vor în păr tă şi spre trezvia sufletului şi spre iertarea păcatelor şi celelalte (adică după ce a săvârşit cele Sfinte), când a strigat, zicând: „Mai ales, pentru Preasfânta, Preacurata...” – Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale! O, nebiruită pute re a Fecioarei! – s-a aflat cel răpit lângă Sfântul Jertfelnic şi a strigat, zicând: „Mare este numele Sfintei Treimi!”

Iar după ce s-a săvârşit Sfânta Liturghie, împărtăşindu-se tânărul, l-a întrebat Cuviosul unde a fost şi ce a pătimit. Atunci el i-a spus că, după ce l-a răpit, diavolul l-a aruncat într-un loc întunecos, cu miros greu şi nesuferit, unde se munceau negrăit nenumăratele suflete ale păcătoşilor. Însă îndată venind Stăpâna cea prealăudată, l-a scos din acel loc de groaznică chinuire şi l-a dus în biserică. Deci, a slăvit Sfântul pe Domnul şi pe Preasfânta şi pururea Fecioara Maria, şi a mulţumit pentru că i-a ascultat rugăciunea.

După aceea, tânărul, ducându-se la Patriarhul, a fost binecuvântat de el şi apoi s-a întors la părinţii şi rudeniile lui, care, socotind că l-a luat diavolul, plângeau pierderea lui. Dar văzându-l pe el când nu mai aveau nicio nădejde, fiecare poate să înţeleagă de câtă bucurie şi veselie s-au umplut şi câte rugăciuni de mulţumire au înălţat către Hristos şi către Maica Lui cea Prealăudată. Pentru ale cărei rugăciuni, o, de am dobândi şi noi fericirea cerească. Amin.

Un tânăr, fiind ucis de zavistnicii iudei, a fost înviat de Maica Domnului

Într-o biserică oarecare, creştinii cântau oarecare stihuri şi laude în cinstea pururea Fecioarei Maria. Şi între altele, au ros tit o cântare, al cărei sfârşit este aşa: „Ruşineze-se păgânii jidovi”.

Într-o zi, adunându-se drept-credincioşii creştini în biserică, au chemat pe un tă năr cucernic, care era înzestrat cu un glas dulce la cântare, şi i-au zis să cânte cu

mare glas acea cântare de laudă. În timp ce cânta, s-a întâmplat de au trecut pe lângă biserică nişte iudei care, auzind cuvintele acelea pe care le cânta tânărul, spre osândirea şi ruşi nea lor, s-au mâniat foarte tare şi s-au sfătuit ca să-l ucidă când vor afla vremea potrivită. Deci, peste puţine zile, folosind oarecare pricină meşteşugită, l-au luat la via lor şi acolo l-au omorât, aruncându-l într-un loc ascuns. După ce au plecat ucigaşii, a venit Stăpâna cea preaputernică şi, înviindu-l pe dânsul, i-a poruncit să cânte fără frică laudele ei.

Deci acela, mulţumindu-i, s-a dus iarăşi în biserică, şi cânta în fiecare zi, cu şi mai dulce glas. Atunci ucigaşii iudei, văzându-l pe dânsul, s-au înspăimântat şi l-au întrebat în taină de a fost el acela pe care ei l-au omorât, şi cum a înviat. El le-a spus lor cum că pururea Fecioara Maica lui Iisus l-a înviat, pentru ca să-i cânte laude ei.

Deci din facerea acelei minuni au crezut în Preasfânta nu numai ucigaşii aceia, ci şi rudeniile şi prietenii lor, cum şi mulţi alţii, care s-au botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

Doi copii au rămas vii sub dărâmături, ocrotiţi de Maica Domnului

În anul 1507 de la patima cea mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, în luna mai, s-a produs în Creta un mare cutremur. În acel timp s-au surpat multe case şi nenumărate prăvălii, înăuntrul şanţului, adică în cetatea cea mare. În târgul cel mai dinafară era o prăvălie de cizmărie, pe al cărei zid era zugrăvită Preasfânta Fecioară, la care aveau evlavie cizmarii care lucrau acolo. În fiecare seară, înainte de a pleca de la atelierele lor, îi aprindeau lumânări şi o tămâiau, apoi se duceau pe la casele lor, lăsând acolo doi copii (ucenici), pe care îi încuiau înăuntru ca să păzească prăvălia.

În noaptea când s-a întâmplat cutremurul, a alergat meş te rul să deschidă, ca să scoată copiii. Văzând că toată prăvălia este dărâmată, a socotit că, de bună seamă, au fost omorâţi de dărâmături. Apucându-se să dezgroape

trupurile lor, pe când săpa, i-a auzit pe dânşii vorbind dedesubtul pietrelor. Scoţ în du-i la lumină într-un chip modernă natic, i-a întrebat pe dânşii cum s-a făcut de au scăpat cu viaţă. Atunci ei au răspuns aşa: „Când am auzit cutremurul, am plâns înaintea sfintei icoane aceleia şi ne-am rugat Născătoarei de Dumnezeu să ne ajute. Aşa rugându-ne, am văzut că a ieşit din icoană un acoperământ care s-a aşezat deasupra noastră. După aceea, îndată căzând pietrele şi lemnele peste acoperământul acela, au rămas acolo şi de noi nu s-a apropiat nimica. Preasfânta arătân du-ni-se tocmai cum era zugrăvită, zicea către noi să nu ne te mem. Ea a rămas cu noi până în ceasul când ne-aţi dezgropat”.

Acestea auzindu-le, cei ce erau de faţă au slăvit pe Prea sfân la Fecioară şi au propovăduit în toată cetatea minunea aceasta. Preastrălucitul şi preaînţeleptul ascet, Ieronim Donat, ducele Cretei (un mare învăţat în limbile latină şi grea că), scriind-o, a poruncit de s-a zidit în locul acela o biserică; iar sfânta icoană aceea a rămas în sfânt locaşul acela, pentru că zidul pe care era zugrăvită Preasfânta nu s-a dărâmat. Apoi au pus de s-a făcut cu meşteşug alt zid lângă peretele acela. Pictura acelei sfinte icoane nu s-a stricat, ci a rămas după cum a fost mai dinainte şi aşa se află şi în ziua de astăzi, căci se sărbătoreşte praznic în cinstea Preasfintei în fiecare an în 9 zile ale lunii mai, în aducerea aminte a acestei faceri de minuni.

Biserica aceea se numeşte „Doamna târgului”. Acolo se găsesc atârnate în ea chipurile cu minunile cele preaslăvite şi de mult preţ. Dar nu numai această minune, ci şi altele nenumărate a săvârşit şi săvârşeşte în fiecare zi Împărăteasa cea Atotputernică. Pe mulţi naufragiaţi de mari furtuni pe mare i-a scos de la înec, pe nenumăraţi oameni tăiaţi şi răniţi de moarte i-a izbăvit, pe bolnavi şi pe slăbănogi i-a ridicat şi din felurite şi nenumărate primejdii pe multă lume a mântuit, după cum se poate vedea în biserica cea mai sus zisă, în care sunt zugrăvite minunile pe care le-a săvârşit întru slava Dum ne zeului nostru care

S-a născut dintr-însa negrăit, Căruia I se cuvine toată cinstea şi închinăciunea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Omorât de tatăl său, copilul iudeului a fost înviat de Maica lui Dumnezeu

O evreică oarecare, fiind însărcinată şi aproape să nască, avea mare durere şi multă muncă, după cum se întâmplă de multe ori femeilor. Şi oricâte feluri de doctorii i-au făcut şi i-au dat, nimic nu i-a ajutat. Deci, fiind cu neputinţă să nas că pruncul, muncindu-se cumplit, aştepta din ceas în ceas ca să-şi dea sufletul, nefericita. Atunci, o femeie creştină care s-a întâmplat să fie acolo, i-a zis: „Dacă voieşti să te uşurezi, chea mă pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că nu poţi să găseşti alt ajutor”. Deci, bolnava, având mari dureri, cu smerită şi domoală vorbire, a zis acestea cu lacrimi: „Bine cu vân tată Marie, pururea Fecioară! Eu, cea cu totul pângărită, deşi sunt nevrednică ca să te chem pe Tine, pentru că mă trag din neamul acela care a ucis pe Fiul tău, aud însă că mila şi milostivirea ta se dă în dar, în fiecare zi, celor păcătoşi. Mă rog, dar, Ţie, izbă veşte-mă din această primejdie şi făgă du iesc a primi Dumnezeiescul Botez, împreună cu pruncul pe care îl voi naşte”.

Acestea zicând, a născut îndată un copil, parte bărbăteas că, şi în scurtă vreme după ce s-a sculat din pat s-a botezat împreună cu copilul. Bărbatul ei în acel timp nu era acasă, fiind plecat într-un oraş departe. Deci, venind şi auzind de ce le petrecute în lipsa lui, s-a mâniat foarte, a omorât prun cul şi, vrând vecinii care s-au adunat la grozăvia aceea să-l prin dă şi să-l ducă la judecată, a fugit. Fiind urmărit de aproape, a fugit evreul până ce s-a ostenit şi, văzând în drum o biserică, a intrat ca să scape; acolo a văzut o icoană a Preasfintei Fecioare şi, cu da rul lui Dumnezeu luminându-se inima lui, a grăit acestea: „O, Stăpână, mare este milostivirea Ta! că acoperi şi păzeşti pe un ticălos şi păgân care a omorât pe fiul său, iar acum stă în casa Ta şi nu se deschide pământul ca să-l înghită. Deci, fiindcă atât de mare este bunătatea Ta, miluieşte-mă pe

mine, după cum preaînduratul Fiul tău a miluit pe Pavel prigo ni torul, şi iartă toate fărădelegile mele, căci cred că negrăit şi fără de stricăciune ai născut pe Iisus, pe care îl mărturisesc Dumnezeu şi om, a Cărui milă este nemăsurată şi iubirea de oameni neasemănată!” Acestea zicând şi rugându-se el cu lacrimi, l-au ajuns creştinii şi, prinzându-l, l-au legat. El a zis către ei: „Mă rog vouă, pentru Domnul, duceţi-mă la un preot ca să primesc Sfântul Botez; şi iau martor pe Dumnezeu că aceasta nu o zic de frica morţii sau fiind că mă tem; doresc numai să mor cu o moarte cuviincioa sa, după ce mă voi lumina cu Sfântul Botez”.

Deci, împlinind ei această dorinţă a lui, după ce s-a bote zat, l-au dat judecăţii; şi fiind osândit la moarte, l-au închis până a doua zi, când trebuia să-l omoare. Iar femeia lui plin gea cu amar pentru moartea copilului. Însă, pe când îl ţinea pe genunchii ei şi suspina nemângâiată, văzu (o, minune!) că copilul a înviat. După care îndată auzind că băr ba tul său s-a botezat, iar pentru ucidere vor să-l omoare, luând pruncul, a alergat în grabă la judecată. Şi văzând toţi copilul, au slăvit pe Dumnezeu, liberând pe ucigaşul. Care fiind acolo de faţă şi căutând pruncul la gât, unde ştia că-i dăduse lovitura cu cu ţitul, a găsit rana care, din iconomia Preasfintei, se cunoştea foarte bine. Şi au văzut-o toţi cei ce erau de faţă, şi astfel s-a propovăduit această dumnezeiască minune. Dar cu aceasta, iubiţilor, Împărăteasa cea preamilostivă n-a sfârşit facerile de bine ale ei, căci o altă minune a urmat minunii. Copilului i s-a dat dar, de vorbea bine şi clar, ca un om de douăzeci de ani. Deci, deschizându-şi gura lui, a zis: „Maica milostivirii şi a toată mângâie rea, Maria, cea înainte de naştere şi după naştere Fecioară şi Maica lui Dumnezeu, m-a înviat pentru întoarcerea la credinţa cea dreaptă a părinţilor mei şi spre mustrarea necredincioşilor iudei, care nu cred în întruparea lui Dumnezeu”.

Acestea auzindu-le, cei ce erau de faţă au lăcrimat de bucurie, slăvind pe Domnul şi pe Stăpâna. Iar tatăl copilului a slujit toată viaţa lui Preasfintei, scriind multe

cuvinte asupra necredincioşilor iudei şi spre lauda Maicii lui Dum ne zeu; şi mulţi s-au întors la dreapta credinţă printr-însul. Ase me nea şi copilul acela, crescând, a făcut multe fapte bune cu mare dragoste de Dumnezeu, ca şi tatăl şi maica sa. Iar când s-au mutat din această viaţă, s-au dus în Împărăţia cea ce reas că Pe care să dea Bunul Dumnezeu să o dobândim. Amin.

Episcopul, rugându-se către icoana Maicii Domnului, a scăpat un om de la moarte

Bogoslov Bocisa Radoslovici, episcopul Kievului, a venit odată într-un oraş ce se chema Ciornogorod. Acolo având moşiile episcopale, a făcut nişte şanţuri mari. În acea vreme fiind de faţă, s-a rupt un mal, care, căzând, a acoperit un om cu şase coţi de pământ. Episcopul, văzând acea primejdie mare, s-a rugat Maicii Domnului, amintindu-şi de icoana cea făcătoare de minuni de la Pecersca, să ţină pe acel om viu şi nevătămat până ce va fi scos de sub pământul surpat. Pentru acea mare binefacere, el a făgăduit că va merge pe jos până la Pecersca, pentru a mulţumi lui Dumnezeu şi Maicii Precistei, şi va da milostenie la săraci.

Atunci, pentru rugăciunile episcopului, omul acela a trăit nevătămat sub pământul căzut deasupra lui, timp de câteva ceasuri, până ce oamenii l-au dezgropat. Într-adevăr, când au ajuns la el, l-au găsit viu şi sănătos. După aceea, Episcopul a venit pe jos până la mănăstirea Pecersca. Acolo şi-a împlinit făgăduinţa făcută către Maica lui Dumnezeu.

Maica Domnului scapă pe creştinul evlavios de ucigaşul ascuns în biserică

Un bun creştin, Ioan din Matelic, avea multă evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. Un om oarecare, vrăjmaş de moarte al lui, voia cu orice preţ să-l ucidă. Ştiind bine pe unde avea să treacă, s-a ascuns după cetate, într-o biserică a Maicii Domnului, ştiind că Ioan avea să treacă pe acolo. În timp ce se afla ascuns aici, icoana Maicii Preacurate a început a vorbi către dânsul ca şi cum ar fi fost vie, rostind cuvinte

de îngrozire, încât ucigaşul atât de cumplit s-a înspăimântat, că s-a prăbuşit cu faţa la pământ ca un mort. În acel timp, Ioan a trecut pe aici, fără nicio primejdie, mergând în drumul lui, ajutat şi păzit de mila şi dragostea Maicii lui Dumnezeu, către care el avea mare evlavie.

Prăznuindu-se „Adormirea Maicii Domnului”, a încetat boala ciumei în Ţarigrad

Odinioară, în zilele domniei lui Justinian, împăratul grec, a fost în Ţarigrad o mare molimă de ciumă. În primele trei luni, mureau câte şase mii, după aceea ajungând chiar la zece mii de oameni pe zi. În acea vreme au murit oameni de toate stările: parte bărbătească şi femeiască, bătrâni şi tineri, precum şi bogaţi şi de cinste, cât şi scăpătaţi şi săraci. Moartea nu a cruţat şi nu a ocolit pe nimeni. Şi atât de numeroşi erau morţii, încât nu avea cine să-i îngroape. În acea vreme s-a descoperit de la Dumnezeu, unui om evlavios, ca să ţină de acum înainte praznicul „Adormirii Maicii Domnului” şi vor scăpa de ciumă. Făcând ei după porunca aceasta, a contenit boala ciumei.

Spini, ciulini şi curse sunt cei răi pentru credincioşi, dar Maica Domnului îi izbăveşte

A fost în Alexandria un om oarecare, iubitor de Hristos, foarte cucernic şi milostiv, care primea pe străini spălându-le picioarele. El avea şi femeia foarte smerită, care postea în toate zilele, şi o fiică de şase ani. Deci, la o vreme oarecare, acel om iubitor de Hristos a plecat la Constantinopol, că era neguţător, lăsându-şi femeia şi fiica şi o slugă acasă. Iar când mergea spre corabie, i-a zis lui femeia: „Cui ne laşi pe noi, stăpâne?” Şi răspunzând bărbatul, i-a zis ei: „Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu”.

Deci, într-o zi, sta femeia aceea la lucru, având şi pe co pl la lângă dânsa. Iar sluga, învăţată fiind de diavolul, a voit să uci dă pe femeie şi pe copilă, să ia averea lor şi să fugă. Luând cuţitul pe ascuns, mergea spre casă, unde era stăpâna sa, şi, după ce a ajuns la uşă, l-a cuprins orbirea ochilor în mijlocul uşii şi nu putea să intre, nici să se

întoarcă. Şi multă vreme s-a trudit, silindu-se să intre, însă n-a putut, şi a început să strige pe stăpâna sa, zicând: „Vino aici”. Iar ea se mira, cum sta el în mijlocul uşii şi nu venea, ci o striga pe ea, şi-i zicea lui: „Vino tu aici, mai bine”, că nu ştia că este orb şi că, de aceea, era oprit. Şi a început sluga a jura pe stăpâna sa ca să vie aproape de el, iar ea se jura că nu va merge la dânsul. Sluga a zis: „Lasă măcar pe copilă să vină”. Însă ea nici aceasta n-a voit să o facă, ci îi zicea: „De voieşti să vii, vino tu”. Deci, sluga, văzând că nu poate să facă nimic, s-a lovit pe sine cu cuţitul şi, străpungându-se, a căzut. Iar stăpâna lui, văzând ceea ce se făcuse, a strigat cu glas mare şi au venit vecinii. Au venit şi de la mai-marele cetăţii şi aflară pe slugă, încă viu fiind, şi s-au înştiinţat de la dânsul despre toate. Deci au proslăvit pe Născătoarea de Dumnezeu, care a făcut o minune ca aceea, de a izbăvit pe mamă şi pe fiica ei. Dumnezeului nostru slavă!

Icoana Maicii Preacurate, purtată pe ziduri, apără cetatea Novgorodului de duşmani

Cândva cetatea Suzdalului s-a sculat cu război asupra Novgorodului, amândouă ce tăţile fiind sub stăpânirea împăratului de la Moscova. În acel timp Ilie, episcopul Novgo.ro du lui, s-a rugat lui Dumnezeu înaintea icoanei lui Hristos ca să-i apere pe dânşii de duşmani. El a auzit atunci un glas care i-a zis: „Du-te în biserica Domnului Dumneze ului nostru din uliţa Ilieşi, să iei de acolo icoana Preacuratei Fecioare Maria şi s-o duci pe zidurile cetăţii, împotriva duş manilor. Şi prin ea vă veţi apăra”. Epis co pul, auzind aceste cuvinte, a trimis pe diaconul său, să-i aducă acea icoană a Preacuratei Fecioare, dar icoana n-a vrut să se dea lui s-o ia. Văzând aceasta, Ilie, episcopul Nov go rodului, a mers dânsul împreună cu tot se borul la icoana aceea a Preasfintei Născătoare de Dum ne zeu şi, căzând înaintea ei, s-a rugat Stăpânei noastre, zicând: „O, prea-mi lostivă Doamnă, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, tu eşti nădejdea, scăparea şi apăra rea cetăţii noastre, zi dul, acoperământul şi limanul tuturor creştinilor. Drept aceea

şi noi, păcătoşii, spre tine nădăjduim, roagă-te, Doamnă, Fiului tău şi Dumnezeului nostru, pentru cetatea noastră, şi nu ne da în mâinile vrăjmaşilor noştri, pentru păcatele noastre, ci ascultă plângerea şi suspinarea robilor tăi şi scapă-ne, precum oarecând Fiul tău i-a cruţat pe Niniviteni, pentru po căinţa lor, aşijderea şi aici, Stăpână, arată-ţi mila ta”. Astfel rugându-se Sfântul, a şi început a cânta Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, şi pe când clericii cântau conda cul după a şasea peasnă: „Ceea ce eşti folositoare neînfrunta tă a creştinilor…”, îndată cinstita icoană a Preacuratei Născătoare de Dumnezeu singură pe sine s-a mişcat; iar poporul, văzând acea străină minune, toţi într-un glas au strigat: „Doamne miluieşte!” Apoi preasfinţitul arhiepiscop, luând în mâini acea cinstită icoană, cu dragoste a sărutat-o şi, mer gând cu tot poporul, cântări de rugăciune săvârşind, au înăl iat-o pe zidurile cetăţii şi au pus-o împotriva luptătorilor. Fiind al şaselea ceas din zi, potrivnicii mai tare au dat năvală asupra cetăţii, aruncând asupra ei ploaie de săgeţi. Atunci cinstita icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu îndată şi-a schimbat faţa dinspre potrivnici şi a întors-o spre cetate. Această mişcare era un semn de prea mare milostivire a Stă pă noi noastre, pe care a arătat-o popoare lor celor ce se primejduiau de împresurători. Privind arhiepiscopul spre sfân la icoană, a văzut lacrimi curgând din ochii ei ca un izvor al Raiului. Luând felonul său şi adunând într-însul lacrimile ce picau de la ea, a zis: „O, minune prea slăvită! Cum din lemn uscat picu ră lacrimi! Iată, Împără tea sa, ne arăţi nouă semn de încredinţare, căci cu lacrimi te rogi Fiului tău şi Dumnezeului nostru, pentru scăparea cetăţii”. Şi tot poporul văzu că plin gea icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu cu lacrimi şi cu suspinuri. Atunci, deodată a căzut frică asupra potrivnicilor, şi i-a acoperit întunericul şi mânia lui Dum ne zeu i-a tulburat pe ei, şi începură unul pe altul să se ucidă. Iar cetăţenii, văzând o tulburare ca aceea căzută asupra lor, au deschis porţile cetăţii şi, ieşind înarmaţi, s-au repe zit asupra vrăjmaşilor, pe unii tăindu-i, iar pe alţii robindu-

i, şi aşa au biruit toate tabe rele vrăjmaşilor, cu ajutorul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Din acea vreme, arhiereul lui Dumnezeu, Ilie, a aşezat praznic luminos, pentru a se prăznui acel minunat semn al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, în acea mare cetate a Novgorodului şi a numit ziua aceea pe de o parte zi de izbăvire, căci cu rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu a trimis Dumnezeu izbăvire cetăţii, iar pe de altă parte, zi de pedepsire, pentru că fraţii cei de o credinţă şi de un neam s-au sculat la război între ei, cei vinovaţi primindu-şi răsplata propriei lor răutăţi. Şi aşa, din vremea aceea, prin ocâr muirea bunului ei păstor duhovnicesc, marea cetate a Novgorodului a petrecut în pace şi linişte adâncă.

O mănăstire, ajungând în mare lipsă de hrană, a fost ajutată cu preaslăvire de Maica lui Dumnezeu

Pe vremea când stăpâneau drept-credincioşii împăraţi, se afla într-un loc pustiu o mănăstire închinată pururea Fecioarei Maria, pe care monahii trăitori acolo neîncetat o lăudau şi o slăveau. Iar creştinii, ştiind evlavia lor, le trimiteau în fie care an cele trebuitoare şi aveau cu ce trăi; pentru că nu numai po porul cel de rând, ci şi împăraţii le trimi te-au daruri şi îi ajutau. Însă după o vreme, sculându-se cu război păgânii bar bari şi biru ind pe creştini, le-au luat pământurile din care mă năstirea primea venituri, ce le folosea pentru hrană, iar în pă ra ţii nu mai aveau voie să trimită bani pentru cheltuială ca mai înainte. Deci, nemaiavând cele de trebuinţă acolo, mo na hii s-au gândit să plece în altă parte. Şi într-una din zile, s-au sfătuit ca să săvârşească Dumneze ias ca Liturghie, să se în părtăşească toţi cu Sfintele şi Preacu ra tele Taine, să se ier te unul cu altul şi apoi să se ducă fiecare unde-l va îndrepta Dumnezeu.

Deci, adunându-se ei şi cântând toată slujba cu lacrimi, în timpul când se cânta „Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu…” şi celelalte, au auzit zgo moţ şi lovituri în jitniţe şi, ieşind trapezarul afară, a aflat (o, minune!) toate lăzile şi toate jitniţele pline

de grâu ales şi frumos; pe care văzându-l după Liturghie fraţii, s-au bucurat cu negrăită bucurie şi au strigat cu mare glas: „Slavă Ţie, Dumnezeule! Mulţumim Ţie, Doamne, că nu ne-ai lăsat pe noi, nevrednicii robii Tăi, ci ne-ai trimis parte din înălţime”. Şi nu numai minunea cu grâul a săvârşit-o Stăpâna, ci şi alte le asemenea, pentru că s-au găsit toate vasele pline cu vin şi cu untdelemn şi de toate cele ce sunt spre trebuinţa trupului, cu îndestulare, încât le-a ajuns hrana aceea pe mai mulţi ani.

Deci, umplându-se ei de tot binele, cu toţii s-au veselit şi s-au hotărât ca nimeni să nu-şi mai pună în gând ca să plece din acea sfinţită mănăstire, nici să se lenevească vreo dată de la cântările şi laudele către Făcătoarea de bine. Şi aşa au Petre cut viaţa cu fapte bune şi niciodată n-au fost lipsiţi de cele de nevoie, pentru că ori de câte ori aveau trebuinţă de ceva, le trimitea Împărăteasa cea cu îndestulare dăruitoare. Pentru ale cărei rugăciuni, să dea Dumnezeu să ne învred ni cim de fericirea cerească. Amin.

Maica Domnului ceartă aspru pe ucenicul ce se bizuia în cei trei galbeni, uitând de ajutorul ei

Cuviosul Mihail, cel din muntele Chimina, avea un ucenic cu un me le Constantin, care era cântăreţ. Acela era neputincios cu trupul, dar mai neputincios cu sufletul, fiind puţin credincios; de vreme ce, având trei galbeni, îi păzea cu dinadinsul, ca să-i aibă pentru trebuinţa sa, la ea fiecare nevoie. Cuviosul Mihail îl sfătuia să nu-şi pună nădejdea într în şi-i, ci să-i pună la mijloc, pentru cheltuielile obşteşti, şi să nădăjduiască spre Atotputernicul Dumnezeu şi spre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu; dar el nu primea.

După câteva zile, s-a întâmplat să aibă trebuinţă Cuviosul de doisprezece bani şi, neavând, s-a împrumutat. Pentru aceasta, Constantin gră ia de rău pe Cuviosul, zi când: „El nu are nici doisprezece bani, şi pe mine mă sfătuia să risipesc cei trei galbeni şi să nu-i păstrez pentru nevoia mea”. Rostind aceste bârfeli, a adormit şi a văzut în vis că era sărbătoare şi se adunaseră toţi în biserică. Acolo

s-a arătat Stăpâna cea cu totul fără prihană, ţinând în braţe pe Domnul Hristos Prunc, iar de cealaltă mână o ţinea Cuviosul Mihail, şi astfel umblau prin biserică. Când au ajuns în pridvor, Preasfânta a poruncit Cuviosului să-şi în tin dă rasa. Făcând aceasta, a aruncat pe dânsa nenumăraţi galbeni, apoi s-a întors către Constantin, zicându-i: „Necredinciosule şi nemilostivule cu chipul, nu-ţi ajung aceştia să te hrăneşti?” Constantin, auzind acestea, s-a sculat tremurând şi alergând către Cuviosul, a aruncat cei trei galbeni şi, făcând metanie, şi-a cerut iertare.

Un tânăr bolnav şi-a pierdut un picior, dar strigând către icoana Maicii Domnului, i-a crescut la loc

În anul 1684, în satul Cameniţa, ce aparţinea localităţii Aliches, şi care se afla aproape de Ahaia, vechea episcopie de odinioară, se afla un tânăr bolnav, cu numele Ioanichie. Acela zăcând în boală trei ani, i s-a îmbolnăvit un picior, care, rănindu-se câte puţin, s-a cangrenat şi a putrezit. Ela încercat să se trateze cu tot felul de buruieni vindecătoare, dar nu s-a folosit nimic. Şi la atâta stricăciune a ajuns, încât i-a căzut piciorul de la genunchi cu tot cu os. În tot timpul acesta, el nu a încetat a chema în ajutor numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, însă ea nu l-a ajutat îndată, ci i-a pus la încercare răbdarea. Dar el nu s-a în puţinat sufleteşte şi nici nu s-a deznădăjduit, precum fac unii dintre cei de astăzi, care atunci când sunt în necazuri şi nu sunt ascultaţi îndată de Dumnezeu şi de Sfinţi fie aleargă la diavolul prin descân te ce şi vrăji, fie cârtesc şi hulesc împotriva lui Dumnezeu, că s-au rugat şi n-au fost ascultaţi. Deci tânărul acesta n-a alergat la des cântători, ci răbda, lămurindu-se ca aurul în topitoare. Şi cu toate că piciorul era căzut din genunchi, el nu înceta a chema în ajutor pe Preamilostiva Doamnă Născătoare de Dumnezeu. În această stare aflându-se, cu vremea şi-a adus aminte de sfânta icoană a Preacuratei ce se afla la Peşte ra cea mare şi de minunile ei cele mari şi, suspinând cu umilinţă, a strigat: „O, preasfântă Icoană! De ce m-ai lăsat şi nu mă mi lu’ eşti? Te rog, grăbeşte şi mă

miluieşte!” Zicând aceste cuvinte, vede cu ochii cum a început a-i creşte piciorul, puţin câte puţin, până s-a făcut întreg şi de săvârşit. De când a început a creşte, rudele lui au făcut un picior de ar gint, pe care l-au dus la sfânta icoană, spre pomenirea minunii. După ce s-a făcut sănătos, tânărul a venit şi s-a închinat cu mare dragos te ia acea sfântă icoană, şi drept recunoştinţă a rămas pentru totdeauna în această mănăstire, făcându-se monah. Părinţii din acea mănăstire au scris pe acel picior de argint minunea ce s-a făcut, pentru a se cunoaşte şi de generaţiile viitoare.

Strigând către Maica Domnului în timpul căderii, este izbăvit de la moarte

Ţinând seama de toate minunile Maicii Domnului săvâr ştie în vremile de demult, vedem că şi în zilele noastre s-au făcut şi încă se fac multe minuni, văzute cu ochii noştri.

Între anii 1951 – 1952 se picta biserica din satul Celme gesti, Vâlcea. Între pictori lucra pe schelă şi pictorul Marin Săndulescu, din satul sus-numit. Între altele, el spune următoarele: „În viaţa mea am fost un păcătos. Însă aveam o mare evlavie la Maica Domnului, aşa cum am şi acum. Când pictez icoana cu chipul Maicii Domnului, mă rog la Ea şi mă ajută să pictez bine, cu toate că sunt păcătos”.

Iată că într-o zi, pe când Marin Săndulescu vopsea aco pe rişul de pe turnul bisericii, a călcat greşit şi s-a prăbuşit jos, de pe schelă, de la o înălţime de 25 – 30 de metri. Toţi credeau că a murit. După zece minute a deschis ochii, s-a deşteptat ca dintr-un somn, şi a zis:

— Daţi-mi o cană cu lapte să beau.

Cei din jur şi-au făcut cruce.

— Cum ai scăpat cu viaţă, frate Marine?

— În clipa când cădeam de pe turn, m-am rugat la Maica Domnului cu credinţă, zicând: „Maica Domnului, ajută-mi!” Şi îndată am simţit sub mine ca nişte aripi, care mă sprijineau, până am ajuns jos.

După ce a băut o cană cu lapte, pictorul Marin

Săndulescu s-a urcat din nou pe schelă şi a lucrat cu spor până seara.

Maica Domnului ajută celor condamnaţi pe nedrept

Pe timpul războiului a fost închis un cetăţean nevinovat. Zi de zi aştepta cu mare teamă ceasul judecăţii. Era slab în credinţă. De aceea îl îmboldea tot mai mult gândul sinu ci derii. Dar şi-a adus aminte de Dumnezeu şi de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi deci noaptea a început să se roage cu lacrimi, zicând:

— Maica Domnului, scapă-mă de primejdia aceasta!

Apoi a adormit. În vis, a văzut pe o fecioară îmbrăcată în haine albe, că a intrat pe uşa celulei şi a zis:

— M-ai chemat? Iată, am venit! Roagă-te şi nu te teme.

Apoi a păşit prin mijlocul celulei şi a trecut prin peretele celălalt. Era Maica Domnului!

A doua zi, în adevăr, nu a mai fost judecat, iar după puţină vreme a fost eliberat din închisoare, ca achitat.

Cum a vindecat Maica Domnului o femeie grav bolnavă

În oraşul Vaslui, prin anii 1939 – 1940, Dumitru Cotoran era profesor de filosofie la liceul din Vaslui. Şi, după cum sân gur mărturi sea, era un ateu convins. Soţia era însă credincioa să dar nu avea copii.

Iată însă, că soţia i s-a îmbolnăvit grav şi a fost internată pentru operaţie la un spital din Bucureşti. După operaţie, ajunsese aproape în stare de inconştienţă.

— Domnule doctor, mai este vreo speranţă cu soţia mea? a întrebat profesorul Cotoran.

— Numai Dumnezeu dacă mai face vreo minune! Altfel…

Cum a auzit cuvintele acestea, a ieşit foarte zdrobit la inimă din spital şi, fără să ştie unde merge, a căutat o biserică deschisă în cale. De unde nu intrase în biserică din copilărie, iată acum a întâlnit prima biserică a Sfinţilor Ioachim şi Ana, pe strada Traian. A intrat repede înăuntru şi, căzând în genunchi la icoana Maicii Domnului, a rostit

această rugăciune disperată:

— Maica Domnului, dacă exişti, salvează-mi soţia!

Apoi s-a întors la spital, unde soţia lui se zbătea între viaţă şi moarte. Parcă dormea. S-a aşezat lângă patul ei. S-a rugat Maicii Domnului, în gând, pentru ea.

Deodată, femeia a deschis ochii şi a întrebat:

— Dumitre, tu eşti?

— Da, eu sunt, vrei ceva?

— Ajută-mă să mă ridic puţin… Acum o jumătate de ceas a venit la mine o femeie în haine albe, foarte frumoasă, şi mi-a spus: „Iată, aici, în prăpastia asta era să cazi. Dar pentru rugăciunea soţului tău, te scot deasupra…” Apoi m-a apucat de mână şi m-a urcat pe un loc ridicat şi luminat.

Din clipa aceea a dispărut acea fecioară, iar muribunda a început a se întări.

— Vrei să te plimbi cu mine pe coridor? a întrebat-o soţul.

— Vreau, că nu mă mai doare nimic!

Când l-au văzut doctorii că se plimbă cu soţia, după o operaţie aşa de grea, s-au mâniat pe profesor şi i-au zis:

— Ce faci, domnule, ai înnebunit?

— Nu, domnule doctor, abia acum m-am trezit!

În câteva zile soţia s-a făcut complet sănătoasă şi s-au reîntors la Vaslui. Aici, profesorul Dumitru Cotoran şi-a schimbat cu totul viaţa, devenind un bun creştin. Era nelipsit de la biserică, unde în fiecare sărbătoare citea câte un capitol din Noul Testament şi se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi.

Prin rugăciunile mamei şi ale Maicii Domnului, fiul necredincios se întoarce la pocăinţă

O creştină aleasă, Doina Militaru, din comuna Greci-Măcin, judeţul Tulcea, a istorisit acest fapt vrednic de luat în seamă:

În acest sat trăia până de curând o femeie văduvă, foarte credincioasă, care avea un singur fecior, Nicolae, ca de 30 de ani, şi acesta căsătorit. Feciorul, gospodar, de altfel, o ajuta pe bătrână la munca câmpului şi la

întreţinerea casei. Dar avea un mare şi greu păcat: Nicolae nu mai voia să creadă în Dumnezeu. De aceea nu mergea la biserică deloc, încă din copilărie nu se mărturisise, nu se închina. Ba nu putea să vadă pe preot pe la casa lor.

— Măi, Nicolae, îi zicea mama, iată, mâine va veni părintele cu icoana prin sat, că se apropie Crăciunul. Trebuie să-l primim şi noi.

— Mamă, răspundea Nicolae, dacă intră la noi în casă, îl scot pe uşă în stradă.

— Măi, Nicolae, îi spunea mama altă dată, va veni părintele cu Sfânta Agheazmă, să ne sfinţească casa, că mâine este Botezul Domnului. Nu cumva să te împotriveşti, că te bate Dumnezeu.

— Lasă să vină, că îi dau eu cu barda…

Şi într-adevăr, nu primea niciodată pe părinte în casă, iar biata mamă plângea nemângâiată, să-l întoarcă la Dumnezeu pe fiul ei, la sfânta credinţă şi la pocăinţă.

Ani de zile au răbdat Dumnezeu şi mama lui Nicolae, doar s-ar întoarce.

Dar rugăciunile mamei şi ale preotului din sat nu conte ne-au pentru Nicolae. Şi iată cum l-a întors Dumnezeu la credinţă şi căinţă.

De la o vreme, s-a îmbolnăvit Nicolae, încă aşa grav, că a căzut la pat. După câteva zile de suferinţă, într-o dimineaţă, strigă stăruitor la mama sa:

— Mamă, mamă, adă pe părintele Postolache, să mă spo vedească şi împartă şeas că, că eu am să mor!

— Dar cum să-l chem? Nu l-ai înjurat tu pe părintele de atâtea ori şi ai zis că îl dai pe uşă afară?

— Mamă, astă-noapte am văzut stând lângă patul meu pe Maica Domnului. Era îmbrăcată în alb, foarte frumos, şi toată noaptea s-a rugat cu lacrimi în ochi pentru mine.

Când a văzut biata mamă că fiul ei spune aceste cuvinte cu lacrimi, s-a bucurat mult că a auzit-o Dumnezeu şi îndată a chemat preotul satului acasă. Iar părintele, ca un adevărat păstor al turmei, a venit numaidecât la cel căzut.

— Părinte, l-a întrebat, nu eşti supărat pe mine?

— De ce să fiu supărat, Nicolae?

— Păi, ţi-am făcut atâta supărare, te-am înjurat, te-am ameninţat cu bătaia, te-am…

— Nu, Nicolae, nu sunt deloc supărat pe tine. Hristos a fost răstignit de oameni şi nu S-a supărat pe ei. Eu m-am rugat totdeauna pentru tine şi am avut credinţa că te vei întoarce la calea cea adevărată.

— Atunci, te rog, spovedeşte-mă, părinte şi împărtăşeş te-mă, că nu mai am multe zile de trăit.

Şi s-a mărturisit cu lacrimi multe Nicolae, şi s-a căit de păcatele sale, şi a primit Sfânta Împărtăşanie, iar după trei zile a murit, împăcat cu Dumnezeu, cu sine şi cu toţi oamenii.

Preotul Postolache din comuna Greci-Tulcea a confirmat cele de mai sus.

Maica Domnului este grabnic ajutătoare

Prea Sfinţitul Episcop Chesarie Păunescu povesteşte că, prin anul 1934, când era director la Seminarul monahal din Mănăstirea Cernica, s-a întâmplat că în iarna aceea s-au ter minat alimentele şi lemnele de foc la elevi. Nu mai aveau nici bani în casă, nici mănăstirea nu avea rezervă de lemne şi hrană.

— Ce să fac? spunea Preasfinţitul. Nu găseam să împrumut de nicăieri, iar elevii sufereau. Atunci m-am dus la biserică, am căzut în genunchi la Icoana Maicii Domnului şi am citit Paraclisul ei cu lacrimi, cerându-i ajutorul în acea grea nevoie. Şi iată că Maica Domnului nu ne-a lăsat. A doua zi dimineaţa a venit din Bucureşti la mănăstirea Cernica o doamnă credincioasă şi a întrebat:

— Cine este directorul Seminarului?

— Arhimandritul Chesarie Păunescu – i s-a răspuns.

— Şi unde este chilia lui?

— În incinta mănăstirii, la etaj.

Numai ce mă pomenesc cu o doamnă la uşă.

— Părinte director, am auzit că nu aveţi cu ce întreţine. Să minarul. Iată, vă donez din munca mea 5.000 de lei, să procuraţi pentru elevi tot ce trebuie.

— Bine, soră! Dumnezeu şi Maica Domnului să vă plătească! Dar spuneţi-mi numele, ca să vă facem un pomelnic pentru familie.

— Nu, părinte, nu trebuie, ştie Dumnezeu numele meu şi de ce am eu nevoie…

Paraclisul Maicii Domnului izbăveşte pe om de primejdia morţii

Locuitorul Nicolae Gavriluţ, din comuna Calu, Neamţ, mărturisea următoarele:

„În vremea ultimului război mondial mă aflam pe front. Lupte grele, atacuri ziua şi noaptea, moartea mă pândea la fiecare pas. Singura mea nădejde de scăpare mi-a fost însă Maica Domnului. Aveam la mine Paraclisul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe care îl citeam permanent, cu la crimi, de câteva ori pe zi. Îl rosteam zi şi noapte pe dinafară.

Odată a căzut un proiectil la doi metri de mine, tocmai pe când citeam Para cu sul. Explozia a fost puternică, dar toate schijele au trecut pe deasupra. Am făcut cruce şi am con ti nuat rugăciunea către Maica Domnului. Altă dată, un alt proiectil mare a căzut la jumătate de metru de tranşeul în care mă aflam. Eu citeam cu lacrimi sfântul Paraclis. Acum, Mai ca Domnului a făcut cu mine o adevărată minune. Proiectilul n-a explodat. S-a înfipt numai pe jumătate în pământul uscat de secetă. L-am zărit cum strălucea în soare. Dacă exploda, nu puteam scăpa de moarte.

Cu ajutorul Maicii Domnului am scăpat neatins de niciun glonte, în cei patru ani de război, în timp ce în jurul meu vedeam permanent morţi şi răniţi”.

După terminarea războiului, Nicolae Gavriluţ a fost călău zit la mănăstire şi a ajuns călugăr sporit.

O creştină a fost înviată de Maica Domnului spre a-şi mărturisi păcatele

Povesteau bătrânii de pe valea Bistriţei că prin anii 1934 – 1935, în satul Izvorul Muntelui, Ceahlău, s-a petrecut un fapt cu totul neobişnuit.

O fată din sat, cam de 20 de ani, necăsătorită, păştea

oile pe munte. Iar din lucrarea vrăjmaşului, un cioban a căzut cu dânsa în păcat. Fiindu-i ruşine să n-o afle părinţii, şi-a ucis mai înainte de vreme pruncul. Apoi, ruşinându-se şi de preotul satului, nu şi-a mărturisit acel greu păcat al desfrânării şi uciderii.

Însă sufletul acesta avea mare evlavie la Maica Domnului, înaintea căreia se ruga şi plângea ziua şi noaptea, să-i ierte păcatul acesta şi să-i ceară milă de la Domnul. După câţiva ani, fata s-a îmbolnăvit şi a murit. A treia zi a venit preotul şi mult popor şi s-a început slujba de înmormântare. După terminarea trisaghionului şi a praznicului în familie, pe când să pornească cu moarta spre biserică, iată că se deşteaptă răposata, mişcă puţin capul şi începe a striga:

— Părinte, părinte, vino încoace… nu te teme! Cu sfinţia ta am treabă… Eu am făcut un păcat mare în viaţă şi m-am ruşinat să-l spovedesc. Dar pentru că am avut evla vie la Maica Domnului, ea s-a rugat pentru mine înaintea Man tuitorului şi mi-a trimis sufletul în trup, ca să-mi spovedesc pă ca tul pe pământ, căci pe pământ l-am făcut…

Lumea uimită, s-a retras afară, iar fata s-a mărturisit la preot de păcatele sale, cu multe lacrimi. Apoi rudele au îmbulzit-o în jurul sicriului, cu tot felul de întrebări:

— Cum este dincolo? Ce ai văzut acolo? Ai văzut ferici rea raiului? Dar muncile iadului?

— Cum este dincolo, nu pot să vă spun. Atât vă pot spune, că aşa cum este aici, pe pământ, unde fiecare este scris în primărie cu tot ce are, tot aşa şi dincolo, fiecare este scris cu tot ce a făcut, bun sau rău… Vă rog cu lacrimi, să vă spo vediţi fiecare de toate păcatele, că ce se dezleagă pe pământ, se dezleagă şi în cer… Dincolo nu mai este pocăinţă şi nici Mai ca Domnului nu se roagă pentru păcătoşi. Tot ce aţi făcut pentru mine, rugăciuni şi pomană, sunt primite. Continuaţi! Şi a adormit din nou răposata.

O femeie, punând toată nădejdea spre Dumnezeu şi Maica Domnului, a născut cu bine

O femeie din Pipirig s-a internat la spitalul din Târgu Neamţ. Printre altele, doctorul i-a spus:

— Femeie, câţi copii ai?

— Am doi copii, domnule doctor.

— Bine! Iată, te-ai făcut sănătoasă. Mâine pleci acasă, dar să ţii minte ce-ţi spun eu: dumneata nu mai ai voie să mai naşti copii. Dacă nu mă asculţi şi mai naşti, vei muri în chinurile naşterii. Vezi să nu uiţi cuvintele mele!

În câteva zile după ieşirea din spital, femeia a venit tulburată la duhovnicul ei din mănăstire.

— Părinte, ce mă sfătuieşti să fac? Eu n-am făcut niciodată avorturi. Acum, iată, mi-a spus doctorul că nu mai am voie să nasc copii, dacă vreau să mai trăiesc…

— Soră Marie, eu te sfătuiesc un singur lucru: ori trăieşte cu soţul tău în curăţie, ori naşti copii. O mamă trebuie să se să crifice. Ai credinţă în Dumnezeu. În niciun caz nu vei muri. Lasă, că de lucrul acesta răspund eu. Deci, una din două…

— Bine, părinte, vă ascult.

După câteva luni se întoarce femeia la mărturisire:

— Părinte, sunt însărcinată. Am încredere în cuvintele sfinţiei voastre şi nădăj du iesc la Maica Domnului. Rugaţi-vă pentru mine!

— Soră Marie, nu te îndoi! Eu te voi pomeni zilnic la rugăciune. Domnul să te bine cuvinteze!

După alte câteva luni, femeia a venit cu pruncul nounăs cut, în braţe, la mănăstire:

— Părinte, am născut bine, cu ajutorul Maicii Domnului. Acesta-i copilul! îl chea mă Ştefan. Am venit să mulţumesc lui Dumnezeu şi sfinţiei voastre, că dacă nu mă sfătuiai, el nu era pe lume.

— Slavă Domnului, soro! Vezi că Dumnezeu face minuni? El este doctorul doctorillor. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Ştefan, să crească mare şi sănătos! Stai în genunchi să-ţi citesc o rugăciune de mulţumire. Apoi să duci copilul în biserică şi să-l închini la Maica Domnului.

După puţină vreme, femeia s-a întâlnit cu doctorul.

— Domnule doctor, ştiţi că am născut un copil? M-a păzit Dumnezeu şi l-am născut uşor.

— Nu cred până nu-l văd. Vino într-o zi cu el la mine!

Când l-a văzut, a luat copilul în braţe, l-a sărutat şi, plin de emoţie, a zis:

— Cu adevărat, numai o minune a fost!

Maica Domnului avertizează pe cei ce trăiesc necununaţi

În comuna Belceşti-Iaşi, doi soţi au trăit necununaţi 38 de ani şi au născut câţiva copii. Amânând mereu cununia religioasă, nu li se primeau slujbele la biserică şi nu puteau fi împărtăşiţi cu Trupul şi Sângele lui Hristos, căci trăiau în desfrânare.

Într-o noapte, însă, i s-a arătat femeii în vis o împărătească îmbrăcată în alb, cu cunună pe cap, care, desigur, era Maica Domnului, şi i-a spus cu asprime: „Dacă nu vă cu nunaţi şi trăiţi mai departe în desfrânare, o să vă pedepsească Dumnezeu şi o să vă ia două suflete din cele mai dragi!” Ei însă n-au luat în seamă aceste cuvinte şi au rămas necununaţi. După aproape un an de zile de aşteptare i-a ajuns mânia Domnului, căci le-au murit două fete într-un accident, împlinindu-se astfel cele vestite prin vedenie de Maica Domnului.

Cutremuraţi de păcatul făcut şi de pedeapsa care i-a ajuns, s-au trezit ca din somn şi s-au cununat imediat la biserică, înainte de înmormântarea fiicelor lor, spo vedindu-şi păcatele şi căindu-se cu multe lacrimi de fărădelegile lor.

O femeie, silită de bărbat să avorteze, rugându-se Maicii Domnului, are o vedenie înfricoşată

Într-una din zile a venit la duhovnic o femeie gravidă cu primul copil să se mărturisească şi a spus: „Părinte, am venit să mă mărturisesc, că am o mare tulburare şi nelinişte cu soţul meu, care este un om rău şi fără credinţă în Dumnezeu. Îmi spune să nu-i fac copii, că copiii sunt «salba dracilor»! Mă ameninţă că, dacă nu avortez, mă lasă, ori are să mă omoare. Dar eu i-am spus că mai bine

vreau să mor, decât să fac crimă, omo rând copilul pe care Dumnezeu voieşte să mi-l dea. Eu vreau să fiu mamă, nu criminală. Dar el mereu mă înjură şi mă ameninţă cu moartea şi nu mai ştiu ce să fac”.

A întrebat-o preotul:

— Eşti cununată cu el?

— Da, părinte.

Iar el i-a zis:

— Posteşte după puterea ta, roagă-te şi mergi la biserică. Prin aceste fapte ai să-l faci bun şi pe el, după mărturia Apos tolului Pavel, care zice că se sfinţeşte bărbatul necredincios prin femeia credincioasă şi invers!

După ce s-a mărturisit femeia curat de toate păcatele ei, i-a zis:

— Părinte, te rog să-mi dai un canon să-l fac, ca bunul Dumnezeu să schimbe gândurile cele rele ale bărbatului meu, că doar ne-am căsătorit din dragoste şi cu buna înţelegere a noastră – şi a părinţilor; şi nu era aşa ca acum, că n-aş fi mers după el în veci!

El i-a spus:

— Soră, dacă voieşti să faci canon, te sfătuiesc să iei pe Maica Domnului ocro titoare în viaţa ta, că ea are mare trecere înaintea Preasfintei Treimi; mai mult decât toţi Sfin ţii lui Dumnezeu. Fă cum te-am învăţat şi, pe lângă acestea, să ci testi în fiecare dimineaţă Acatistul Maicii Domnului şi seara cinstitul ei Paraclis. După terminarea sfin tei rugăciuni, să pomeneşti şi pe soţul tău, să-i dea Dumnezeu gând bun şi să-l întoarcă la calea cea bună.

Femeia a primit cu mare bucurie canonul şi s-a făgăduit să-l facă cu toată sârguinţa.

După două luni de zile a venit iar femeia şi a zis:

— Părinte, mare minune s-a întâmplat cu mine. Am făcut toate cum m-ai învăţat şi am pomenit cu lacrimi la rugăciune pe soţul meu Ioan, şi iată ce mi s-a întâmplat: într-o seară fiind tare obosită, mi-am făcut rugăciunile de seară şi Pa ra cu sul Maicii Domnu’ lui cu candela aprinsă înaintea sfintei icoa ne şi adormind puţin, am avut o vedenie înfricoşată: se făcea că mă aflu pe o vale

frumoasă, între două rânduri de munţi, care se terminau cu piscuri înalte de stânci. Între munţi era o şosea. Mergând pe acest drum frumos şi aruncându-mi privirea, am văzut că la marginea pădurii erau nişte arbori de foc şi la fiecare arbore era legată, cu funii de foc, câte o fe me le; toate ţipau groaznic şi se zvârcoleau, că de la spate le ardeau arborii aceia de jeratic aprins, de care erau legate. Apoi am văzut că de pe munţi au venit nişte vulturi de foc care, cu ghearele lor şi cu ciocul, se aşezau pe pieptul acelor femei şi le mâncau sânii, li se vedeau oasele, apoi zburau din nou prin munţi, iar ele răcneau îngrozitor şi cereau ajutor de la Dumnezeu. Sânii acelor femei în puţină vreme au crescut înapoi şi îndată vulturii aceia înfocaţi iar veneau şi le mâncau sânii. Femeile acelea răcneau foarte tare şi se zvârcoleau în chinurile cele mari şi amare. Eu, văzând acestea, eram foarte îngrozită şi înspăimântată, fiind singură pe acel drum. Căutând şi de cealaltă parte a şoselei, am văzut acelaşi lucru. În faţa acestei groaznice privelişti, am căzut în genunchi şi mă rugam Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi Preacuratei Sale Maici să mă scoată de acolo, că mă temeam foarte tare, ca nu cumva acei vulturi înfocaţi să vină şi la mine să mă sfâşie ca pe feme i le acelea, căci eram singură în acel loc. În timp ce mă rugam, văd venind un om în urma mea – şi m-am bucurat foarte mult, sperând să-mi fie de mare ajutor în călătoria mea prin această groaznică privelişte.

Când a ajuns la mine acel om, mi-a zis: „Vezi, femeie, ce se întâmplă aici?” Eu, luând îndrăzneală, am întrebat: „Te rog, omule, unde sunt eu aici?” Iar el mi-a răspuns: „Aici eşti unde a binevoit Dumnezeu să fii, ca să vezi chinurile acestor femei care fac avorturi şi ucid pe copiii lor, fiind mai rele decât fiarele şi târâtoarele pământului. Că acelea, oricât de sălbatice ar fi şi de veninoase, nu numai că nu-şi omoară puii lor, ci îi şi apără foarte mult, chiar cu preţul vieţii. Iată, aceste femei blestemate, pe care le-a ajuns urgia lui Dumnezeu, cum se ard din spate, iar din faţă le sfâşie sânii aceşti vulturi de foc ai mâniei lui Dumnezeu. Căci ele n-au voit să-şi nască copiii care s-au

zămislit în pântecele lor, prin puterea lui Dumnezeu. De aceea, aşa se vor chinui în vecii vecilor”. Apoi mi-a zis: „Şi tu la fel era să te chinuieşti dacă ascultai de sfatul bărbatului tău cel tiran şi fără frică de Dumnezeu. Că dacă ai fi ascultat de el şi mergeai la doctor să ucizi copilul, chiar atunci, în vremea avortului, ai fi murit în mâinile doctorului, pentru mânia cea dreaptă a lui Dumnezeu. Iar dacă ai ascultat de duhovnicul tău şi te-ai rugat la Maica Domnului, ea a mijlocit pentru tine la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, să nu te lase să cazi în această crimă”.

Acestea mi le-a spus acel tânăr cu care mergeam. Şi privind spre dreapta şoselei, am văzut un singur arbore de foc în marginea pădurii, de care nu era legat nimeni. Atunci tânărul mi-a zis: „Aici era locul tău dacă ucideai şi tu pruncul pe care-l ai în pân’ tece”. Şi zicând el acestea, m-am trezit în patul meu, plângând foarte. Şi auzind soţul meu, din camera lui, a venit repede şi m-a întrebat: „Ce ai, femeie, de ce plângi, ce ţi s-a întâmplat?” Iar eu i-am spus toate acele lucruri înfricoşate, pe rând, aşa cum le-am văzut, şi nu mă puteam opri din plâns. Iar el mi-a zis: „Fă ce ştii, că de acum înainte eu nu te voi mai îndemna să faci avorturi şi-mi pare rău că te-am sfătuit la acele lucruri”. Şi din ziua aceea m-a lăsat în pace.

El, fiind mustrat de conştiinţă, s-a dus la duhovnic şi s-a mărturisit, cerându-şi canon pentru păcatele sale şi mai ales pentru crima ce era să facă cu uciderea pruncului său.

Am însemnat această povestire înfricoşată, ca să fie spre folosul şi trezirea femeilor celor ce-şi ucid în pântece pruncii lor cei nevinovaţi, să ştie ce le aşteaptă după moartea lor.

O femeie sectantă care a ars icoana Maicii Domnului a murit arsă de foc

O femeie sectantă din comuna Frătăuţi, Suceava, s-a dus la soacra ei, o femeie foarte evlavioasă, bolnavă. Nora, văzând pe perete o icoană mare, frumoasă a Maicii Domnului, la care se ruga bătrâna ziua şi noaptea cu lacrimi, i-a zis cu mânie: „Mamă, nu te mai închina la icoane, că icoanele sunt idoli!” Apoi, pornindu-se cu furie,

a luat icoana de pe perete şi a aruncat-o în sobă şi, fiind foarte mult jăratec, a ars sfânta icoană. Atunci bătrâna a plâns şi cu lacrimi i-a zis din patul suferinţei: „Eu sunt bolnavă şi neputincioasă şi nu pot să-ţi fac nimic, dar o să te ardă Maica Domnului. O să vezi tu!”

Aceasta s-a întâmplat într-o sâmbătă. După o săptămână, nora sectantă făcea mâncare la o nuntă, ca bucătăreasă. Şi cum aşeza mâncarea pe foc şi cocea pâine la cup tor, deodată o pară de foc a ieşit din gura cuptorului, i-a aprins hainele şi în câteva clipe a ars toată, în flăcări, în strigăte cumplite de durere. Până au venit oamenii să o salveze, era deja moartă. Numai o parte din oase au putut aduna. De această grea pedeapsă s-au cutremurat toţi şi toate satele din jur.

Iată cum pedepseşte Dumnezeu pe cei care hulesc Biserica, preoţii, sfânta cruce şi sfintele icoane. Că acea femeie nu numai că hulea cele sfinte, ci a căutat să le şi profaneze şi să le distrugă. Aceeaşi soartă vor avea toţi cei ce hulesc credinţa ortodoxă apostolică şi toate cele sfinte.

DESPRE ÎNFRUNTAREA NECAZURILOR

Cuvânt despre potolirea furtunii

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, care ai luat asupra Ta neputinţele noastre, luminează ochii inimilor noastre ca să vadă mâna pe care ne-o întinzi ori de câte ori suntem în primejdie pe marea vieţii acesteia!

Iubiţi fraţi şi surori întru Hristos, să luăm aminte la cuvântul Evangheliei de astăzi:

„Corabia era acum la multe stadii de pământ, fiind în vă lui tă de valuri, căci vântul era împotrivă. Iar la a patra strajă din noapte a venit la ei Iisus, umblând pe mare. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au spăimântat, zicând că e nălu că, şi de frică au strigat. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Îndrăzniţi, Eu sunt; nu vă temeţi! Iar Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte să vin la Tine pe apă. El i-a zis: Vino. Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă şi a venit către Iisus. Dar văzând vântul, s-a temut şi, începând să se scufunde, a strigat zicând: Doamne, sca până! Iar Iisus, întinzând

îndată mâna, l-a apucat şi a zis: Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit? Şi suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul. Şi cei din corabie I s-au închinat, zicând: cu adevărat Tu eşti Fiul lui Dumnezeu” (Matei 14, 24 – 33).

Iubiţilor, în această pericopă evanghelică avem răspunsul la întrebările care îi frământă pe oamenii din întreaga lume: Cum să scăpăm de suferinţe? Cum să scăpăm de furtunile care ne bântuie sufletele? Cum să scăpăm cu viaţă atunci când valurile mării acestei lumi ne prind şi suntem traşi înspre adânc?

Iată una dintre cele mai importante şi mai fireşti întrebări pe care v-aţi pus-o şi voi şi, chiar dacă răspunsul îl ştiţi, totuşi aceasta nu se vede încă şi din viaţa pe care o duceţi zi de zi. Dar să rămânem deocamdată la textul din Evanghelia Sfântului Apostol Matei. Întâlnim aici două situaţii grele, cea a apostolilor aflaţi în corabie pe timp de furtună şi cea a Sfântului Petru care, pentru o clipă de necredinţă, a fost în primejdie de a-şi pierde viaţa.

Cum au scăpat cei din corabie? Aparent simplu. Când Hristos a venit alături de ei. Şi ei I s-au închinat. Dar oare de ce nu I-au cerut ajutorul înainte ca Hristos să li se arate? Este normal faptul că, după ce au scăpat de primejdie, apostolii I s-au închinat Mântuitorului. Mulţi credincioşi Îi mulţumesc după ce scapă din primejdiile în care se află. Dar în mijlocul furtunii, în mijlocul încercărilor, puţini ştiu să îi ceară ajutorul.

Auziţi ce spune Sfântul Ioan Evanghelistul despre motivul pentru care apostolii s-au mirat că Hristos potolise furtuna: „Nu pricepuseră nimic de la minunea pâinilor, deoarece inima lor era învârtoşată” (Ioan 6, 52). Constatarea pare destul de dură: apostolii înşişi, martori ai minunii prin care Hristos înmulţise pâinile şi peştii în pustie, nu pricepuseră „nimic”.

Ce înseamnă aceasta? Oare în momentul în care se aflau pe marea învolburată apostolii uitaseră că Hristos a înmulţit pâinea? Nu, ei ştiau că Hristos poate face încă o dată această minune. Dar ei nu au înţeles că puterea Fiului lui Dumnezeu nu este mărginită, şi că putea potoli furtuna

aşa cum a înmulţit pâinile şi peştii.

Dar, după cum arată Sfântul Ioan, „inima lor era învâr to şată”. Şi dacă apostolii înşişi au avut inima învârtoşată după ce au văzut minunea, ce putem spune despre credincioşii zile lor noastre care se îndoiesc de faptul că Dumnezeu le poate veni în ajutor, oricât de greu ar fi încercaţi?

Vedeţi că atunci apostolii s-au asemănat cu iudeii care, după ce Dumnezeu le trimisese mană din cer în pustie, cât te-au împotriva lui Moise, ca şi cum Cel care le-a astâmpărat foamea nu putea să le astâmpere setea. Şi aceloraşi iudei ne asemănăm noi când spunem: Da, Dumnezeu îi ajută pe mulţi, Dumnezeu face minuni mari, dar în situaţia asta nimic nu mai poate ajuta. Să nu fim învârtoşaţi la inimă, iubiţilor! Ci să credem că Dumnezeu ne poate ajuta chiar în situaţiile care par fără ieşire.

Uitaţi-vă la Sfântul Apostol Petru: Îl vede pe Hristos şi Îi spune: Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte să vin la Tine pe apă. Oare câţi dintre noi am fi avut acest curaj? Şi totuşi, după ce a făcut câţiva paşi, după ce a mers pe apă ca pe uscat, apostolul a avut momentul de îndoială: vântul să nu te ţit, şi el a început să se scufunde. Vedem aici un alt caz da şic. Când avem de înfruntat un necaz, ne rugăm Domnului să ne izbă vească, avem nădejdea că nu ne va trece cu vederea. Dar vântul necazurilor se înteţeşte, şi atunci începem să ne scufun dăm. Dar cununa nu o ia decât cel care rezistă până la capăt.

Totuşi, Sfântul Petru a ştiut să ceară ajutor Mântuitorului, şi aşa s-a izbăvit. La fel şi noi, fraţilor, chiar dacă vedem că în cepem să ne scufundăm, să nu deznădăjduim, ci să alergăm la ajutorul dumnezeiesc. Căci Hristos, Care degrabă i-a întins mâna Apostolului Petru, degrabă ne va milui şi pe noi.

„Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”, a fost întrebat Petru de Cel care ne întreabă pe noi acum: „Puţin credincioşilor, pentru ce vă îndoiţi? Pentru ce vă scufundaţi în marea lumii acesteia? Pentru ce şovăiţi să îmi cereţi ajutorul?”

Şi răspunsul nu este greu de găsit: ne aflăm într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu diavolul care vrea să ne arunce în iad şi cu patimile care ne robesc ca nişte stăpâni fără suflet. În această luptă cea mai grea pierdere o avem de suferit atunci când credinţa noastră se împuţinează. Da, puteţi zice, dar şi apos tolii înşişi au avut inima învârtoşată. Acelaşi Petru care a mers pe apă S-a lepădat mai târziu de Hristos, tot datorită puţinătăţii credinţei. Dar aceasta a fost până la înviere. După ce Hristos a înviat, credinţa apostolilor a fost deplină. După ce la Cincizecime Duhul Sfânt S-a pogorât peste apostoli, ei au de venit oameni noi. Să nu uităm că aceiaşi apostoli care au avut momente de şovăială, momente de necredinţă şi chiar de lepădare, L-au mărturisit mai apoi pe Hristos cu preţul vieţii, înfruntând toate felurile de chinuri.

Şi nu avem voie să mai şovăim în credinţă, iubiţilor. Hristos nu este acum pe cruce şi nici în mormânt. Nu avem de ce să ne mai îndoim. Hristos a înviat! Aceasta este temelia credinţei noastre, acesta este secretul nostru, al creştinilor: ştim că Fiul lui Dumnezeu, care S-a întrupat pentru mântui rea noastră, a înviat a treia zi. Să lepădăm de la noi îndoiala, şi să credem că El ne poartă paşii pe calea mântuirii.

Da, iubiţilor, Hristos a înviat! Să nu ne mai temem de moarte. Să nu ne mai temem de încercări. Să ştim să mergem pe apă spre Hristos. Da, furtuna este mare şi de multe ori ni se pare că ne scufundăm. Dar să avem credinţă. Nimic nu se întâmplă fără îngăduinţa lui Dumnezeu. Şi dacă Apostolul Petru a putut să meargă pe apă, cu atât mai uşor vom putea noi să mergem spre Hristos pe marea lumii acesteia.

Şi când ne înecăm, din pricina slăbiciunii credinţei noastre, Hristos nu va şovăi să ne întindă mâna Sa, şi dragos tea Sa ne va ajuta să ne ridicăm. Curaj, iubiţilor! Lupta nu este uşoară, dar răsplata este mare. Chiar dacă duhul dez nă de dii se apropie de sufletele voastre, să nu îl primiţi la voi. Acest duh a pierdut pe mulţi care s-au nevoit pentru a dobândi Împărăţia. Dar, pentru că nu au avut

răbdare, pentru că nu au ştiut să aştepte mila dumnezeiască, au căzut în deznădejde şi şi-au pierdut mântuirea. Dacă v-aţi lăsat biruiţi de acest păcat, ridicaţi-vă degrabă. Spovediţi-vă, şi Dumnezeu vă va uşura. Să nu credeţi că acest păcat este prea mic ca să poată fi spovedit. Nu. Orice păcat înseamnă îndepărtare de Dumnezeu. Iar deznădejdea este unul dintre cele mai rele. Pe unii i-a dus la sinucidere. Iar pe alţii, pe care nu i-a putut duce la sinucidere, i-a dus la alte păcate: aşa au ajuns unii dintre cei care trăiau o viaţă curată să se tăvălească în patimi mai rău decât necredincioşii. Doamne-fereşte!

Curaj, iubiţilor! Să vă dea Dumnezeu curaj. Şi oricât de mari sunt valurile de lângă voi, nu disperaţi. Dumnezeu vă va ajuta să ajungeţi la liman.

Şi aşa, ţinându-vă de mână prin mijlocul furtunilor, Hristos vă va aduce în cele din urmă la limanul cel liniştit, acolo unde nu este durere, întristare sau suspin, ci viaţă veş ni că în curţile Dumnezeului celui viu, a Căruia este cinstea şi închinăciunea, în vecii vecilor. Amin.

Veniţi la Hristos voi, cei osteniţi şi împovăraţi! Cuvânt către cei necăjiţi

Aşa grăieşte Domnul: „Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi odihni pe voi!” (Matei 11, 28)

Veniţi la Hristos, suflete care aţi cunoscut necazurile şi durerile vieţii pământeşti. Veniţi la Fiul lui Dumnezeu şi veţi cunoaşte dulcea odihnă pe care a promis-o celor ce vin la El. O, cine poate găsi în lumea aceasta trecătoare un liman mai sigur decât cel pe care îl arată Biserica credincioşilor? Cine poate găsi o cale de scăpare din furtunile mării lumii acesteia? Nimeni, fraţilor. De aceea să ne îndreptăm degrabă inimile spre ajutorul ceresc.

Domnul nostru a cunoscut pătimiri fără număr, a fost bat jo cont, scuipat, lovit şi, mai mult decât acestea, a fost răstig nit de către cei pe care venise să îi izbăvească de povara morţii. O, mirare! Cel care a cunoscut durerea ca nimeni altul îşi în tinde braţele iubitoare către toţi cei care

au stat departe de El şi vrea să îi tragă spre cereasca bucurie. Cel de care mulţi au fugit, preferând patimile şi poftele, este gata să treacă toate cu vederea şi să nască omul cel nou, omul purtă tor de Duh Sfânt.

„Veniţi la Mine toţi cei necăjiţi, oricât de mari ar fi suferinţele voastre. Eu sunt doctorul ceresc, Eu am leacurile care tămăduiesc degrabă orice rană sufletească. Şi vă aştept la Mine!” Aşa grăieşte Domnul, iubiţilor, şi nimeni nu mai vrea să îl asculte. Oare vine ca un Dumnezeu răzbunător sau ca un tiran care vrea să se joace cu sufletele noastre? Cine ne arată mai multă dragoste nouă, celor ce spunem că vrem să fim iubiţi? Nimeni, iubiţilor. Şi atunci de ce să stăm departe? Ce vom câştiga în schimbul părăsirii lui Dumnezeu? Nimic.

Sunteţi apăsaţi de necazuri? Atunci alergaţi la Cel ce singur poate să vă izbăvească de ele. Nu mai încercaţi să găsiţi mâini întinse de alţii, oameni ca şi voi, care de multe ori ajutându-vă pe voi nu se gândesc decât la o răsplată care va veni mai târziu. Veniţi la Hristos! Aşa strigă Mireasa Fiului lui Dumnezeu, Sfânta Biserică, şi nimeni nu mai ia aminte la glasul ei.

„Veniţi la Mine toţi cei trişti, toţi cei doborâţi de mâhnire, şi Eu vă voi odihni pe voi”. Aşa grăieşte Domnul. Noi căutăm ca toate să se facă după voia noastră, dar Domnul toate le face spre binele nostru. De ce sunteţi trişti? Pentru că lucrurile nu sunt aşa cum aţi vrea să fie. Dar ştiţi voi oare ce este mai bine pentru mântuirea voastră? Sunteţi voi în măsură să îi spuneţi Domnului: „Doamne, aici ai greşit! Era mai bine pentru mine să faci aşa!”

Cine poate să îl vădească pe Dumnezeu de greşeală? Noi nu suntem mai înţelepţi decât Făcătorul nostru. Atunci cum vom îndrăzni să ne punem împotriva voii Sale? Cum vom îndrăzni să cârtim, ştiind că El este Cel care vrea binele nostru mai mult decât îl vrem noi înşine?

Să nu fim cârtitori, iubiţilor. Să avem nădejdea că El ne va scoate la lumină, că El ne va aduce pe drumul cel bun. Şi că, dacă îi vom urma poruncile, vom dobândi

bunătăţile cele netrecătoare. Cei care se mântuiesc nu îşi mai aduc aminte de lacrimile pe care le-au vărsat în timpul vieţii, nu mai stau să se compătimească zicând: „Vai, dar cât de greu a fost să ajungem aici!” Ci toţi se bucură neîncetat, slăvindu-L pe Dumnezeul cel viu care le-a purtat paşii pe calea mântuirii.

Pentru cei trecuţi la cele veşnice ne rugăm: „Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele adormiţilor robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit”. Acolo nădăjduim că vom ajunge. Acolo unde nu există nicio urmă de întristare, acolo unde umbra durerii nu poate ajunge. Dar ca să ajungem acolo trebuie să trecem prin primirea voii lui Dumnezeu, prin răbdarea celor pe care Domnul le îngăduie spre curăţirea păcatelor noastre şi spre mântuirea noastră.

Să nu credem deci că Domnul a promis odihnă pământ te-aş că în această lume celor care vor asculta cuvintele Sale. Să nu credem că Biserica este un târg care dă credincioşilor toate bunătăţile acestei lumi. Sfinţii noştri nu au trăit în bui bare, ei nu au căutat să stăpânească această lume. Ci L-au căutat pe Hristos, Care le-a dăruit o împărăţie mult mai preţioasă.

Totuşi, să nu credem că Hristos ne ajută numai pentru a dobândi raiul. El ne ajută să dobândim şi toate bunătăţile pă mân testi care ne sunt cu adevărat de folos pe calea mântuirii. Da, Hristos ne face părtaşi tuturor bunătăţilor care ne trebuie cu adevărat. Noi poate vrem cine ştie ce palate: El ştie că ne este de ajuns o casă. Noi vrem cine ştie ce bogăţii. El ştie că ne este mai bine să ne mulţumim cu puţinul pe care îl avem.

Noi nu ştim ce este mai bine pentru mântuirea noastră. El ştie. Să credem că Dumnezeu ne iubeşte şi că nu trece cu vederea nici cea mai mică trebuinţă a noastră. Pentru Dum ne zeu nimeni nu este neimportant. Dumnezeu nu ţine cont de niciun fel de ranguri. Pentru El toţi suntem oameni. Toţi sun tem fiii Săi dacă rămânem în dreapta credinţă şi ne lăsăm călăuziţi pe drumul cel bun. Atunci când greutăţile ne-au în genuncheat să ne aducem aminte

că El nu are pe nimeni de pierdut.

„Veniţi la Mine cei ce plângeţi!”, zice Domnul. O, câte la crimi curg în zilele noastre! Câte dureri sunt nemângâiate! Din ce în ce mai mult păcat pe lume şi din ce în ce mai multe lacrimi. Chiar dacă noi nu vedem legătura dintre înmul ţi rea păcatului şi înmulţirea lacrimilor, această legătură există. Hristos are un ştergar cu care şterge tainic lacrimile celor care îi cer ajutorul. Şi de aceea ne cheamă la El. Cei din jurul vostru nu ştiu de ce suspinaţi, dar El ştie şi vrea să vă mângâie. Veniţi la El.

„Veniţi la Mine toţi cei biruiţi de deznădejde, şi vă voi da din darurile Mele cele bogate!” Aşa îi cheamă Domnul la El pe cei sugrumaţi de întunecatul şarpe al deznădejdii. Să fugim de deznădejde, pentru că otrăvitoare este. Amară şi spurcată este această licoare diavolească, pe care oamenii o beau fără să îşi dea seama ce fac. În momentul în care dez nădejdea ne-a intrat în suflete, nu ne va lăsa prea curând. Ea paralizează voinţa, ea ucide sufletul. Şi atunci când ni se pare că nu mai avem nicio scăpare, când ni se pare că ne înecăm, auzim un glas care ne cheamă, auzim un glas care ne dă pu te re: „Veniţi la Mine!” Şi cei care îl ascultă se ridică de îndată, se scutură din lanţurile deznădejdii şi devin puternici prin ha rul pe care îl primesc de la Dumnezeu.

„Veniţi la Mine toţi cei singuri, pe care nimeni nu îi iubeşte, şi vă voi umple inimile cu pace şi cu linişte, vă voi da bucuria veşnică a celor care neîncetat se desfătează în frumu să ţi le raiului”.

Lăsaţi toate şi alergaţi la Hristos! Voi, cei care doriţi să fiţi mângâiaţi, care aşteptaţi o vorbă spusă cu drag, care vreţi să fiţi luaţi în seamă de cei care nu se gândesc decât la propriul lor bine, primiţi Vestea cea bună: Hristos S-a răstignit şi pentru voi! Nu sunteţi singuri: Dumnezeu vă iubeşte şi vrea să vă facă părtaşi unei bucurii pe care noi, cu mintea noastră omenească, nu ne-o putem imagina acum.

Nu sunteţi singuri, iubiţilor. Nimeni nu este singur. Cerul întreg este cu noi, dacă mergem pe drumul cel bun.

Dacă ştim unde să căutăm împlinirea.

„Veniţi la Mine toţi cei flămânzi, cei care răbdaţi foamea şi setea! Veniţi la Mine cei care răbdaţi frigul şi apăsarea sărăciei. Şi Eu vă voi face bogaţi, mai bogaţi decât toţi împăraţii lumii acesteia!”

Aşa vorbeşte Domnul. Vedem din ce în ce mai multă sărăcie. O vede şi Dumnezeu. Îi vede şi pe îmbuibaţii acestei lumi care spun: „Nu existăm decât noi, cu stomacele noastre nesătule, cu poftele noastre şi cu patimile noastre, iar restul sunt gunoaie. Nu sunt vrednici nici măcar să mănânce resturile care cad de la mesele noastre!”

Aşa spun bogaţii acestei lumi şi nu vă bagă în seamă. Dar voi existaţi, săracilor, şi în faţa lui Dumnezeu sunteţi mult mai de preţ decât cei care vă dispreţuiesc de la înălţimea rangurilor lor. Veniţi la Hristos, şi povara sărăciei voastre va fi mult uşurată. Nu vă veţi îmbogăţi pe loc, dar veţi primi puterea de a răbda toate.

„Veniţi la Mine toţi cei bolnavi, zice Domnul, şi Eu vă voi da o sănătate pe care lumea aceasta nu o cunoaşte!”. Da, iubiţilor, au venit mulţimi de bolnavi la Hristos. Unii au primit vederea ochilor, surzii au auzit, şchiopii au mers pe picioarele lor. Dar nu toţi au primit vindecarea trupească. Ci numai o parte, o mică parte. Dar toţi bolnavii care au alergat la Hristos au primit sănătatea trupească. Ba chiar unii I-au şi mulţumit lui Dumnezeu pentru boala care i-a ajutat să se pocăiască.

„Veniţi la Mine toţi cei păcătoşi! zice Domnul. Desfrâna te lor, beţivilor, tâlharilor, ucigaşilor, fariseilor, veniţi la Mine! Nu există niciun păcat care să covârşească iubirea pe care v-o port. Da, chiar dacă voi vă scăldaţi în noroiul patimilor, chiar dacă voi vă întinaţi în fel şi chip, chiar dacă voi Mă răstigniţi a doua oară, Eu încă vă mai iubesc. Şi aştept întoarcerea voastră. Veniţi acum, veniţi, şi vă voi da iertare de păcate. Veniţi, şi vă voi spăla sufletele. Veniţi, şi vă voi face părtaşi milelor Mele nenumărate!”

Aşa grăieşte Domnul. Şi diavolul astupă urechile oameni lor, ca să nu audă mântuitoarea chemare. Mulţi

cad în pă că te… Şi foarte puţini se ridică. Sunt unii care vor să se ridice dar, văzând că le este greu să se ridice, preferă să cadă din nou în păcat. Aceasta deoarece nu îşi dau seama că păcatul i-a legat de mâini şi de picioare. Pe cât de uşor este să cazi, pe atât de greu este să te ridici. Şi oamenii cad, având nă de dea că totuşi Dumnezeu îi va mântui, fiind multmilostiv. Dar aceasta este o judecată greşită. Nu putem lăsa totul în seama lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu ne-a lăsat liberi. Dacă vrem să fim mântuiţi, atunci trebuie să arătăm aceasta prin faptele noastre. Niciun păcătos care nu s-a pocăit de faptele sale nu a dobândit raiul. Fără pocăinţă nu există mântuire. Unii s-au pocăit, cu vărsare de lacrimi, pe patul de moarte. Pe aceştia i-a primit Dumnezeu. Dar alţii au aşteptat ceasul morţii pentru a se pocăi şi până la urmă au murit nepocăiţi. Pe aceştia Dumnezeu nu i-a primit. Să nu uităm că Multmi Ios tivul Dumnezeu este şi Drept Judecător. Şi că cine amână pocăinţa îşi poate pierde mântuirea.

„Veniţi la Mine, cei ce iubiţi păcatul!”, zice Domnul. Şi cu această chemare nu îi cheamă numai pe ucigaşi sau pe desfrânate, ci şi pe noi, iubiţilor. Pe noi care de multe ori arătăm că iubim mai puţin virtutea decât păcatul, pe noi care zicem una şi facem alta. Pe noi care ne credem mai curaţi decât alţii, dar avem sufletele atinse de mândrie. Pe noi care vedem imediat greşelile altora, dar căderile noastre nu le vedem. Şi noi avem nevoie de pocăinţă. Nimeni nu este desăvârşit, oricât ar fi de sus pe scara duhovnicească. Şi noi, atunci când lepădăm părerea de sine şi ascultăm glasul conştiinţei, ne dăm seama imediat că de fapt suntem mult mai păcătoşi decât credem.

Da, toţi vrem să fim văzuţi de ceilalţi ca oameni buni, ca oameni de treabă, vrem să fim lăudaţi şi aplaudaţi. Dar puţini vor ca această bunătate să fie temeinică, prea puţini vor să ducă lupta cea bună împotriva patimilor şi a poftelor.

Va veni vremea când toate măştile pe care le purtăm vor că dea, se vor ofili ca nişte flori care rezistă numai o zi. Şi după ce lepădăm măştile, suntem biruiţi de disperare.

Ca o tă nără care i-a spus logodnicului că este fecioară, dar în noaptea nunţii adevărul a ieşit la iveală. De Dumnezeu nu ne putem ascunde, iubiţilor. Sute de ani au încercat atâţia oameni să se ascundă de Dumnezeu, şi nu au reuşit. Oare vom reuşi noi? Nu, pentru că Domnul le vede şi le ştie pe toate. Mai bine să încercăm să lepădăm de acum măştile şi prin multă pocăinţă să ne curăţim sufletele.

„Veniţi la Mine, cei ce până acum aţi stat departe. Veniţi la Mine, cei ce până acum nu aţi vrut să trăiţi ca fii ai Bi seri cu. Veniţi la Mine voi, care aţi trăit fără credinţa cea dreaptă. Veniţi cu toţi!”, zice Domnul. Da, e loc pentru toţi, fraţilor. Să îi chemăm la Hristos pe cei care stau departe. Să fim urmaşii ucenicilor lui Hristos. Lumea în care trăim are nevoie de Dumnezeu. Cei care acum stau departe au nevoie ca cineva să îi ia de mână. Pietre de poticneală au găsit, motive de sminteală au găsit. Da, dar ceea ce este mai important, adică faptul că Biserica este poarta spre rai, nu au înţeles. Aveţi mare grijă de aceştia, iubiţilor, căci şi pe ei îi cheamă Hristos. Şi poate că la înfricoşătoarea Judecată faptul că am ajutat un suflet să se apropie de Dumnezeu ne va ajuta mai mult decât toate celelalte fapte bune pe care le-am făcut.

Hristos îi cheamă, şi noi le dăm de multe ori prilej de sminteală. Ei aşteaptă de la noi să ducem o viaţă curată, o viaţă de sfinţenie. Şi ce văd la noi, la cei care ne mândrim cu atâţia şi atâţia sfinţi? Văd, de multe ori, răutate, lăcomie şi alte patimi care ne fac de ruşine. Văd că una spunem şi alta facem. Cum să ne creadă atunci? Cum să creadă că Hristos este cu noi, când nu se vede aceasta din vieţuirea noastră? Vorbele noastre rămân lipsite de putere până nu vom pune început bun.

Să strălucim ca nişte făclii, iubiţilor. Să trăim ca nişte mădulare de cinste ale Bisericii, să fim purtători de Hristos.

Căci după ce ne-a chemat la El, după ce ne-a spus: „Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi odihni pe voi!” (Matei 11, 28), ne-a mai cerut şi aceasta: „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine,

că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi avea odihnă sufletelor voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară” (Matei 11, 8 – 29).

Aici este una dintre tainele credinţei creştine: odihna lui Hristos o doresc toţi, dar numai puţini vor să poarte jugul Său. Dar Domnul nu a separat odihna de jug. Nu a spus: „Cine vrea odihnă, să vină la odihnă. Dacă vrea cineva să poarte jugul, poate să îl poarte”. Purtarea acestui jug, purta rea propriei cruci, nu este ceva lipsit de importanţă. Ci de bin direa odihnei este legată tocmai de purtarea acestei cruci.

Taina este tocmai că purtarea crucii nu este grea pentru cei care vor să fie ai lui Hristos. Cât de greu a fost jugul sfinţilor mucenici, şi totuşi jugul lor, după cuvintele Domnului, a fost uşor. Oare nu au simţit durerile şi chinurile? Ba da, dar au simţit şi puterea dumnezeiască întărindu-i.

Ştim cu toţi că o mamă bună ar face orice jertfă pentru binele copiilor ei. Ştim că un tânăr ar face orice ca să se poată căsători cu fata pe care o iubeşte. Efortul nu contează când ştii ce vrei.

Noi să vrem să fim ai lui Hristos! Să îl iubim pe Dumnezeu din toată inima, şi atunci purtarea crucii va fi mult mai uşoară. Să ardă inimile noastre de dragoste sfântă, şi atunci vom simţi cum jugul Domnului este bun şi sarcina sa este uşoară.

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, care neputinţele noastre le-ai luat şi bolile noastre le-ai purtat, care ştii slăbiciunile şi patimile noastre, trimite harul Tău cel ceresc asupra noastră, asupra celor ce am auzit chemarea Ta. Dă ru ieşte-ne, Doamne, să mergem pe calea mântuirii, pentru a ajun ge la odihna pe care ai promis-o celor ce urmează porun cele Tale, şi a ne bucura cu toţi sfinţii de frumuseţile cereşti, lăudând Numele Tău cel sfânt în vecii vecilor. Amin.

DE CE NU NE AJUTĂ DUMNEZEU? Cuvânt despre încrederea nemăsurată în propriile puteri

Iubiţi fraţi şi surori în Hristos.

Vă voi vorbi astăzi despre o patimă pe care de multe ori o trecem cu vederea: despre patima încrederii nemăsurate în propriile puteri. Lumea în care trăim este o lume a recorduri lor, o lume a performanţelor, o lume în care autodepăşirea este un simbol apreciat şi aplaudat.

Nu voi vorbi astăzi despre stadiul paranoic al autodepă şirii, cel în care omul vrea să devină supraom, se consideră egal cu Dumnezeu şi se simte nesatisfăcut de starea actuală în care nu îşi conştientizează dumnezeirea. Această ispită îi prin de uşor pe unii intelectuali ai zilelor noastre, care sunt atât de înţelepţi încât nu observă repeta rea provocării pe care diavolul a pus-o înaintea strămoşilor noştri Adam şi Eva. Fără a ne referi deci la înşelarea luci feri că potrivit căreia omul este atotputernic din clipa în care îşi conştientizează puterile sufleteşti, ne vom referi la o ispită mult mai greu de observat, ispită cu care se confruntă aproape toţi oamenii şi pe care, din păcate, nu o mai consideră ispită.

Oamenii cred că pot face ceva fără Dumnezeu. De la oamenii de ştiinţă care demonstrează că omul se trage din maimuţă (deşi în realitate nu au argumente pentru aceasta, omul fiind creat de Dumnezeu) până la oamenii politici care îşi imaginează că pot conduce lumea fără să ţină seama de Atotţiitorul Dumnezeu; de la muncitorul care este sigur că folosind o maşină performantă va face treabă bună, fără să aibă nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, şi până la fiecare dintre noi, care credem că putem face unele lucruri prin propria noastră putere, peste tot se observă virusul încrederii nemă su rate în propriile puteri.

De altfel lumea aşa-zis civilizată, alături de multe alte zeităţi, se închină şi acestei zeiţe: încrederea în propriile puteri. Pare un lucru atât de firesc să îţi repeţi că eşti puternic, că vei depăşi toate obstacolele, încât orice tentativă de a spune adevărul despre acest idol riscă să

devină motiv de ironie, dacă nu chiar de râs, pentru puternicii zilelor noastre.

Glasul Scripturii nu se lasă acoperit însă de vocea idola tri lor contemporani, nici măcar atunci când aceştia pretind că sunt ajutaţi de însuşi Dumnezeu în lucrările lor.

Glasul Sfintei Scripturi spune cu totul altceva şi cred că cel mai bine ar fi să auziţi tocmai cum mărturiseşte adevărul în ceea ce priveşte această patimă.

Vă voi cita un întreg capitol din „Judecători”, scriere pe care o puteţi afla între cărţile Vechiului Testament. Vreau să vă amintesc cum a biruit pe madianiţi marele Ghedeon, Dreptul pe care Biserica îl prăznuieşte mâine, împreună cu Sfântul Ioan Evanghelistul. Să încercaţi să vedeţi în el mo de lui omului care vrea să ducă lupta cea bine plăcută lui Dum ne zeu şi care nu îşi pune nădejdea în propriile forţe.

„Atunci s-a sculat Ierubaal, adică Ghedeon, şi tot poporul care era cu dânsul dis-de-dimineaţă şi au tăbărât la En-Ha rod, iar tabăra madianiţilor era spre miazănoapte de dânsul pe colina More cea din şes.

Iar Domnul a zis către Ghedeon: «E prea mult popor cu tine; nu voi putea Eu să dau pe Madian în mâinile lor, ca să nu se mândrească Israel înaintea Mea şi să nu zică: Mâna mea m-a izbăvit!

De aceea grăieşte în auzul poporului şi zi: Cine este fricos şi se teme, acela să se întoarcă şi să se ducă înapoi din Munte le Galaad. Şi s-au întors din popor douăzeci şi două de mii şi au rămas zece mii.

Apoi a zis Domnul către Ghedeon: «Tot e prea mult po por, du-l la apă; acolo ţi-l voi alege. Şi de care voi zice să meargă cu tine, acela să meargă cu tine, iar de care îţi voi zice că nu trebuie să meargă, acela să nu meargă».

Şi a dus el poporul la apă, iar Domnul a zis către Ghe deon: «Cine va limpăi apa cu limba din pumni, cum limpăie câinele, pe acela să-l pui deoparte; de asemenea să pui de-o par te şi pe toţi aceia care-şi vor pleca genunchii şi vor bea apă».

Şi a fost numărul celor ce au limpăit cu limba lor din

pumni trei sute de oameni; iar tot celălalt popor s-a plecat pe genunchii săi să bea apă.

Atunci a zis Domnul către Ghedeon: «Cu cei trei sute care au limpăit am să vă izbăvesc Eu şi am să dau pe madianiţi în mâinile voastre, iar tot poporul să se ducă fiecare la locul său.»

Şi au luat de la popor merindele şi trâmbiţele; apoi a dat Ghedeon drumul tuturor israeliţilor pe la corturi şi a oprit la sine pe cei trei sute de oameni, iar tabăra madianiţilor era din jos de el, în vale.

În noaptea aceea i-a zis Domnul. «Scoală şi te coboară la tabără, că Eu o voi da în mâinile tale.

Dacă însă te temi să te duci singur, atunci du-te la tabără tu şi Pura, sluga ta, şi ai să auzi ce se grăieşte şi atunci au să se îmbărbăteze mâinile tale şi ai să te duci în tabără».

Şi s-a dus el şi Pura, sluga sa, până la cele dintâi străji ale taberei.

Iar madianiţii şi amaleciţii şi toţi locuitorii Răsăritului se aşezaseră în vale atât de mulţi, ca lăcustele; cămilele nu mai aveau număr şi erau multe, ca nisipul de pe malurile mării.

Ghedeon veni. Şi iată, unul povestea altuia un vis şi zicea: «Am visat o turtă de orz, ce se rostogolea prin tabăra madia ni tă şi, ajungând la un cort, a izbit în el aşa de tare, încât el a căzut, s-a răsturnat şi s-a desfăcut.»

Celălalt i-a răspuns: «Aceasta nu este alta decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioaş Israelitul; Dumnezeu a dat în mâna lui pe madianiţi şi toată tabăra.»

Auzind povestirea visului şi tălmăcirea lui, Ghedeon s-a închinat Domnului şi s-a întors în tabăra israelită, zicând: «Sculaţi! Domnul a dat tabăra madianiţilor în mâinile noastre».

Apoi a împărţit pe cei trei sute de oameni în trei cete şi le-a dat la toţi în mâini trâmbiţe şi oale goale şi oale făclii.

Şi le-a zis: «Să vă uitaţi la mine şi să faceţi ce voi face eu; iată, eu mă duc în tabără şi ce voi face eu să faceţi şi

voi. Când eu şi cei cu mine vom trâmbiţa, să trâmbiţaţi şi voi din trâmbiţele voastre împrejurul întregii tabere şi să strigaţi: sabia Domnului şi a lui Ghedeon!»

Şi s-a apropiat de tabără Ghedeon şi cu el o sută de oameni, pe la începutul străjii de mijloc a nopţii, şi au deşi tep tat străjile şi au trâmbiţat din trâmbiţe şi au sfărâmat oalele pe care le aveau în mâini. Şi au trâmbiţat tustreile cete din trăm biţe şi au spart oalele şi ţineau în mâna stângă făclia, iar în mâna dreaptă trâmbiţele şi trâmbiţau din trâmbiţe şi strigau: «Sabia Domnului şi a lui Ghedeon!»

Şi stătea fiecare la locul său împrejurul taberei şi au început cei din tabără a alerga în toată tabăra şi a striga şi au luat-o la fugă.

Pe când cei trei sute sunau din trâmbiţe, în toată tabăra a întors Domnul sabia unora asupra altora, şi a fugit tabăra către Ţerera până la Betşita şi până la hotarele lui Abel me hola, aproape de Tabat. Atunci au fost chemaţi israeliţii din seminţiile lui Neftali şi Aşez şi din toată seminţia lui Manase şi au alergat după madianiţi.

Iar Ghedeon a trimis soli în tot muntele lui Efraim să spună: «Ieşiţi înaintea madianiţilor şi prindeţi vadul înaintea lor până la Betbara şi Iordan».

Şi au prins pe cele două căpetenii ale Madianiţilor: pe Oreb şi pe Zeeb; au ucis pe Oreb la Ţur-Oreb, iar pe Zeeb la Iecheb-Zeeb; şi au urmărit pe Madianiţi, iar capetele lui Oreb şi Zeeb le-au adus la Ghedeon, dincolo de Iordan” (Judecători 7, 1 – 25). Iată mărturie adevărată! Iată cum lucrează Dumnezeu!

Ei, acum după ce aţi auzit cuvântul Scripturii, oare ce aţi înţeles din el? Răspunsul nu este greu, şi mă îndoiesc că poate spune cineva că nu a înţeles despre ce este vorba: este vorba de faptul că în orice încercare am fi, nu trebuie să ne punem nădejdea în noi, ci în ajutorul lui Dumnezeu.

Aţi auzit? Domnul Dumnezeu nu vrea ca o biruinţă vremelnică să ne îndepărteze de El, căci mândria biruitorului este de fapt cea mai grea înfrângere. La întrebarea atât de des pusă: „De ce nu ne ajută Dumnezeu?”, unul dintre puţinele răspunsuri adevărate

este acesta: „Pentru că ne punem nădejdea în noi!”

De aceea au picat la examene studenţi foarte bine pregătiţi, de aceea mari sportivi s-au făcut de ruşine, terminând cursa printre ultimii: şi-au pus încrederea în propriile puteri. Şi tot din acest motiv de multe ori creştinii nu primesc ceea ce cer în rugăciune.

Bine facem cerându-l ajutorul lui Dumnezeu. Totuşi, să nu neglijăm un amănunt, şi anume că ori de câte ori suntem în grele încercări nu este de ajuns să cerem ajutorul dum ne ze iesc. Trebuie să lepădăm de la noi toată mândria, toate gândurile care ne zic: Oricum, te vei descurca şi singur.

De multe ori, cerem ajutorul lui Dumnezeu, dar încrederea ne-o punem tot în noi. Nu ştiu dacă mai există vreun text care să pună în evidenţă faptul că Domnul vrea să ne punem nădejdea în El şi nu în puterile noastre, aşa cum a făcut-o textul despre Ghedeon.

Ia gândiţi-vă: din treizeci şi două de mii de oşteni, Domnul i-a cerut să rămână numai cu trei sute. Dacă am fi fost noi în locul lui Ghedeon, am fi zis: „Doamne, de ce lepezi de la noi milele Tale? Pentru ce ne laşi în mâinile vrăjmaşilor noştri?” Şi am fi fost biruiţi de deznădejde. Dar Ghedeon a ascul tat sfatul Domnului. Domnul îi ştia credinţa, de aceea i-a cerut un lucru care nouă ni se pare peste puteri: atunci când orice căpetenie se bucură să primească întăriri, să primească ajutoare cineva, să se învoiască a renunţa de bunăvoie la cea mai mare parte a trupelor.

Aţi văzut că Domnul nu s-a impus ca un tiran în faţa lui Ghedeon, ci a ţinut cont de neputinţele sale. Atunci când l-a trimis în tabăra duşmană, i-a spus: „Dacă însă te temi să te duci singur, atunci du-te la tabără tu şi Pura, sluga ta”.

Este foarte important acest fapt, care poate fi uşor trecut cu vederea: Domnul nu a spus: „Îţi poruncesc să te duci singur în tabără”. Ghedeon, temându-se să plece singur, l-a luat pe Pura cu el. Adică Domnul ştie foarte bine care este măsura credinţei noastre, şi niciodată nu pune

asupra noastră o povară mai mare decât putem duce. Niciodată Domnul nu ne va porunci lucruri peste putinţă. Cel mai greu lucru pe care ni l-a cerut vreodată Dumnezeu: „Fiţi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt!” (Lev. 19, 2), nu este imposibil. Chiar dacă nimeni nu ajunge sfânt prin propriile puteri, ci numai prin harul lui Dumnezeu, totuşi nimeni nu poate spune că Dum ne zeu i-a cerut ceva imposibil.

Înţelegeţi, dar, fraţi creştini, că nicio poruncă dumneze ias că nu poate fi lăsată la o parte, pe motiv că este prea grea pentru noi. Da, strâmtă este calea spre Împărăţia Cerurilor şi puţini vor să meargă pe ea, dar altă cale nu există. Şi dacă mergem pe această cale, să lăsăm nădejdea în puterile noastre şi să ne dăm în grija lui Dumnezeu.

Oare ce înseamnă aceasta, poate zice cineva, înseamnă că eu nu pot bea apă fără să mă ajute Dumnezeu? O, dar nu numai apă, nici măcar să respirăm nu am putea dacă nu ne-ar ajuta Dumnezeu. Nimic nu rezistă prin sine. Nici măcar necredincioşii nu pot să facă ceva fără ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă ei susţin că toate le fac prin propria putere. Dacă Dumnezeu nu ar vrea să îi ţină în viaţă, într-o clipă ar pieri.

De altfel, Hristos a spus clar: „Fără Mine nu puteţi face nimic!” (Ioan 15, 5). Iar Sfinţii Părinţi adunaţi la Sinodul de la Cartagina au întărit: „Cine crede că poate face ceva bun fără ajutorul lui Dumnezeu, să fie anatema!”

Să ne oprim puţin asupra mândriei, asupra acestei patimi prin care omul se crede mai mare decât este, asupra acestei patimi care-l face pe om să se simtă atotputernic. Oamenilor mândri până şi unele dintre lucrurile bune pe care vor să le facă le sunt prilej de poticnire, pentru că binele pe care îl fac le sporeşte mândria. Acesta este unul dintre motivele pentru care oamenii mândri sunt biruiţi de deznădejde, au sentimentul că toate le stau împotrivă. Ei sunt orbiţi de mândrie şi nu înţeleg de ce nu sunt ajutaţi mai mult de Dumnezeu. Nu înţeleg că Dumnezeu îi ajută uneori tocmai stând împotriva

dorinţelor lor care par bune, dar care de fapt adapă mândria.

Dacă Dreptul Ghedeon ar fi crezut în puterile sale şi nu L-ar fi ascultat pe Dumnezeu, atunci ar fi plecat la luptă cu întreaga sa oştire. Dar ar fi fost biruit, ar fi fost îngenuncheat. Aşa se întâmplă cu fiecare dintre cei care se încred în propriile puteri. Groaznică este patima mândriei, şi foarte greu scapă omul de ea. Nu există altă cale decât smerenia. Da, prin spovedanie deasă, cel care caută smerenia o va găsi. Să ne ferim de mândrie, iubiţilor! Şi ori de câte ori lăsăm gândurile de mândrie să pătrundă în inimile noastre, sau mai ales atunci când faptele noastre oglindesc mândria, să ne recunoaştem greşeala în faţa lui Dumnezeu şi să încercăm să ne ridicăm.

Fiecare dintre noi suferim de această patimă, mai mult sau mai puţin. Mândria este prăpastia care ne aruncă în iad, este sabia care taie legătura noastră cu Dumnezeu.

Este uşor să vorbim despre această patimă ca şi cum ne-ar fi străină, cu aceeaşi dispoziţie cu care vorbim despre crimă sau despre alte păcate care ne sunt străine. Dar toţi suntem mândri, şi arătând cu degetul spre mândria altora nu vom fi nici mai smeriţi, nici mai curaţi înaintea lui Dumnezeu. Totuşi, pe cât de greu este să ne dăm seama că suntem mândri, pe atât de uşor este să ne dăm seama că nu suntem smeriţi. Şi smerenia fiind opusul mândriei, este firesc să ne dăm seama că dacă nu suntem smeriţi, atunci suntem mândri, o a treia posibilitate nefiind cu putinţă. Foarte trist lucru este să ni se pară că suntem smeriţi.

În momentul în care am ajuns la concluzia că suntem smeriţi, ar trebui să rugăm un iconar să ne picteze chipul şi să vorbim cu un scriitor să ne scrie viaţa. Nu-i aşa? Nu, bine nu te les că nu. În momentul în care am ajuns la concluzia că suntem smeriţi ar trebui să ne întristăm tare de tot. Ar trebui să ne dăm seama că suntem înşelaţi de duhul mândriei. Adică sfinţii Bisericii, oricât erau de sporiţi în viaţa duhovnicească, îşi vedeau numai păcatele, iar noi, care nu numai că nu ne gândim să mergem pe

drumul lor, ci chiar trăim în patimi, ne imaginăm că suntem smeriţi.

Mândria ucide sufletul, sugrumă inima. Omul mândru nu mai poate să-şi iubească aproapele, nu se vede decât pe sine. Şi nici măcar pe Dumnezeu nu îl mai iubeşte. Ci înfierbân la rea pe care o simte, chiar dacă i se pare că este dragoste, este înşelare. Omul mândru se vede pe sine nu numai smerit, ci şi plin de celelalte virtuţi, se consideră mai sporit duhovniceşte de cât cei din jurul său. Viaţa oamenilor mândri este o viaţă foarte tristă. Singurătatea îi apasă, pentru că nu găsesc se meni cu care să vorbească. Ei văd în jurul lor numai obiecte însufleţite.

Este oare păcatul mândriei fără leac? Nu, dar leacul acesta este căutat de foarte puţini. De ce? Pentru că omul mândru vrea să dea sfaturi, vrea să îi călăuzească pe alţii. Şi chiar dacă se preocupă de propriul urcuş spiritual, având la temelia nevoinţelor mândria nu poate urca spre Dumnezeu. Omul mân dru nu poate fi mântuit. Patericul ne pune înainte o întâmplare care arată foarte bine acest lucru: un cuvios părinte a găsit un copil părăsit. L-a crescut cu multă grijă, l-a povăţuit pe calea ascezei, l-a învăţat să se roage. Şi când tânărul a murit, pă rin te le s-a rugat să i se descopere unde se sălăluieşte sufletul acestuia. Deşi nădăjduia că îl va vedea în curţile raiu lui, bă târnul l-a văzut în chinurile iadului. De ce? Pentru că deşi uce nicul nu cunoscuse păcatele trupeşti, inima sa era plină de mândrie. Părintele nu l-a învăţat ce este smerenia şi de aceea toate nevoinţele sale nu i-au ajutat cu nimic.

Aşa sunt oamenii mândri: caută să fie mai presus de ceilalţi, caută să facă nevoinţe exterioare, dar sufletul lor miroa se urât. Vrea omul mândru să ţină post? Se mândreşte că nu este ca cei care calcă postul. Vrea să facă milostenie? Se mândreşte că este mai sporit decât cei care nu fac milostenie. Face donaţii pentru ctitorirea unei mănăstiri? Se umple de mândrie, de aerul de superioritate că a făcut ceva deosebit. Şi prin tot ceea ce face bun el nu respiră decât mulţumire de sine şi mândrie, uneori împletită cu o falsă smerenie.

Ar putea omul mândru să se lipsească de smerenie, când toate cărţile despre urcuşul duhovnicesc vorbesc despre ea? Nu. Şi caută şi el să se smerească, dar, fără să îşi dea seama, sme renia sa este artificială. Este o smerenie care, chiar dacă este însoţită de lacrimi, este falsă. De fapt păruta smerenie este una dintre culmile mândriei. Şi omul care se vede pe sine smerit nici nu se gândeşte că se poate afla în rătăcire.

Să ne ferească Bunul Dumnezeu să fim biruiţi de această patimă ucigătoare de suflet şi să ne ajute să mergem pe calea pe care El însuşi a mers: calea smereniei. Iar noi să înţelegem că dacă Dumnezeu ne stă împotrivă, chiar dacă avem intenţii bune, aceasta se datorează mândriei noastre care ar putea transforma tot binele în pricină a răului. Dumnezeu ne ajută toc mai neajutându-ne să facem lucrurile care s-ar întoarce în po tri va noastră. Şi să ne aducem aminte că sunt şi lucruri care nouă ne par bune dar, de fapt, ochiul pătrunzător al lui Dumnezeu ştie că ne sunt vătămătoare.

Să ne referim acum la momentele în care ni se pare că Dumnezeu ne-a părăsit, deşi El este lângă noi şi vede cum răbdăm încercările prin care trecem, vede dacă suntem sau nu vrednici de cunună.

Acesta este un alt caz în care ni se pare uneori că Dum ne zeu nu ne ajută. De fapt ne ajută tainic, şi vina este a noastră că nu ne dăm seama de ajutorul Lui. Aşa Sfântul Antonie cel Mare, trecând prin grele ispite din partea diavolilor care l-au chinuit fără milă, primind în cele din urmă uşurare, a întrebat: „Unde erai, Doamne, când mă luptam?” şi Domnul i-a răspuns: „Eram lângă tine, ajutându-te”.

Acesta este răspunsul pe care Dumnezeu îl dă creştinilor care repetă, plini de amărăciune, întrebarea psalmistului: „Până când, Doamne, mă vei uita, până în sfârşit? Până când vei întoarce faţa Ta de la mine? Până când voi îngrămădi gânduri în sufletul meu, durere în inima mea ziua şi noaptea?”

„Sunt lângă voi, ne spune Dumnezeu. Sunt cu voi şi

vă dau putere să rezistaţi, biruind încercările prin care treceţi. Sunt cu voi şi văd fiecare picătură de sudoare şi fiecare lacrimă. Şi toate îşi vor avea plata lor”.

Da, chiar şi Sfântului Antonie cel Mare i se părea că a fost părăsit de Dumnezeu. Dar nădejdea în Domnul i-a dat aripi, nădejdea în Domnul l-a ajutat să depăşească greutăţile şi să ajungă în cetele sfinţilor alături de care îl cinstim noi, credincioşii.

Acum, apropiindu-ne de sfârşitul acestui cuvânt, să mai vedem că viteazul Ghedeon nu a atacat tabăra madianiţilor cu sabia sa, ci i-a nimicit folosindu-se de trâmbiţe şi de făclii. Să vedem în trâmbiţe un semn al cuvântului dumnezeiesc şi în făclii un semn al cunoaşterii lui Dumnezeu.

Noi, creştinii, nu ne luptăm cu sabia nici împotriva madia niţilor contemporani şi nici împotriva oamenilor de alte credinţe. Aceste vremuri au trecut odată cu întruparea lui Hristos. Noi ne luptăm pentru a cuceri duhovniceşte această lume, pentru a-i birui ispitele şi pentru a-i trage şi pe alţii spre cunoaşterea adevăratului Dumnezeu.

Să ştiţi că nu vom putea birui această lume prin propriile puteri. Dar o putem birui prin glasul de trâmbiţă al Sfintei Scripturi şi al Sfintei Tradiţii şi prin făcliile aprinse de Duhul Sfânt în inimile noastre.

Dacă vom lupta aşa, vom auzi de la cetele îngereşti: „Să bia Domnului şi a voastră!” Aşa trebuie să luptăm, iubiţilor, astfel încât sabia noastră duhovnicească să fie lângă cea a Domnului. Şi lupta Lui să fie lupta noastră.

Sabia Domnului şi a noastră, iubiţilor! Sabia rugăciunii, a nevoinţelor şi a mărturisirii lui Hristos! Sabia care nu taie, ci tămăduieşte. Sabia care nu provoacă, ci alină durerile. Sabia dragostei care nu răstigneşte, ci se lasă răstignită.

Această sabie să o luăm, iubiţilor, pentru a fi bine plăcuţi Dumnezeului Părinţilor noştri şi pentru a de bin di raiul cel preadulce şi a ne bucura dimpreună cu toţi sfinţii! Amin.

Despre foloasele sărăciei
Cuvânt la prăznuirea Dreptului Iov

Iubiţi credincioşi.

La prăznuirea dreptului Iov vom vorbi despre sărăcie şi săraci, pentru că mulţi, foarte mulţi oameni se confruntă cu această ispită. Nu ştiu cât ar fi de folositor pentru voi să fac acum un elogiu sărăciei. Cine poate lăuda sărăcia când nu are ce să dea de mâncare copiilor? Cine poate lăuda sărăcia când nu îi ajung banii pentru medicamente? Cine poate lăuda sărăcia când neplata întreţinerii îl poate scoate în stradă? „Nimeni, am putea spune. Sau numai sfinţii, cei cu care noi nu prea avem multe în comun”.

Iată un subiect arzător: „Cine poate lăuda sărăcia?”. Voi încerca să vă răspund pe scurt la această întrebare. În primul rând vă spun că despre sărăcie cei care sigur nu sunt în măsură să vorbească sunt bogaţii. Vorba „sătulul nu crede celui flămând” lasă de înţeles nu numai o anumită împietrire a inimii celor sătui, ci şi o neputinţă de a înţelege. Cum ar fi să vă vorbesc eu despre ceea ce simte un toreador spre care se îndreaptă taurul, dacă nu m-am aflat în arenă? Cum aş putea să vă vorbesc despre ceea ce simte un om care sare cu paraşuta, dacă nu am sărit niciodată?

Ei bine, în ceea ce priveşte sărăcia, Dumnezeu mi-a făcut parte „din belşug” de ea, aşa că voi vorbi din experienţă. Nu o spun spre lauda mea, ci numai spre lauda Celui care m-a păzit ca sărăcia trupească să se schimbe într-una sufletească. Cel puţin aşa nădăjduiesc. Mă rog Domnului să îmi dea putere să vorbesc aşa cum trebuie despre acest subiect.

Sondajele arată că o mare parte dintre oameni trăiesc în sărăcie. Dumnezeu nu a vrut aceasta, dar dacă strămoşul nostru Adam a ales calea neascultării, noi suportăm anumite consecinţe. Mântuirea noastră nu se poate dobândi fără gre utăţi. Or, ce greutăţi ar mai fi fost acelea dacă aveam toţi bo gă ţii peste bogăţii? Nu ne-ar fi fost de folos acestea. Nu ne-am fi putut mântui. Doar vedeţi cum bogaţii de lângă noi transformă credinţa lor

într-un tablou bun de pus în cui la evenimente festive, căci altfel dracul lăcomiei ştie să îi ţină acasă când ceilalţi creştini sunt la biserică.

Nu îi judecăm, ci îi compătimim. Sunt într-adevăr de plâns. Consideră că dacă donează o sumă mare de bani pentru ctitorirea vreunei mănăstiri, vreunei biserici, L-au cum pă rat pe Dumnezeu. Numai că aceşti bani nu vor fi socotiţi ca cei doi bani ai văduvei, care a adus Domnului puţinul pe care îl avea. Ei, din multul pe care îl au, dau o sută de mii de bani, dar pe cântar aceştia atârnă mult mai puţin decât bănuţii văduvei. Mântuirea nu se cumpără cu bani. Să îşi pună bo ga ţii toate averile la un loc şi nu pot cumpăra nici măcar un loc în rai. Pentru că acolo nu este ca într-o staţiune de pe litoral, în care vin numai bogaţii. În rai vin numai cei bogaţi sufleteşte.

Ştiu că cei care se luptă cu sărăcia nu bogăţii mari râvnesc. Ci atât cât să sature gurile copiilor, atât cât să aibă cu ce să se îmbrace, atât cât le trebuie ca să poată trăi. E oare ceva rău în aceasta? Nu, bineînţeles că nu. Şi ce să ne facem când nu facem rost de tot ceea ce ne trebuie, să cădem în deznă de de? Nu. Ci să ne rugăm Domnului ca El să ne tri mi tă ceea ce crede de cuviinţă. Dar nici rugăciunea nu plineşte toate. Nu este de ajuns să ne rugăm ca Dumnezeu să ne şi asculte. Există un mare număr de săraci biruiţi de patima trân dăviei care nu înţeleg de ce Dumnezeu îi lasă să rabde de foame. Dar răspunsul este simplu: dacă Dumnezeu i-ar ajuta să tră ias că fără să muncească, atunci patima trândăviei, împreună cu celelalte patimi care o însoţesc, ar duce sufletul spre pie i re. E adevărat că sunt unii neputincioşi trupeşte, care nu pot munci nimic. Pe aceştia Dumnezeu îi miluieşte. Dar pe cei care se lenevesc să muncească refuză să îi ajute. Şi o face spre binele lor.

Totuşi, nu aceasta este problema săracilor, că sunt prea leneşi să muncească. Săraci sunt în zilele noastre o mare parte dintre cei care lucrează foarte mult dar nu sunt plătiţi pe măsura efortului depus. Cei de pe urma cărora se îmbogăţesc alţii, lipitorile care trăiesc sugând sângele

altora.

Cine este sărac atunci? Sărac este omul căruia, chiar dacă lucrează cât îl ţin puterile, nu îi ajung banii să dea de mâncare şi să asigure cele necesare familiei. Lucrează şi bărbatul şi femeia până cad de pe picioare, dar nu primesc banii pe care îi merită. De multe ori aceşti săraci se ruşinează cu propria stare, nu vor ca alţii, vecinii sau rudele, să ştie de sărăcia lor. Le este ruşine de sărăcia lor. Dar de sărăcie nu trebuie să se ruşineze nimeni. Ar trebui să se ruşineze numai dacă nu ştiu să îşi ducă crucea cu demnitate, dacă din pricina sărăciei ar cădea în patimi. Dar altfel, nu.

Asta este sărăcia, o cruce permanentă. O durere permanentă că părinţii bolnavi rămân fără medicamente. Că la şcoală copiii vor fi dispreţuiţi pentru hainele lor modeste. Că de multe ori copiii vor fi nedreptăţiţi de către copiii celor cu bani. Că nimeni nu le va lua apărarea.

Da, iubiţilor, inima săracului este o rană deschisă. Sângele săracului curge neîncetat şi nimeni nu mai are înţelegere pentru el. Trăim într-o lume care nu se mai îngrijeşte de săraci. Într-o lu’ me care îşi face reclamă din ajutorul pe care îl dă cer se tori lor, dar în acelaşi timp îşi închide ochii la gemetele săracilor. Dar gemetele lor le aude Dumnezeu, care nu trece niciun oftat cu vederea.

Să mai zicem câte ceva despre haine şi despre mâncare. Oricât de sărac ar fi omul, patima lăcomiei nu stă departe de el. Sărăcia nu este o stavilă împotriva lăcomiei. De multe ori săracii devin mai lacomi decât bogaţii, îşi lipesc inimile cu disperare de puţinul pe care îl au. Au oarecum şi motive. I se sparge unui bogat o farfurie, îşi cumpără un set nou. I se sparge unui sărac o farfurie, îl cuprinde amărăciunea. Mai are puţine farfurii. La fel cu hainele: i se toceşte puţin o haină de piele unui bogat, o aruncă şi îşi ia alta. Dar pe sărac, dacă i se rupe singura haină groasă pe care o are, îl biruie mânia. Dacă numărul bogaţilor ar fi egal cu cel al săracilor, tot ar fi mai bine, că săracii ar purta hainele pe care le aruncă bogaţii şi nu ar mai răbda de frig. Dar bogaţii sunt puţini, şi puţini săraci

se îmbracă de pe urma lor.

Să mai spunem ceva despre sărăcia care duce la păcate. Despre fetele care îşi vând trupul pentru desfrânare s-a vorbit destul de-a lungul timpului, aşa că aceeaşi subiect vă este clar. Eu vreau să vă vorbesc despre celelalte păcate şi forme de păcat la care duce sărăcia.

Din cauza sărăciei unii ajung să fure, alţii să facă alte compromisuri. Nu cred că este cazul să ne referim acum şi la cei care devin atât de orbiţi încât ajung chiar să ucidă. Ci să ne referim la cei care se lasă roşi de patima invidiei faţă de cei mai înstăriţi. Sau la cei mai mulţi care cad în două păcate: în păcatul deznădejdii, care uneori duce la sinucidere, şi în păcatul satisfacerii patimilor trupeşti. Săracul care deznă dăj du ieşte arată că ceva în credinţa sa este strâmb, arată că îi lip seş te curajul de a înfrunta încercările sau iscusinţa de a se folosi de ajutorul dumnezeiesc.

Cei care aleg calea patimilor, sătui de suferinţă şi de la crimi, nu îşi dau seama că aşa aleg calea suferinţei veşnice. Săracii caută în patimi o scăpare de suferinţă, dar intră într-un cerc vicios, din care numai cu greu vor mai putea ieşi. Aleg patima, Dumnezeu îi pedepseşte prin suferinţe. Sau mai bine zis îngăduie ca ei să treacă prin suferinţe pentru ca sufletul lor să se curăţească. În loc să primească curăţirea, ei cad din nou în păcate. Şi tot aşa, până la sfârşitul vieţii.

Poate cineva în afară de Dumnezeu să îl judece pe cel care vine de la muncă şi nu are ce să le dea copiilor de mâncare, şi merge pentru prima dată în viaţa lui la cârciumă, chemat de prietenii săi la un pahar de băutură? Da, toţi ne grăbim să îl judecăm. Ia uite, ce om de nimic. Şi el iar vine acasă, iar se mâhneşte, iar merge la cârciumă. Şi încetul cu încetul capătă acest obicei prost, de a-şi alina tristeţea prin băutură. Fiecare dintre noi ştie că este mare lucru să găsim alinare în necazurile noastre. Dar singura noastră alinare trebuie să o căutăm la Dumnezeu, la Maica Domnului şi la cetele sfinţilor. Când căutăm alinare în patimi nu facem altceva decât să ne sporim suferinţele.

Oameni care căutaţi alinare în desfătările lumii acesteia, luaţi aminte: numai Dumnezeu ne poate ajuta să întoarcem răul în bine, numai El ne poate da puterea să biruim necazurile.

Să mai spunem ceva despre mâncare… Atunci când puteţi alege ce să mâncaţi, încercaţi să alegeţi întotdeauna hrana care este mai sănătoasă pentru organism. Nu căutaţi mâncăruri cu gusturi extraordinare, dar care nu sunt sănătoase. Să ştiţi că cei care aleg mâncarea pentru gust se aseamănă fumătorilor care îşi distrug, cu bună ştiinţă, plămânii. Noi nu trăim ca să mâncăm, ci mâncăm ca să trăim. Sau cel puţin aşa ar trebui. Pe unii nu îi interesează dacă la Judecată ni se va cere socoteală pentru mâncărurile cu care ne-am desfătat tru pul. Modul în care ne preocupăm de hrana tru peas că oglin deşte modul în care înţelegem viaţa. Vă voi citi acum o pildă din Pateric, pildă care va lămuri ce am spus mai înainte.

Era un bătrân mare şi văzător cu mintea şi s-a întâmplat ca el odată să şadă cu mai mulţi fraţi la masă şi, când mâncau ei, lua aminte bătrânul cu duhul şi vedea că unii mănâncă miere, alţii pâine, iar alţii baligă. Şi se minuna şi se ruga lui Dumnezeu, zicând: «Doamne, descoperă-mi taina aceasta, că aceleaşi bucate fiind puse pe masă înaintea tuturor, când mănâncă se văd aşa schimbate». Şi i-a venit lui glas de sus, zicând: «Cei ce mănâncă miere sunt cei ce cu frică, cu cu tre’ mur şi cu bucurie duhovnicească şed la masă şi ne încetat se roagă şi rugăciunea lor ca tămâia se suie la Dumnezeu. Cei ce mănâncă pâine sunt cei ce mulţumesc pentru împăr tă şi rea celor dăruite de la Dumnezeu, iar cei ce mănâncă baligă sunt cei ce cârtesc şi zic: aceasta este bună, aceasta este putredă»”.

Aşa şi noi avem de ales, oricât de puţine ar fi bucatele pe care le avem înainte, să mâncăm ori miere, ori pâine, ori baligă. Totuşi, din câte ştiu eu, baliga nu face parte numai din meniul bogaţilor, care tot aleg între cele mai fine feluri de mâncare şi tot nu sunt mulţumiţi. Cu baligă se hrănesc, trist cuvânt, toţi cei care mănâncă fără

să îi mulţumească Dom nu lui care a trimis mâncarea, care cârtesc că nu au bucate alese. Da, este normal să ne dorim să avem pentru noi şi pentru cei de aproape ai noştri hrană sănătoasă, hrană care să ţină trupul în stare de sănătate. Dar atunci când susupinăm după specia îi tăţile cu care se îndestulează bogaţii, greşim mult. Să mul tu mim Domnului pentru tot ce ne trimite, şi să mâncăm cu cum pătare. Uneori chiar şi din prea multă pâine ni se face rău. Aşa este şi cu sufletul: orice mâncăm peste măsură, stârneşte patima. Deci, orice mâncăm, să nu uităm care este ros tul pentru care mâncăm şi să mâncăm cu măsură.

Cât despre haine, iarăşi trebuie multă luare-aminte. Sără cia aduce de multe ori o preocupare exagerată pentru îmbră că minte: să fim cât mai frumoşi, să fim, pe cât ne ţine buzunarul, în pas cu moda. Şi vezi cum oameni săraci îşi rup de la gură ca să poarte cine ştie ce haină scumpă. Acest gest dove deşi te puţină credinţă. Omul credincios nu se gândeşte să fie în pas cu nicio modă, ci se gândeşte numai ca hainele să îi acopere trupul, să îl ferească de frig, sau ploaie, şi ca îmbră cămintea să fie o oglindă a personalităţii sale. Există oameni foarte săraci, care se îmbracă cu haine ieftine, dar care arată mult mai luminoşi şi mai frumoşi decât bogaţii îmbrăcaţi în hai ne scumpe. De ce? Pentru că frumuseţea lăuntrică se râs frânge şi în afară. Cât despre creştinii care vor să placă şi lui Dumnezeu şi lumii şi caută să fie în pas cu moda, se observă foarte uşor că nu frumuseţea lăuntrică de mi nă la ei, ci dorinţa de a fi pe placul lumii acesteia. O su me de ale de artificii cos me tice, de haine care de care mai puţin cuminţi, ca să nu spunem vulgare, şi cu toate astea ei nu îşi dau seama că măştile le acoperă sufletul, îl sufocă.

O idee scurtă şi clară: oricât am fi de săraci, să nu căutăm să arătăm mai bogaţi decât suntem. Să umblăm îmbrăcaţi în haine cuminţi, care să exprime atitudinea noastră faţă de lumea aceasta. Să fim îmbrăcaţi în aşa fel încât dacă l-am vedea pe stradă pe duhovnicul pe care îl avem să nu trebuias că să ne schimbăm hainele înainte de a-i săruta mâna. De fapt trebuie să fim îmbrăcaţi în aşa fel

încât să nu ne fie ruşine că Hristos ne vede clipă de clipă.

Şi încă un lucru pentru cei săraci: voi sunteţi pietre preţioase, sunteţi comori pentru aceia care au ochi să vadă. Pentru că voi sunteţi mântuirea bogaţilor. Adică bogaţii, oricât de mari nevoinţe ar face, dacă pe voi vă trec cu vede rea, vor fi şi ei trecuţi cu vederea de Hristos. Ar trebui ca bo ga ţii să vă pescuiască cu multă grijă. Ia gândiţi-vă cum ar fi ca în toată lumea să trăiască numai câţiva săraci. S-ar bate bogaţii pe ei. S-ar năpusti asupra săracilor. Că aşa cugetă bogaţii: ar fi în stare să facă un fel de colecţie până şi de săraci. Dar aşa, găsind săraci la tot pasul, bogaţii nu ştiu să le spre de ze valoarea. Dar Dumnezeu ştie să o aprecieze.

Ei, dar după ce am vorbit atâta despre sărăcie, să vorbim şi despre săracul săracilor, despre Dreptul Iov. Cu toţii ştiţi că a ajuns, din cel mai bogat om, cel mai sărac; din cel mai rău dat, cel mai dispreţuit. I-au fost răpite averile, i-au murit copiii, dar tot nu L-a hulit pe Dumnezeu.

Diavolul îi spusese lui Dumnezeu că toată virtutea lui Iov ţine de binecuvântările cu care se desfată şi că dacă ar fi lipsit de ele, atunci ar deveni cârtitor şi s-ar mânia pe Dum ne zeu. Şi a fost încercat Iov atât de greu încât nici nu ne putem da seama. Dar nu s-a ridicat împotriva Domnului cu cuvinte de ocară. Ia auziţi: „Gemetele mele sunt pâinea mea şi vaie tele mele curg ca apa. De ceea ce mă tem, aceea mi se întâmplă şi de ceea ce mi-e frică tocmai de aceea am parte. N-am nici tihnă, nici odihnă, nu-mi găsesc nicio pace şi zbuciumul mă stăpâneşte” (Iov 3, 24 – 26). Vă par cunoscute aceste cuvinte?

O, iubiţi credincioşi, printre voi se află săraci care repetă deseori plângerea lui Iov, chiar dacă folosesc propriile lor cuvinte. O, între noi se află urmaşi ai lui Iov, oameni pentru care lacrimile se amestecă cu bucăţica de pâine pe care o mănâncă. Şi lor le vorbesc acum: daţi-vă seama cât de mare este chemarea voastră. Voi sunteţi mărturisitori ai credinţei creştine! Viaţa voastră este o mucenicie nesângeroasă! Dureri peste dureri vă năpădesc sufletul, dar nu disperaţi. Sau chiar dacă disperaţi pentru

câteva clipe, vă ridicaţi degrabă. Cinste vouă, vase alese ale lui Dumnezeu. Cinste vouă, părinţi care renunţaţi la bucăţica de pâine pentru a o da copiilor. Cinste vouă, soţii iubitoare care renunţaţi la micile bucurii pentru a face bucurii celor de lângă voi. Cinste vouă, oameni care munciţi până cădeţi de pe picioare pentru a aduce acasă un bănuţ. Vouă, celor pe care bogaţii îi dispreţuiesc, vă aduc laude.

Iubiţilor, urmaţi răbdării lui Iov şi veţi fi urmaşi ai bine cu vân ţărilor sale de pe urmă. Cum, veţi spune, oare ne vom îmbogăţi cu toţi? Căci ştim că până la urmă Domnul i-a dat lui Iov mai mult decât avusese la început. Dar vă întreb: oare aţi avut toţi bogăţia pe care a avut-o Iov înainte de a sărăci? Nu. Săraci aţi fost şi săraci sunteţi. Dar urmând răbdării lui Iov vă veţi învrednici de bunătăţi mai mari şi mai multe pe lumea cealaltă, acolo unde moliile nu le strică şi nici furii nu le fură. Ne-a poruncit Hristos: „Adunaţi-vă comori în cer, căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta”. (Matei 6, 20).

Să nu şovăim a urma acestui cuvânt. Să ne adunăm bogăţii în cer, bogăţii de care ne vom bucura în vecii vecilor. Şi să înţelegem că Dumnezeul părinţilor noştri este mai milostiv astăzi decât pe vremea lui Iov, când încă Fiul lui Dumnezeu nu se făcuse Fiu al omului pentru mântuirea noastră. Să nu vă fie ruşine că sunteţi urmaşi ai lui Iov, că sărăcia vă încearcă fără cruţare. Ci să nădăjduiţi că dacă vă împărtăşiţi de sărăcia lui Iov, atunci vă veţi putea împărtăşi şi de binecuvântările de care s-a împărtăşit el.

Bucuraţi-vă, săracilor, bucuraţi-vă! Bucuraţi-vă! Bu curaţi-vă că sărăcia voastră va avea sfârşit, că prin mila lui Dum ne zeu puteţi dobândi bogăţia cea duhovnicească pe care nimeni nu o va lua de la voi, în vecii vecilor. Dumnezeu să vă dea putere să purtaţi cu vrednicie această cruce, iar celor care vă ajută să le răsplătească înmulţit dragostea pe care v-o arată. Amin.

„BOGAŢII AU SĂRĂCIT ŞI AU FLĂMÂNZIT...”
Cuvânt despre mântuirea bogaţilor

„Dacă după ce ai privit puţin bogăţiile celor bogaţi şi ţi se întunecă iarăşi mintea şi vederea din pricina bogăţiilor de pe pământ, ca şi cum te-ar fi lovit într-un naufragiu nişte valuri puternice, ascultă hotărârea lui Hristos, care îţi spune că este cu neputinţă ca bogatul să intre în Împărăţia Cerurilor. Pune în faţa acestei hotărâri a lui Hristos munţii, pământul şi marea şi prefă-le pe toate cu mintea, dacă vrei, în aur. Vei vedea că toată această bogăţie de aur nu este pe măsura pierderii Împărăţiei Cerurilor. Îmi vorbeşti de atâtea şi de atâtea hectare de pământ, de zece, de douăzeci sau chiar de mai multe case, de tot atâtea băi, de mii de robi sau de două ori pe atâţia, de trăsuri ferecate în aur şi în argint! Eu îţi spun nu mai atâta: Dacă fiecare dintre voi, bogaţilor, şi-ar părăsi sărăcia lui – că de fapt bogăţia voastră este sărăcie faţă de bogăţia despre care vreau să vă vorbesc – şi ar ajunge proprie tarul întregii lumi; dacă fiecare dintre voi ar avea sub stă pănirea lui atâţia oameni câţi sunt acum peste tot pe pământ şi pe mare; dacă fiecare dintre voi ar stăpâni toate: lumea, pământul, marea, casele, oraşele şi neamurile; dacă pretutindeni toate izvoarele i-ar izvorî aur în loc de apă, ei bine, eu vă voi spune că un om atât de bogat nu face trei parale dacă pierde Împărăţia Cerurilor!”

Iubiţi credincioşi, cuvintele pe care le-aţi auzit până acum îi aparţin Sfântului Ioan Gură de Aur şi fac parte din omilia la textul evanghelic pe care l-aţi auzit astăzi, despre tânărul bogat care a venit la Hristos să îl întrebe ce este de făcut ca să se mântuiască. Cuvintele par puţin dure. Dar ele reprezintă într-un fel rezumatul învăţăturii Sfinţilor Părinţi despre bogaţi, şi anume că oricâte averi ar strânge un bogat, dacă nu dobândeşte bogăţia duhovnicească, îl aşteaptă iadul.

Toţi ştiţi această învăţătură. Este simplă şi clară. Voi în cer ca astăzi să vorbesc mai mult despre bogaţii care vor sa de bin dească Împărăţia, dar nu sunt gata să facă tot ce trebuie, şi astfel se aseamănă tânărului din

Evanghelia de astăzi.

Să ne amintim cum a fost: un tânăr a venit la Hristos şi L-a întrebat: „Învăţătorule, ce să fac ca să dobândesc viaţa veşnică?” (Matei 19, 16). Ia gândiţi-vă ce lucru mare, ca un tânăr să se gândească la viaţa veşnică, să înseteze după adevăr. Hristos i-a răspuns să păzească poruncile, adică: să nu ucidă, să nu fure, să nu mintă, să-şi cinstească părinţii şi să-şi iubească aproapele. Şi când tânărul a zis că plineşte aceste porunci, Hristos i-a spus: „Dacă vrei să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor şi vei avea comoară în cer; după aceea, vino şi urmează-Mi”. (Matei 19, 21).

Oare i-a dat Hristos o poruncă nouă? Nu. Ci i-a încercat credinţa. Putea oare bogatul să spună că îşi iubeşte aproapele, dar trăieşte risipind averile cu care ar fi putut ajuta mulţimi de săraci? Nu. Tânărul din Evanghelie nu plinea poruncile de care i-a vorbit Hristos. El îşi imagina totuşi că le plineşte. De aceasta ne convingem ascultând ce s-a mai întâmplat: „Auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe avuţii. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în Împărăţia Cerurilor. Şi iarăşi zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăţia lui Dumnezeu. Auzind acestea, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: la oameni aceasta este cu neputinţă, dar la Dumnezeu însă toate sunt cu putinţă” (Matei 19, 22 – 26).

Să observăm încă o dată că tânărul care a venit la Hristos părea plin de bunăvoinţă. El ştia că pentru intrarea în Împă ră ţie oamenii trebuie să asculte şi să urmeze poruncile lui Dumnezeu. Unde este greşeala? În înţelegerea greşită a acestor porunci. Această situaţie o întâlnim în cazul unui foarte mare număr de oameni care trăiesc în păcate. Ei reuşesc sa de for me ze înţelegerea poruncilor dumnezeieşti astfel încât conştiinţa lor să fie împăcată, să se păcălească până şi pe ei înşişi că sunt pe drumul cel bun. Dar întâlnirea cu Dumnezeu râs toar nă

aceste planuri mincinoase. Şi ei pleacă trişti, căci au multe avuţii, adică inima lor este lipită de păcatele acestei lumi. Nu vom ajunge să vorbim despre toţi aceşti păcătoşi care cred că păcatele lor sunt lesne de trecut cu vederea, sunt omeneşti, care se consideră pe drumul cel bun chiar dacă merg pe drumuri greşite. Ci ne vom referi numai la cei cu prinşi de patima bogăţiei, la bogaţii zilelor noastre care dacă L-ar întâlni pe Hristos, cum l-a întâlnit tânărul din Evan ghelie, ar pleca nu numai trişti, ci şi plini de tulburare: şi-ar da sea mă că socotelile lor s-au năruit, că lumina din ei era întuneric.

Unul dintre fragmentele Sfintei Scripturi pe care s-ar cu veni să îl amintim astăzi vă va ajuta să înţelegeţi mai bine cum stau lucrurile cu bogaţii:

„Dacă voieşte cineva să vină după mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să-mi urmeze Mie; căci cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde; iar cine-şi va pier de sufletul pentru Mine, acela îl va mântui. Că ce foloseş te omului de va câştiga lumea toată, iar pe sine se va pierde sau se va păgubi?” (Luca 9, 23 – 25), a întrebat Mântuitorul.

În fragmentul de mai sus există o idee pe care puţini oameni o înţeleg aşa cum trebuie: cine va voi să îşi scape sufletul îl va pierde. Nu este vorba nicidecum de oamenii care vor să se mântuiască, mergând pe drumul cel bun. Mântuitorul se referea la cei care vor să se mântuiască mergând pe drumuri care numai în aparenţă sunt bune. Aici trebuie să fim foarte atenţi la nuanţă. Care este diferenţa dintre cel care merge pe drumul bun şi cel care doar îşi imaginează că este pe drumul bun? Răspunsul îl dă experienţa Bisericii. Cei care merg pe drumul cel bun sunt cei care trăiesc după în vă ţătura Sfintei Tradiţii, cei care se supun întru totul poruncilor Bisericii şi care trăiesc sub ascultarea unui duhovnic. Cei care doar îşi imaginează că sunt pe drumul cel bun primesc numai o parte dintre învăţăturile Bisericii, parte pe care le consideră suficiente pentru a se mântui. Mai grave sunt ca zurile în care aceştia din urmă au un duhovnic fără prea mare iscusinţă

în cârmuirea sufletelor. Există riscul ca astfel de du hov nici, entuziasmaţi de modul în care ucenicii îşi manifestă dragostea faţă de o parte a predaniilor, să le treacă uşor cu vederea slăbiciunile şi lipsurile sufleteşti. Mai ales în zilele noastre, când păcatul s-a răspândit atâta, întâlnim duhovnici lesne dezlegători care nu ştiu să mustre atunci când trebuie şi ai căror ucenici rămân departe de drumul cel bun.

Cuvintele Mântuitorului: „cine vrea să îşi câştige sufletul îl va pierde” îi poate speria pe unii. Pentru că este un cuvânt care trezeşte conştiinţa, este un cuvânt care cheamă la maxima sinceritate. Şi oamenii s-au învăţat să trăiască acoperiţi de măşti, şi masca evlaviei este una dintre cele mai uşor de folosit.

Aveţi mare grijă ca nu cumva să fiţi şi voi oameni care vă veţi pierde sufletele. Dar cum să ştim noi că suntem pe drumul cel bun? Atunci când niciodată nu alegeţi între învăţăturile Bisericii şi părerea voastră ceea ce vi se pare mai bun, atunci când, cu smerenie, vă recunoaşteţi nimicnicia şi vă ţineţi de ceea ce învaţă Biserica.

Un exemplu rău este al celor care duc o viaţă oarecum cu rată, ţin posturile, nu se îmbată, nu fumează, nu cad în des fră n-are, dar primesc învăţături eretice, cum este credinţa în reîn carnare sau cea despre influenţa zodiilor asupra vieţii omeneşti. Ei cred că sunt pe drumul cel bun, dar, căzând în erezie, se lipsesc de harul dumnezeiesc. Şi dacă nu se pocă iesc înainte de a muri ajung în chinurile iadului.

Dar nu despre eretici vorbim acum, ci despre bogaţi. Ei sunt unii dintre cei cărora cuvântul cu pierderea sufletelor li se potriveşte foarte bine. Oricum, să nu facem greşeala să vedem cum Evanghelia îi arată cu degetul pe cei de lângă noi. Să ne dăm seama că toţi păcătoşii sunt arătaţi cu degetul de cuvântul de mai sus. Cum? Simplu. Ei cred că păcatele ce lorlalţi duc în iad, dar ale lor sunt mai uşor de trecut cu vede rea. Mare greşeală. Să avem smerenia de a recunoaşte propriile noastre greşeli, să fim

ca vameşul care îşi plângea pă ca tele şi nu ca fariseul care se îndreptăţea, şi abia apoi să ascultăm cum este cu mântuirea bogaţilor.

Bineînţeles, cuvântul cu „cine vrea să îşi câştige sufletul…” nu se poate aplica decât bogaţilor care încearcă să dobândească mântuirea. Restul bogaţilor, adică marea majoritate, nici nu îşi pun problema mântuirii. Ci se gândesc numai în ce chip să se desfăteze mai mult de bunătăţile lumii acesteia. Trăiesc aproape ca animalele, pentru mâncare, băutură, pentru a avea grajduri cât mai arătoase şi pentru a se împreună cu oricine le pică în plasă.

Ei, şi dacă tot sunt puţini bogaţi care îşi pun problema mântuirii, oare nu ar fi mai bine să îi lăsăm în pace, să nu le supărăm înaltele feţe? Nu. Pentru că glasul Bisericii nu îi va linguşi niciodată. Iar dacă uneori sunt linguşiţi de către unii oameni ai Bisericii, linguşelile sunt strict personale şi nu au nimic de-a face cu glasul Trupului lui Hristos care este Biserica.

Tocmai de aceasta trebuie spus adevărul despre mântuirea lor, ca nu cumva la Judecată să se dezvinovăţească şi să îi spună Domnului: „Doamne, suntem fără vină, căci nimeni nu ne-a arătat calea cea dreaptă…”

Cât priveşte partea a doua a cuvântului Mântuitorului, „cine-şi va pierde sufletul pentru Mine, acela îl va mântui…”, trebuie spus că sunt şi bogaţi care intră în această categorie. Foarte puţini, îi putem număra pe degete, dar ei există. Ei trăiesc pentru a face bine celor din jurul lor. Modelul lor este Sfânta Melania Romană, care a avut o avere foarte foarte mare, dar a dăruit-o săracilor, bolnavilor şi Bisericii. Iar ea a trăit o viaţă de înfrânare şi nevoinţă aspră, ajungând în cetele sfinţilor. Deci pentru bogaţii care îşi pierd sufletul ca ea, uitând de sine pentru a-i folosi pe alţii, nu avem decât cuvinte de laudă. Cu precizarea că acest mod de a-ţi pierde sufletul nu are nimic în comun cu pierderea sufletului în patimi şi desfătări lumeşti. Aceşti bogaţi nu numai că nu îşi cheltuie averile pierzându-şi sufletul în patimi, ci trăiesc cu inimile

atât de puţin lipite de bogăţie încât nici măcar nu se gândesc că bogăţia este a lor. Ei au înţeles că Domnul le-a dat bogăţia pentru a o chivernisi cât mai bine pentru folosul celorlalţi. Unii dintre ei, cu cât dau mai mult, cu atât primesc de la Dumnezeu mai mult. Dar oricât ar avea, tot nu se lasă biruiţi de lăcomie. A fi creştin nu înseamnă a nu şti să foloseşti banii, nu înseamnă de exemplu a fi un neguţător prost sau a te lăsa păcălit de alţii. Poţi avea grijă ca averea să îţi crească tocmai pentru a-i ajuta cu ea pe cei aflaţi în nevoi. Condiţia este să nu îi înşeli pe cei cu care ai de-a face, ca nu cumva să te gândeşti că dacă îl furi pe unul cu banii aceia poţi face lucruri măreţe. O, de am avea cât mai mulţi bogaţi care să îşi sporească averile numai pentru folosul aproapelui, cât de bine ar fi… Că din aceia care îşi împart averile şi aleg calea monahală, oricum nu mai sunt aproape deloc. Deocamdată atât despre bogaţii luminaţi la minte. Cât despre ceilalţi…

Ar trebui să dăm cu toporul în patima bogăţiei şi în fiicele sale, dar nu şi în bogaţii neînţelepţi. În aceşti bogaţi nu trebuie să dăm cu toporul, ci trebuie să îi privim cu compătimire şi să le plângem de milă. Se lovesc singuri cu toporul lăcomiei în fiecare zi.

Poate că unii dintre cei care ascultă acest cuvânt citesc cu multă plăcere învăţăturile Sfinţilor Părinţi despre osânda bogaţilor nemilostivi. Şi de aceea, încă din prima parte a acestui cuvânt, trebuie să precizez că unii dintre ei sunt chiar bogaţii aceia. Da, în zilele noastre bogaţi se consideră numai cei care au averi foarte foarte mari, cu un ştiu câte case şi cu un ştiu câţi servitori. Dar nu numai la ei se referă Evanghelia. Bogaţi în cele materiale sunt toţi aceia care au mai mult decât le trebuie, cei a căror avere este mult mai mare decât a restului oamenilor.

O încercare de definiţie a bogatului, din punct de vedere creştin, este deci aceasta: cel care are mai mult decât îi trebuie şi care îi poate ajuta pe sărmani, chiar dacă o face sau nu. Această definiţie nu poate fi pe placul celor care sunt ară taţi de ea ca fiind bogaţi. Ei se dezvinovăţesc spunând că nu sunt nicidecum bogaţi, şi

mint atât de serios încât ajung să creadă chiar ei ceea ce spun. Ei spun că bogaţi sunt alţii, cei care au şi mai multe case şi mai mulţi bani în bancă, cei despre care scrie în ziare sau cei care cheltuiesc într-o zi mai mult decât o mie de oameni obişnuiţi la un loc. Dar chiar dacă există şi bogaţi foarte bogaţi, aceasta nu înseamnă că bogaţii mai săraci decât aceştia nu trebuie să poarte, pe bună dreptate, numele de bogaţi.

Ne vom referi în cuvântul de astăzi numai la bogaţii care se aseamănă tânărului din Evanghelie şi vor să afle calea spre Împărăţie. Vom vorbi numai despre ei, nu şi despre bogaţii care nici măcar nu sunt interesaţi de ceea ce este după moarte. Vă rog să reţineţi că vorbind astăzi despre bogaţi mă voi referi la cei care au mai mult decât le este de trebuinţă pentru mântuire, şi dintre aceştia numai la cei care cred că sunt pe drumul cel bun.

Vom vedea mai întâi în ce măsură oamenii sunt dispuşi să recunoască faptul că sunt bogaţi. Cine recunoaşte că are mai mult decât îi este necesar? Cine are tăria să recunoască că unele lucruri îi prisosesc, că are mai mulţi bani decât îi trebuie cu adevărat? Cine are curajul să recunoască faptul că este bogat?

La această întrebare există trei răspunsuri. Primul răspuns: „eu”, nu se aude aproape niciodată. Al doilea răspuns, cel dat de oamenii care trăiesc o viaţă modestă sau chiar o viaţă săracă, este următorul: „nu ştim cine este bogat în cele tru peşti, dar ştim sigur că noi sigur nu suntem”.

Al treilea răspuns este: „cei care au mai multe case şi mai multe mâini şi mai multe averi decât noi...” este răspunsul bogaţilor care se tem să privească adevărul în faţă. Se tem să recunoască faptul că din preaplinul lor pot sătura săracii, se tem că ajutându-i pe săraci ar trebui să renunţe la unele des fă ţări. Şi chiar aşa este. Au de ales: ori săracii, ori desfătările. Ei spun că îşi iubesc aproapele, că îi iubesc pe săraci. Dar că nu îşi pot permite să îi ajute. „Lasă, are cine să îi ajute pe săraci...”, spun ei. Şi chiar dacă fac milostenii, milosteniile acestea aproape că nici nu

contează faţă de milosteniile pe care le-ar putea face dacă ar avea mai multă credinţă şi mai multă dragoste. Micile milostenii pe care le fac reuşesc să le astupe glasul conştiinţei, să adoarmă conştiinţa, şi astfel rămân departe de drumul cel bun.

Cuvântul de astăzi aş vrea să fie ascultat cu luare aminte şi de către săraci, şi de către cei care duc o viaţă modestă. Pentru că, uneori, şi ei se poartă precum bogaţii lacomi. Atunci când îşi lipesc inimile de puţinul pe care îl au, atunci când părăsesc nădejdea în Dumnezeu şi se agaţă de lucrurile pe care le au în preajmă. Da, şi săracii pot fi biruiţi de patima lăcomiei. Atunci când sunt obsedaţi să facă rost de un lucru care nu le este de folos, atunci când vor să facă rost de haine scumpe sau de cine ştie ce altceva. Da, patima lăcomiei se strecoară uşor şi în casele săracilor. În momentul în care un sărac îşi lipeşte sufletul în chip pătimaş de un lucru pe care l-a dobândit, de la o haină până la o bucată de brânză, a devenit bogat. Inima sa se îndulceşte cu gândul lăcomiei, şi Hristos este scos afară. Să ştiţi că inima unui sărac se poate lipi de o haină ieftină la fel de mult pe cât se lipeşte inima unui bogat de o haină din cel mai scump material.

Ceva mai greu le va fi să înţeleagă cum să se folosească de acest cuvânt celor care cad în patima lăcomiei duhovniceşti. De aceea, ne vom referi puţin acum şi la această pati mă. Sfinţii Părinţi atrag atenţia că lăcomia este de două feluri: lăcomia după cele trupeşti, cea de care ştie toată lumea, şi lăcomia duhovnicească, despre care nu se prea vorbeşte. Ce este lăcomia aceasta? Este o formă de idolatrie: este lipirea pătimaşă de un lucru care aduce folos duhovnicesc, de o icoană, de un şirag de mătănii, de un părinte duhovnicesc. Diferenţa dintre ataşamentul faţă de o anumită icoană şi lipirea pătimaşă a cugetului faţă de ea este foarte greu de observat. Dar în cazul idolatrizării duhovnicului lucrurile stau mult mai simplu: apare dorinţa de a fi mai preţuit decât ceilalţi ucenici, dorinţa de a fi mai băgat în seamă, mai iubit; şi atunci când părintele îşi manifestă dragostea şi faţă de

ceilalţi ucenici apare sentimentul de gelozie, de invidie. Duhovnicul se transformă în mintea ucenicului din păstor al sufletelor în păstor al unui singur suflet, care nu va întârzia să dea la iveală micimea sa sufletească. Tocmai această dena tu ra re, această afecţiune pătimaşă faţă de duhovnic exprimă lăcomia duhovnicească.

Ei bine, după această lungă introducere să intrăm în miezul problemei. Mai întâi, să lămurim de câte feluri sunt bogaţii.

Ştim că sunt bogaţi care au devenit aşa prin mijloace necinstite, furând, înşelând sau îmbogăţindu-se de pe urma altora. Scopul lor în viaţă a fost să parvină şi au reuşit. Puţini dintre ei sunt interesaţi de viaţa duhovni ceas că Dar chiar şi aceia au o înţelegere greşită a modului în care se iartă pă ca tele. Ei cred că dacă fac o mare donaţie unei mănăstiri, şi sunt pomeniţi ca şi ctitori la nenumărate slujbe, Dum ne zeu le va ierta modul în care s-au îmbogăţit. Această idee seamănă cu ideea catolică despre iertarea păcatelor prin indulgenţe. Dai banul, ţi se iartă păcatul. O idee interesantă, dar falsă. Nici pentru toţi banii de pe lume nu ar ierta Dum ne zeu nici măcar cel mai mic păcat al omului care nu vrea să se pocăiască.

Numai prin spovedanie şi multă pocăinţă se poate primi dezlegare de păcate. Şi argumentul că toţi fură poate fi crezut de către alţi hoţi, dar nu şi de către Dumnezeu. Cine crede că pă ca tul celorlalţi e o scuză pentru propriile păcate se înşală. Dacă pe lume ar mai trăi un singur om cinstit şi restul ar fi hoţi, nici atunci scuza nu ar fi valabilă. Iar dacă ar muri şi ultimul om cinstit, atunci cu siguranţă ar veni sfârşitul lumii. Să lămurim de ce i-am pus alături, în această categorie, pe cei care fură şi pe cei care se îmbogăţesc de pe urma altora. Patronul care nu îşi plăteşte angajaţii pe măsura muncii lor este tot un hoţ. El se consideră deştept, vede cum îi cresc afacerile. Dar nu vede că banii lui sunt pătaţi cu sânge. Cu sângele muncitorilor care vin acasă şi de-abia au ce să dea de mâncare copiilor. Cu sângele salariaţilor care ajung în spital, epuizaţi de prea multă muncă. Cu sângele de care Domnul va cere

socoteală. Da, chiar dacă există patroni care se cred atotputernici, care cred că viaţa angajaţilor stă în mâinile lor, la Judecată se vor convinge că au greşit. Şi se vor afla lângă bogatul care l-a trecut cu vederea pe săracul Lazăr şi se vor chinui în veci. Iar cei care au muncit până la epuizare pentru a-şi ţine familia, cei care nu s-au lăsat biruiţi de pofte şi de pa cum vor fi aşezaţi în slavă, aşa cum a fost aşezat şi săracul Lazăr. Să ne ferească Dumnezeu să avem parte de Judecata celui care se îmbogăţeşte de pe urma altora şi moare nepocăit. „Bine era de omul acela dacă nu se năştea” (Matei, 26, 24).

Altă specie de bogaţi este a acelora care au moştenit o stare materială deosebită de la părinţi sau de la alte rude. Averi strânse de cele mai multe ori tot prin mijloace necinsti te au ajuns acum în mâinile lor. Au ei dreptul să cheltuiască în voie averile strânse de cei care au supt sudoarea să racilor? Pe cei care au primit averile nu îi interesează decât faptul că averile au ajuns la ei. Dar gândind aşa, devin părtaşi păcatu’ lui celor de la care au primit moştenirea.

Să amintim că mai există un soi de oameni care se în bo găţesc prin mijloace necinstite: este vorba de cei care cer pentru munca lor mult mai mult decât se cuvine. Putem da aici două exemple evidente: cel al doctorului şi cel al pre o tu lui nevrednic. Este vorba de doctorii care s-au îmbogăţit din prinoasele aduse mai mult de nevoie decât de voie de săr mă nii bolnavi, care ar fi dat orice numai să dobândească sănăta tea. Nimeni nu spune că toţi trebuie să trăim la fel. E firesc ca doctorii, având o viaţă mai grea decât a multor oameni, stând ore în şir să se îngrijească de bolnavi, să aibă parte de o viaţă mai uşoară. Dar una este o viaţă mai uşoară şi altceva este luxul, altceva sunt darurile cerute, nu primite ca mulţumire de la pacienţi.

Despre preoţii nevrednici vom vorbi mai mult. Puteam da ca exemplu şi iconarii care cer mulţi bani pentru o icoană, şi de aceea creştinii nu prea au icoane pictate în casele lor. Din cauza lăcomiei iconarilor. De ce

nu vorbim despre aceştia, sau despre alţii ca ei, şi vorbim despre preoţii nevrednici? Pentru că acest subiect este foarte des discutat în zilele noastre şi mulţi stau departe de biserică tocmai din cauza unor anumiţi păstori.

Preoţia este o cruce, o cruce foarte grea. De preoţie trebuie să se apropie numai cei dispuşi să se jertfească pentru Hristos, numai cei care sunt gata să ardă ca nişte lumânări zi şi noapte. Dar în zilele noastre, când păcatul este din ce în ce mai răspândit, când credinţa a slăbit, cei care se apropie de Taina Preoţiei nu sunt mult mai sporiţi decât comunitatea care i-a crescut. Adică noii păstori sunt roadele credincio şi lor: cum i-au crescut, aşa îi au. Sfinţenia nu vine din afară, şi cel care nu a fost obişnuit cu o viaţă de post şi rugăciune înainte de preoţie cu greu se va mai schimba. Şi mare parte din vină o poartă parohia în care s-a format. Deci, să nu mai daţi vina pe preoţi, ci să daţi vina pe voi, că nu aţi ştiut să îi ajutaţi să crească altfel.

În momentul în care un tânăr neobişnuit cu cele duhov ni ceşti devine preot, nedându-şi seama ce pas face, că dacă ar şti poate ar sta deoparte, diavolii năpădesc pe el. Ştiu că, dacă biruie păstorul, vor birui mult mai uşor turma. Şi de multe ori un astfel de păstor se lasă biruit de patima lăcomiei. Începe să ceară bani pentru slujbe, să ceară taxe din ce în ce mai mari pentru efortul pe care îl face. Şi un ban de la un sărac, un ban de la alt sărac, se înfiripă o avere de vorbeşte tot satul. Este bine? Nu. Preotul ar trebui să nu ceară bani nici la sfeş la nii, nici la înmormântări, nici la nunţi. Să se mulţumească cu ce primeşte. Şi numai în cazurile foarte rare în care nu poate plăti banii pentru întreţinerea clădirii bisericii, atunci, cu încuviinţarea episcopului locului, ar putea cere anumite taxe. Dar numai atunci. Nu ne referim acum la taxele cerute pe pomelnice la mănăstiri, că ar fi multe de spus. Acolo taxa e o formă de a ajuta întreţinerea călugărilor care duc o viaţă de linişte. Sau ar trebui să ducă…

Preoţii care se îmbogăţesc de pe urma săracilor fac deci jocul dracilor. Să ştiţi că de multe ori Sfinţii Părinţi au

vorbit împotriva unor astfel de slujitori nevrednici. De altfel, chiar în frescele din mănăstiri, în frescele în care sunt zugrăvite chinurile iadului, apar nu puţini clerici. Este loc în iad pentru toţi cei biruiţi de patima lăcomiei sau de alte patimi.

Ca o încheiere a referirii la slujitorii altarului, vă îndemn încă o dată să nu vă lăsaţi smintiţi de căderile unora dintre ei. Preotul este cel care săvârşeşte Sfintele Taine, şi oricât de păcătos ar fi, câtă vreme nu se leapădă de dreapta credinţă, nu pierde harul. Şi în loc să căutaţi pricini de sminteală mai bine v-aţi ocupa timpul căutând să aflaţi cât mai multe despre preoţii care duc viaţă sfântă în zilele noastre, în aceste vremuri de desfrâu şi de apostazie. Ei să vă fie călăuze, după po veţele lor să trăiţi. Iar pe slujitorii nevrednici să nu-i judecaţi voi, că are cine să-i judece. Ca la armată, vor da socoteală în faţa celui mai mare. Şi Cel mai mare este însuşi Hristos…

Acum să vorbim din nou despre bogaţi. Au case mari şi vor să îşi mai cumpere altele. În timp ce săracii nu au unde să îşi plece capul, bogaţii stau la mese alese, şi resturile le aruncă la gunoi. Câinii sunt prea importanţi ca să se hrănească cu resturi, ei trebuie hrăniţi cu specialităţi care de care mai scum pe care să găsească milă la Judecată cei care dau mai mulţi bani pentru câini decât pentru sărmani? Cum să găsească milă cei care îşi alintă animalele, dar pe săraci nici nu îi bagă în seamă? Astfel de oameni sunt cu sufletele moarte, chiar dacă nu îşi dau seama. Ei se bucură în viaţa aceasta, dar la judecată nici măcar câinii pe care i-au crescut nu îi vor ajuta. Câinii nu au suflete nemuritoare, nu sunt făcuţi după chi pul şi a se mănarea lui Dumnezeu. Şi dacă stăpânii au preţuit mai mult câinii decât oamenii, vor regreta amarnic această alegere. Dar va fi prea târziu. Oricum, sunt destui care spun că este mai bine să creşti animale decât copii, că sunt mai recunoscătoare decât copiii. De fapt, cei care spun aceste vorbe pompoase sunt ei înşişi lipsiţi de recunoştinţă faţă de binefacerile primite de la Dumnezeu. Ei văd paiele din ochii copiilor, dar de bârnele din propriii ochi nu îşi

dau seama.

Ştiţi care este însuşirea de căpetenie a bogaţilor? Lipsa măsurii, lipsa echilibrului. Le este de ajuns o casă? Vor două. Le este de ajuns o maşină? Vor mai multe. Şi aşa în toate celelalte. Ei nu au noţiunea măsurii. Sau mai exact, au un alt sistem de valori. Dacă ceilalţi cu aceeaşi avere ca a mea con şi deră că este bine să am trei case, e o necesitate să le obţin. Înţelegeţi diferenţa? Ei nu mai judecă nimic ca şi cum ar fi în faţa lui Dumnezeu, ci numai după cum le place lor. Ca să nu mai vorbim despre cei orbiţi de patima lăcomiei, care nu numai că sunt de părere că au nevoie de mai multe bogăţii, ci chiar postesc şi se roagă lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar credinţa lor este idolatrie curată. Dumnezeul lor este o sursă de câştig şi atât. De altfel, în zilele noastre s-a răspândit secta celor care susţin aşa numita Evanghelie a prosperităţii, după care toţi credincioşii ar trebui să fie bogaţi în cele materiale. Vai, ce înşelare! Vai, câtă prostie! Şi totuşi unii nu îşi dau seama că aceasta este o perfidă cursă a diavolului...

Să vorbim acum despre relaţia dintre bogatul care dă bani pentru lucruri binecuvântate şi duhovnicul său. Dacă duhov ni cul are nevoie de bani pentru restaurarea bisericii sau pentru vreo altă faptă bună, imediat bogatul sare în ajutor. Şi aşa, în timp, bogatul nu mai este tratat ca un ucenic, ci ca o sursă de bani. Bogatul începe să îşi treacă cu vederea căderile şi vede numai binele pe care îl face. Duhovnicul, bucuros că a făcut atâtea lucruri bune cu ajutorul bogatului, începe să fie din ce în ce mai îngăduitor la spovedanie. Şi aşa bogatul îşi pierde mântuirea. Poţi ctitori o mulţime de biserici, poţi ajuta o mulţime de săraci, dacă nu duci o viaţă curată, dacă nu te lupţi să birui patimile sufletul tău rămâne murdar. Milostenia nu alungă patimile, şi nu dă iertare de păcate. Ea nu poate ţine locul pocăinţei. Numai când milostenia este însoţită de virtuţi, când sufletul nu se mândreşte de binele pe care îl face, ci se pocăieşte pentru răul pe care l-a făcut, numai atunci milostenia este întreagă.

Ca să nu mai vorbim de bogaţii care se feresc ca nu cumva duhovnicul lor să le afle starea materială, ca să nu le ceară să cumpere mâncare mai proastă pentru animale şi dife ren la de bani să o dea la săraci. Ca nu cumva duhovnicul să le ceară să facă ceva pentru binele altora. „Ce treabă are preotul cu banii mei? Banii mei sunt banii mei”, spun ei, şi risipesc banii numai pe lucruri rele.

Să mai spunem că bogaţii care vor să se mântuiască sunt în stare să cheltuiască mari sume de bani pentru a vedea cine ştie ce mănăstire îndepărtată, dar când le cere cineva ajutorul se plâng că sunt strâmtoraţi. De multe ori, bogaţii aflaţi în astfel de pelerinaje pierd binecuvântările de care se pot în părtăşi. În loc să meargă ca nişte pelerini credincioşi, să se roage mai mult, să cugete la cele sfinte, ei merg ca în excur sie: muzică, bârfă, râsete, mese îmbelşugate. Iar sărută o icoa nă făcătoare de minuni, iar muzică şi râsete. Şi se întorc acasă obosiţi de osteneala pelerinajelor. Ce este de făcut? Să stea acasă? Nu, să meargă, dar să se poarte cum trebuie. Şi să fie cât mai chibzuiţi cu banii, să se gândească dacă nu cum vă pot face ceva mai de folos cu ei. Şi dacă renunţă la pelerinaj pentru a face ceva mai bun, plata lor va fi mult mai mare.

O, dar să nu vorbim prea mult despre bogaţii care chel tu iesc banii pentru a merge în pelerinaje. Mai bine să vorbim despre aceia care nici nu se gândesc să meargă în pelerinaje. Despre cei care în timpul liber se gândesc să meargă numai în staţiuni de odihnă, la mare sau la munte. Despre bogaţii care, pentru că merg de două ori pe lună la biserică, se con şi deră mulţumiţi de efortul pe care îl fac. Ei se compară cu bogaţii necredincioşi şi au nesimţirea să spună: „Doamne, noi nu sun tem ca aceia…” Luaţi aminte, oricine este fariseu şi în ce-ar că să pară drept în faţa Domnului, comparându-se cu cei care par mai păcătoşi decât el, se află pe un drum greşit, merge spre iad. Niciodată nu avem dreptul să ne credem mai buni decât semenii noştri. Oare de ce ne place să ne.com pa răm numai cu cei care par mai slabi, dar nu cu cei care par mai buni? De ce nu ne-am compara cu sfinţii? Am vedea atunci

că nu suntem credincioşi ca ei, că nu suntem nevoitori ca ei, şi ne-am da seama de slăbiciunile noastre. Iar în ea zurile în care, Doamne-fereşte, ni se pare că i-am ajuns pe sfinţi, atunci suntem în cea mai mare înşelare.

După ce am vorbit destul despre greşelile bogaţilor, să vedem cum se pot îndrepta. Foarte foarte mult îi ajută glasul conştiinţei, şi dacă acest glas nu se mai face auzit, e nevoie de multă rugăciune. Prin rugăciune Dumnezeu le va lumina mintea, şi încet-încet pot veni la pocăinţă.

Lupta va fi grea, cu căderi şi ridicări. Se vor spovedi, apoi iar obişnuinţa va cere desfătări. Şi se vor lupta. Şi dacă vor fi biruiţi, alungând de la ei cumpătarea şi măsura, glasul conştiinţei nu va întârzia să se facă auzit. Şi, după o lungă luptă, vor simţi binecuvântarea dumnezeiască.

Cum să trăiască bogaţii? Să trăiască ştiind că Dumnezeu este de faţă clipă de clipă, că nu pot face nimic fără ştirea lui Dumnezeu. Să trăiască aşa cum ar trebui să trăiască orice creştin. Să nu îl gonească pe Hristos din viaţa lor. Să nu aibă momente în care, dacă Hristos ar sta în faţa lor, să fie nevoiţi să îi spună: „Doamne, pleacă puţin din viaţa mea, că am ceva de făcut şi nu vreau să fii de faţă...”

Să trăiască pentru a dobândi mântuirea şi pentru a-şi ajuta aproapele. Noi ştim că cine nu îşi iubeşte aproapele nu îl iubeşte nici pe Dumnezeu, dar să aibă grijă ca nu cumva să îşi iubească doar aproapele, şi pe Dumnezeu să î uite. Să nu credeţi nici că mântuirea se cumpără cu milostenii şi că a fi creştin înseamnă doar a-ţi ajuta aproapele. Ci înseamnă mai ales a duce lupta cu patimile şi cu poftele, pentru a primi harul dumnezeiesc.

Iar bogaţii care se luptă cu patimile şi cu poftele mare plată vor avea pentru fiecare milostenie pe care o fac. E bine să dea mâncare şi haine la săraci, e bine să aibă grijă de toţi cei necăjiţi. Şi să nu creadă că săraci sunt numai cei care cerşesc pe stradă. Să aibă ochi şi pentru săracii care, deşi au casă, au haine şi nu plâng de sărăcie, de-abia au ce pune pe masă copiilor. Să aibă ochi pentru cei care nu au bani de medicamente. Să aibă ochi pentru

cei care sunt scoşi afară din case că nu îşi pot plăti datoriile. Să aibă ochi pentru toţi sărmanii. Dar nici cu asta să nu se mulţumească. Să vadă că sunt oameni pe care i-ar folosi mai mult o carte decât o pereche de haine. Să nu creadă că dacă ctitoresc trei biserici şi-au plinit norma de milostenie. Ci să dea cărţi duhovniceşti celor care au nevoie de ele. Şi chiar să îi ajute cu bani pe cei care vor să meargă să se închine la sfintele mănăstiri, la icoanele făcătoare de minuni sau la sfintele moaşte.

Şi un lucru de bază pentru toţi creştinii: niciodată să nu căutaţi o reţetă după care să faceţi binele. Întotdeauna Dumnezeu vă va scoate în cale oameni pe care îi veţi putea ajuta dacă veţi avea iscusinţa de a le pătrunde în suflete. Un preot, mergând pe stradă, nu avea ce bani să îi dea unui cerşetor. Şi atunci i-a strâns mâna. Şi foarte mult s-a bucurat cerşetorul de această dragoste milostivă, dragoste care l-a bucurat mult mai mult decât o bucată de pâine.

În încheiere să amintim chemarea Sfântului Apostol Iacov, care a zis către bogaţii neînţelepţi: „Veniţi acum, voi, bogaţilor, plângeţi şi vă tânguiţi de necazurile care vor să vină asupra voastră. Bogăţia voastră a putrezit şi hainele voastre le-au mâncat moliile. Aurul vostru şi argintul au ruginit şi rugina lor va fi mărturie asupra voastră şi ca focul va mistui trupurile voastre”. (Iacov 5, 1 – 3).

La slujba Litiei cântăm cu toţii: „Bogaţii au sărăcit şi au flămânzit...”. Au sărăcit oare bogaţii lumii acesteia? Nu, dar cei care cântă aşa au înţeles sărăcia bogaţilor. Au înţeles sărăcia celor care strâng bogăţii trecătoare, bogăţii pe care nu le pot lua cu ei pe lumea cealaltă. Şi totuşi de ce cântă Biserica aşa? Ca să îi întristeze pe bogaţi? Ca să le facă în ciudă? Dar Biserica nu face în ciudă nimănui. Ea nu are pe nimeni de pierdut, ci numai de vindecat. Cântând aşa, Biserica încearcă să îi trezească pe bogaţi la pocăinţă. Încearcă să îi aducă pe drumul cel bun.

Bogaţilor, treziţi-vă! Lepădaţi de la voi toată minciuna, toată lăcomia, toată împietrirea inimii! Bogaţilor, sufletele voastre sunt întunecate, dar aveţi putinţa de a vă lumina! Veniţi la Hristos, bogaţilor! Veniţi la Cel care vă

poate dărui adevărata bogăţie… Odată şi odată veţi muri, bogaţilor, şi la Judecată nu vă vor ajuta nici casele, nici averile pe care le risipiţi. Daţi săracilor, şi veţi avea comoară în cer. Iubiţi-i pe săraci şi veţi fi iubiţi de Dumnezeu! Iubiţi-L pe Dumnezeu, şi veţi dobândi Împărăţia Cerurilor, în care împreună cu săracii care au purtat cu vrednicie crucea sărăciei îl veţi lăuda în vecii vecilor pe Cel Ce toate le rânduieşte pentru a noastră mântuire! Amin!

Despre ajutorul Maicii Domnului Cuvânt la Praznicul Sfântului Acoperământ

Iubiţi fraţi şi surori în Hristos.

Biserica sărbătoreşte astăzi praznicul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului, praznic de mare bucurie duhov ni ceaşcă pentru creştini. Nu pentru toţi creştinii este această zi prilej de bucurie, ci numai pentru aceia care ştiu ce anume se sărbătoreşte astăzi, numai pentru aceia care înţeleg de ce ne-am adunat la biserică.

Aşa cum nu este de ajuns să ştim că Sfintele Paşti sunt o sărbătoare închinată Fiului lui Dumnezeu, ci trebuie să ştim că este Sărbătoarea învierii Domnului, tot aşa nici despre ziua de astăzi nu este de ajuns să ştim că este închinată Mai cu Domnului, ci trebuie să ştim ce anume se sărbătoreşte acum.

Sunt unii care nici nu ştiu ce este Acoperământul Maicii Domnului, şi de aceea nu s-au ostenit să vină la bi seri că Dacă astăzi ar fi ziua în care Biserica ar împărţi credincioşilor de mâncare, atunci curţile bisericilor ar fi pline de oameni veniţi după ajutor. Astăzi însă se împart daruri du hovniceşti, şi de aceea nu mulţi sunt cei care se înghesuie să le primească. Tristă privelişte. Pentru că pe cei care vin astăzi să o laude pe Maica Domnului, pe cei care o cinstesc ca pe Împărăteasa Milelor nu îi aşteaptă doar o bucurie trecătoare. Ci îi aşteaptă atât bucurii pământeşti, cât şi bucurii duhovniceşti.

Ziua de astăzi este o zi de încercare pentru tot anul, aşa cum este şi Sfântul Vasile cel Mare, prima zi de după Anul Nou. Astăzi arătăm cine este nădejdea noastră, astăzi

venim în Casa Domnului pentru a ne închina Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Şi dacă noi o cinstim ca pe Maica noastră, a păcătoşilor care pun început bun mântuirii, atunci ajutorul ei nu va lipsi din viaţa noastră.

Noi, cei ce ne-am adunat astăzi aici, ştim cum s-a arătat Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în biserica din Vlaher ne pe vremea împăratului Leon cel înţelept. Ştim că Sfântul Andrei şi ucenicul său pe nume Epifanie au văzut-o stând în văzduh, luminând ca soarele, acoperind poporul care era în biserică cu cinstitul ei acoperământ. Înconjurată de cetele sfinţilor, de Sfântul Ioan Botezătorul şi de Sfântul Ioan Evan ghelistul, Născătoarea de Dumnezeu se ruga preadul ce lui sau Fiu: „Împărate ceresc, primeşte pe omul cel ce Te slăveşte pe Tine şi cheamă în tot locul Preasfânt nu me le Tău. Şi acolo unde se face pomenirea nu melui meu, pe acel loc îl sfinţeşte şi proslăveşte pe cei ce Te proslăvesc pe Tine şi rugăciunile ce lor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta, şi făgăduinţele, primeşte-le toate şi din toate nevoile şi răutăţile îi izbăveşte”.

Pornind de la această rugăciune înălţată de Preacurata Fecioară, voi căuta în cuvântul de astăzi să vorbesc mai ales despre modul în care putem dobândi ajutorul ei ceresc, despre modul în care o cinstim cu dragoste şi despre răspunsul ei la mica noastră jertfă. Dar mai întâi de toate voi căuta să vorbesc puţin despre Acoperământul ei.

Fiecare dintre noi avem neputinţe, fiecare avem slăbiciuni, fiecare avem căderi. Pentru toate acestea există un leac sigur: ajutorul Maicii Domnului. Domnul nostru Iisus Hristos i-a dăruit Maicii Sale acest mare dar, de a veni în ajutorul tuturor celor ce îi cer sprijinul. Creştinii pot fi împărţiţi în două categorii: cei care trăiesc având nădejdea în Hristos Mântuitorul lumii şi în milele Maicii Sale şi cei care sunt creştini numai cu numele, şi în viaţa lor nu ştiu să caute nici liman, nici ocrotire cerească.

Ce înseamnă pentru noi Acoperământul cu care Maica Domnului nostru ocroteşte Biserica? La aceasta

aflăm râs puns chiar din Acatistul Sfântului Acoperământ: vinde care celor ce bolesc sufleteşte şi trupeşte, hrană celor săraci, împăcare celor învrăjbiţi, împreună-ajutor celor ce se luptă împotriva patimilor şi a poftelor diavoleşti, paza oraşelor şi a satelor, izbăvire de fulgere, de revărsarea apelor şi de alte necazuri, izbăvire de vrăjmaşii cei de o credinţă cu noi şi de vrăjmăşia casnică.

Cu adevărat preabun se arată acest acoperământ. Şi dorinţa de a-l dobândi este cât se poate de firească. Cum putem însă să îl dobândim? Iată o întrebare înţeleaptă. Dacă s-ar putea cumpăra cu ceva, dacă s-ar vinde la biserică, atunci toţi bogaţii l-ar cumpăra imediat. Dacă s-ar putea obţine pentru o sumă de bani sau pentru cine ştie ce alte bunătăţi lumeşti, atunci doritorii s-ar îmbulzi să îl obţină.

Problema cea mare este că acest acoperământ nu se cumpără, ci se primeşte în dar. Şi nu de către toţi; ci, aşa cum am auzit, de cei care îl slăvesc pe Dumnezeu şi o cinstesc pe Preacurata Fecioară Maria.

Nu putem simţi binecuvântările acestui acoperământ decât dacă mergem pe drumul spre Împărăţia Cerurilor. Păcătoşii care nu vor să se pocăiască nu au cum să se împărtăşească de acest ajutor. Cei mândri şi cei care nu îşi iubesc aproapele nu au cum să guste din această bucurie.

Este adevărat că Maica Domnului se roagă şi pentru întoarcerea celor care îşi pierd sufletul, păcătuind fără să se gândească la judecata lui Dumnezeu. Maica Domnului vrea întoarcerea lor, dar până ce aceştia nu vor face primul pas şi nu se vor pocăi, sunt ca nişte copii care au primit nişte jucării dar nu ştiu ce să facă cu ele. Darurile Maicii Domnului sunt lăsate la uşă. Dar pentru a le lua trebuie să deschidem uşa rugăciunii, uşa pocăinţei, uşa slujirii lui Dumnezeu.

Şi în momentul în care deschidem această uşă este cu ne pu ţintă să nu simţim ajutorul Maicii Domnului. Lumea de astăzi se confruntă cu necazuri din ce în ce mai mari. Şi în loc să caute izbăvire de ele prin ajutor ceresc, oamenii se chinuie să le reziste prin propriile puteri.

Creştinii adevăraţi nu fac aşa. Ei au smerenia de a-şi recunoaşte neputinţele, de a recunoaşte în faţa Domnului că valurile vieţii acesteia sunt mai puternice decât ei. Şi cerând ajutorul ceresc, devin mult mai puternici decât cei puternici.

Maica Domnului a făcut minuni nenumărate prin care şi-a arătat dragostea faţă de neamul omenesc. De ce le-a făcut? Pentru că ne iubeşte. De ce le-a făcut? Pentru că vrea să ne mântuim, pentru că vrea să ne împărtăşim de toate bunătăţile veşnice. Şi ştiind că firea noastră este slabă şi că de multe ori, dacă nu chiar tot timpul, avem nevoie de ajutorul ei, ea nu şovăie să ne ajute. Cu acest lucru trebuie să rămânem în suflete. Că Maica Domnului nu şovăie să vină în ajutorul celor care i se roagă cu credinţă şi că dacă în multe împrejurări mintea noastră omenească nu vede nicio scăpare, nicio ieşire, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu ne poate aşeza la liman.

Să vorbim puţin despre rugăciunile către Maica Dom nu lui. Înainte însă de a vorbi despre rugăciunea propriu-zisă, să ne gândim la marele dar pe care îl avem că ne putem ruga chiar celei din care S-a întrupat însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Oamenii nu îşi dau seama ce mare dar este că se pot ruga Maicii Domnului. Oamenii ştiu că nimic nu îi împiedică să se roage Atotputernicului Dumnezeu, Sfinţilor sau soborului îngeresc. Dar ştiind aceasta riscă să piardă puţin din înşele ge rea responsabilităţii acestui fapt. Adică riscă să micşoreze importanţa cuvenită acestui dar. Orice creştin s-ar bucura mult dacă, fie şi numai pentru o clipă, Maica Domnului ar binevoi să vină în casa lui şi să îl binecuvânteze. Orice creştin s-ar bucura dacă ar şti că Maica Domnului îl vede şi îl aude. Dacă i-ar spune cineva: uite, acum ea te ascultă, omul ar fi cuprins de umilinţă şi lacrimile i-ar curge din ochi. Numai că Maica Domnului îi vede şi îi ascultă pe toţi cei care i se roagă, chiar dacă de multe ori ei nu îşi dau seama.

Încercaţi să fiţi sinceri şi să recunoaşteţi că, de multe ori, rugându-vă ei sau Preadulcelui său Fiu, v-aţi simţit

cuprinşi de plictiseală. Parcă rugăciunea a devenit plictisitoare, parcă a de venit o povară. Aceasta se întâmplă deoarece diavolii tul bură prin tot felul de gânduri mintea celui care se roagă. Dar nu putem să dăm vina numai pe diavoli. Este şi vina noastră. Este mai ales vina noastră. Pentru că dacă noi am înţelege ce mare minune este ca Născătoarea de Dumnezeu să asculte cererile noastre, atunci am trăi fiecare rugăciune ca pe un moment preţios şi am fi atenţi să nu ne purtăm ca nişte copii care aruncă lucrurile de valoare.

Înainte de orice, aceasta să ştim, că este foarte important cum venim la rugăciune, ce facem noi atunci când ne rugăm: ori înşirăm o mulţime de cuvinte, fără luare-aminte, şi ne supărăm apoi că cererile nu ne-au fost ascultate, ori acordăm Maicii Domnului, sau sfinţilor cărora ne rugăm, atenţia cuvenită. E adevărat că mintea noastră este năpădită de frământările zilei, şi de aceea trebuie să ţinem seama de s-a tul bătrânilor duhovniceşti care spun că mintea trebuie puţin pregătită înainte de rugăciune. Că dacă ne vom linişti puţin înainte de a ne ruga, lepădând toată grija cea lumească, atunci mintea noastră se va aduna mai bine la rugăciune. De aceea vă îndemn, dacă se poate, şi cred că se poate, ca înainte de rugăciunea pe care o faceţi acasă, înainte să vă faceţi ca no nul, să citiţi puţin din cărţile Noului Testament. Măcar două capitole. Sau dintr-o altă carte duhovnicească, din care inima voastră să soarbă apa cea vie pentru suflet. Şi roadele cititului se vor simţi imediat, chiar în vremea rugăciunii.

După ce am vorbit despre pregătire, acum să vorbim despre rugăciunea propriu-zisă. Toţi avem nevoi, toţi avem dureri. Dar în momentul în care îi cerem Maicii Domnului să ne ajute, suntem pe drumul cel bun: vom afla uşurare. Dar cât de mult trebuie să ne rugăm? Ce rugăciuni trebuie să zicem? Iată o întrebare înţeleaptă.

Ştim că rugăciunea este de două feluri: rugăciunea pe care o citim din cărţi, cum sunt Ceaslovul sau Acatistierul, sau rugăciunea pe care o rostim cu propriile

noastre cuvinte. Şi totuşi, cum este mai bine să ne rugăm Preacuratei Fecioare? Şi într-un fel, şi în celălalt. În clipa în care ni s-a întâmplat ceva rău ne este mult mai uşor să ne rugăm cu propriile cuvinte, cu zdrobire de inimă. Să cădem înaintea Maicii cereşti şi să o rugăm să ne ajute să ne ridicăm. Aşa cum plânge prun cul când îi este foame, aşa să plângem şi noi şi să îi cerem ajutorul. Dar rugăciunea cu propriile cuvinte trebuie împletită cu rugăciunea întocmită cu înţelepciune de către Cuvioşii Părinţi ai Bisericii, şi anume cu acatistele şi cu paraclisele. Ştim noi oare să o lăudăm pe pururea Fecioara cum au lăudat-o aceştia? Ştim noi oare să ne rugăm cu inimile aprinse de cereasca dragoste cum s-au rugat aceştia? Nu. Noi suntem slabi şi păcătoşi şi nu am ştiut să urmăm sfinţeniei lor. De aceea este bine să ne obişnuim să rostim rugăciunile scrise de ei, şi puterea acestor rugăciuni ne va îmbrăţişa sufletele.

Este atât de important felul în care ne rugăm Maicii Domnului încât rugăciunea „Cuvine-se cu adevărat...”, pe care o ştiu toţi creştinii, nu a fost întocmită de vreun om. Ci a fost descoperită de înger unui părinte de la Sfântul Munte Athos. Monahul ştia doar partea a doua, şi anume: „Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemăna re decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu cu vântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dum ne zeu te mărim”. Iar îngerul l-a învăţat să zică şi acestea: „Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru”.

Daţi-vă seama cât de important este felul în care ne ru găm, dacă Dumnezeu a trimis un înger ca să ne înveţe cum să aducem laude Maicii sfinte. Şi trebuie să înţelegem că este foarte important să ne învăţăm să zicem această rugăciune, ca şi celelalte rugăciuni pe care le citim din Ceaslov, ca şi cum ar fi propriile noastre cuvinte. Nu să le repetăm ca nişte papa gali, ci prin ele să ne exprimăm atât dragostea pe care o pur tăm Maicii Domnului, cât şi nevoia noastră de ajutor.

Să ne oprim puţin asupra celor mai cunoscute rugăciuni către Maica Domnului. Să începem chiar cu Acatistul Sfântului Acoperământ, pe care îl prăznuim astăzi.

Zice troparul: „Astăzi, poporul cel binecredincios, luminat prăznuind, umbriţi fiind prin venirea ta, Maica lui Dum ne zeu, şi căutând către preacinstită icoana ta, cu umilinţă grăim: Acoperă-ne pe noi cu cinstitul tău acoperământ şi ne scapă de tot răul, rugând pe Fiul tău, Hristos Dumnezeul nostru, să mântuiască sufletele noastre”.

E foarte potrivit ca troparul acestui praznic să fie rostit astăzi. Doar astăzi este praznicul Sfântului Acoperământ. Dar cineva poate întreba: Dar în celelalte zile ale anului cum vom putea spune acest tropar? Răspunsul este simplu: pentru creştinii care zic cu dragoste Acatistul Sfântului Acoperământ, în orice zi o pot cinsti pe Preacurata Fecioară, în orice zi pot simţi, prin harul dumnezeiesc, bucuria pe care alţii o simt doar o dată într-un an. Pentru cei care spun acest acatist, care spun des: „Bucură-te, bucuria noastră; acoperă-ne pe noi de tot răul cu cinstitul tău acoperământ!”, Maica Domnului este cu adevărat izvor de bucurie. Să nu credeţi că este foarte uşor să îi aduci Preasfintei Născătoare de Dumnezeu această laudă. De obicei sufletul îndurerat nu îi poate spune Maicii Domnului: „Bucură-te, bucuria noastră!”. Dar sufletul obişnuit cu rugăciunea, oricât de tare ar fi apăsat, ştie şi mărturiseşte că pururea Fecioara Maria îi este bucurie. Şi cerând acoperire de tot răul, îl primeşte, căci primind rugăciunile de l-au dă Maica sfântă nu şovăie să împlinească rugăciunile de cerere.

Să amintim acum o clipă de Acatistul Maicii Domnului, bucuria tuturor celor necăjiţi. Auziţi ce laudă aleasă: „Bu cu răte cea ce eşti plină de dar, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucuria tuturor celor necăjiţi!”. Oamenii fără Dum ne zeu nu pot înţelege acest cuvânt: „bucuria celor necăjiţi”. Ei cunosc ori bucuria desfătărilor lumeşti, ori deznădejdea pe care o aduc în suflet

greutăţile. Dar creştinii au altfel de tră în, sufletul lor simte această bucurie sfântă care îndulceşte şi cea mai grea suferinţă: bucuria pe care o picură în suflete Maica Domnului.

Da, creştinii aflaţi în necazuri au o bucurie pe care nu le-o poate lua nimeni: bucuria că nu sunt singuri, că cineva îi veghează, că cineva îi ţine de mână şi marea acestei vieţi nu îi poate scufunda. Zice un condac: „Toată dulceaţa cea lumească în lumea aceasta este amestecată cu întristare. Mărirea şi bogăţia trec. Frumuseţea şi sănătatea se veştejesc. Îndulceşte dar necazurile robilor tăi, pricinuitoarea bunătăţilor, şi bucuria ta cea nestricată dă-ne o nouă, celor ce cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!” Şi gândiţi-vă că acest acatist se zice de către oameni cu ochii în lacrimi, de către oameni care nu au ce să dea de mâncare copiilor, de femei văduve sau de bătrâni bolnavi. Şi ei spun: „Bucură-te, bucuria tuturor celor necăjiţi”. Da, lacrimile curg, dar Maica Domnului le vede şi le şterge în chip nevăzut. Şi îi iubeşte pe cei care au puterea să o laude în nevoi atât de mari. Când ne este bine ne este uşor să înălţăm laude, dar când suntem la ananghie… trebuie multă tărie sufletească pentru aceasta.

Să avem nădejde că necazurile noastre pot fi îndulcite. Să cerem ajutorul Maicii Domnului, şi vom simţi noi înşine dulceaţa acestui ajutor.

Ar mai fi multe de spus despre frumuseţea acestui acatist, ca şi despre a celorlalte acatiste către Maica Domnului. Dar decât să vorbim prea mult despre ele, mai bine aţi găsi timp şi le-aţi citi cu evlavie. Atunci aţi putea cunoaşte voi înşivă binecuvântările Născătoarei de Dumnezeu. Dacă aţi primit drept canon citirea unui asemenea acatist, foarte bine. Şi chiar dacă aveţi alt canon, puteţi să vă faceţi timp ca uneori să spuneţi şi câte un acatist către Maica Domnului.

Dar amintind de canon, să amintim şi de rugăciunea care este poate canonul pe care îl primesc la spovedanie cei mai mulţi creştini, şi anume Paraclisul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

În momentul în care cineva întreabă: „Ce este Paraclisul Maicii Domnului?”, putem fi siguri că legătura sa cu Biserica este foarte slabă. În momentul în care cineva spune că nu ştie ce este Paraclisul, noi putem înţelege că nu a încercat să stabilească o punte de legătură cu Maica sfântă.

Paraclisul acesta este rugăciunea pe care de sute de ani mii şi mii de creştini au zis-o, mai ales la vreme de nevoie, şi prin care vieţile lor au aflat schimbare în bine. Au urcat pe scara raiului, sporind din slavă în slavă. Cineva poate întreba: „Este oare această rugăciune un talisman, are puteri mă şi ce?”. Nu, nu este un talisman. De altfel, toate talismanele sunt făcături drăceşti, chiar dacă uneori par „binecuvântate”. Paraclisul nu are puteri magice, dar trezeşte în suflet pocăinţa pentru păcate, trezeşte conştiinţa neputinţei omeneşti şi nevoia ajutorului ceresc. Şi prin rostirea acestui Paraclis sufletul înţelege că Maica Preacurată ne poate da acest ajutor fără şovăială.

Zdrobirea inimii şi pocăinţa sunt necesare celui ce spune această rugăciune. De altfel, chiar la începutul Paraclisului se rosteşte Psalmul de umilinţă, Psalmul 50, „Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta…”

Începe Paraclisul: „Apa trecând-o ca pe uscat şi din rău la tea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-l cântăm”. Putem rosti aceste cuvinte mecanic, fără trăire. Dar atunci nu ne vom folosi cu nimic. Fiecare cuvânt din acest paraclis, ca de altfel din oricare dintre rugăciunile Bisericii, nu este întâmplător. Fiecare cuvânt îşi are rostul său. Şi chiar dacă poate la început unele pro po zi ţii ni se vor părea de prisos, aceasta nu se datorează lipsei de iscusinţă a celui care le-a alcătuit, ci lipsei noastre de trai re duhovnicească. Dar dacă ne vom apleca asupra rugăciunilor cu răbdare, în timp Domnul ne va da să cunoaştem taina lor, ne va da să simţim puterea care vine prin ele.

Amintind de israeliteanul scăpat din robia egipteană, sufletul trebuie să înţeleagă că aşa poate scăpa şi el din

robia pa timilor şi din apăsarea necazurilor. Domnul, care a prefă cut apa în uscat, despicând Marea Roşie pentru a face loc de trecere poporului ales, poate despica marea necazurilor şi ne poate aduce la limanul liniştii. Aşa trebuie să înţelegem începu tul Paraclisului. Şi cu celelalte rugăciuni din Paraclis la fel trebuie să facem: să vedem în fiecare dintre ele legătura cu du rerile şi cu nevoile noastre. Şi vom ajunge să rostim Para cu sul ca şi cum ar fi fost scris pentru noi, ca şi cum exprimă cele mai adânci suspine ale noastre. Căci aşa şi este.

„De multe ispite fiind cuprins, către tine alerg căutând mântuire...”. Da, să nu uităm că nu numai la vreme de necaz trebuie să ne rugăm cu zdrobire de inimă, ci şi la vreme de ispite. Cei care atunci când sunt ispitiţi de vreo patimă, când vrăjmaşul le întinde undiţa păcatului, nu ştiu să cadă la rugăciune vor avea de suferit. Dar cei care aleargă la rugăciune vor simţi uşurare.

„Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am preaslăvit Dumnezeirea Ta”. Iată un cuvânt plin de înţelepciune. Ştim că în necazuri mulţi oameni strigă către Dumnezeu: „De ce, Doamne, de ce?” Cel care se roagă ştie însă că rânduiala lui Dumnezeu covârşeşte înţelege rea omenească; şi mai ştie că toate le îngăduie Domnul cu un anumit rost, că nimic nu este întâmplător. Când spunem: „Am înţeles lucrurile Tale, Doamne...” nu însemnă că ştim care este rostul fiecărui necaz, că ştim precis de ce se întâmplă aşa şi nu altfel lucrurile din jurul nostru. Ci înseamnă că avem smerenia de a recunoaşte că în toate există o rânduială sfântă.

„Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt. Pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni”. Să observăm că Paraclisul conţine nu numai rugăciuni către Maica Domnului, ci şi către Atotputernicul Dum ne zeu. Îi cerem Domnului să ne lumineze şi să ne dăruiască pacea Sa. O, pace sfântă... Câtă nevoie avem de tine. Astăzi, când oamenii caută numai pacea lumii acesteia, să avem puterea de a căuta pacea pe care o dă Dumnezeu, pacea care nu se va lua de la noi.

„Ajutorului omenesc nu ne încredinţa pe noi, Preasfântă Stăpână, ci primeşte rugăciunea robilor tăi, că scârbele ne cuprind şi nu putem răbda săgetările diavolilor”. Cine spune aceste cuvinte cu credinţă a ajuns să cunoască dragostea Născătoarei de Dumnezeu. Pentru că ceilalţi, atunci când se află în necazuri, caută numai ajutorul lumesc şi de multe ori rămân cuprinşi de disperare. Dar atunci când vrem ca ajutorul nostru să vină de la Maica Preacurată, mărturisim că am găsit stâlpul şi odihna noastră în ea.

Poate că am vorbit deja cam mult despre acest Paraclis. Dar tot este prea puţin faţă de marea bogăţie duhovnicească pe care o ascunde. De altfel, sunt unii care consideră că Paraclisul însuşi este o rugăciune prea lungă. Dar dacă vrem ajutor, niciun efort nu este prea mare. Aşa cum unii se grăbesc să păcătuiască şi niciodată nu spun că desfătările trupeşti sunt prea dulci, aşa nici noi nu trebuie să spunem că este prea greu să cerem ajutorul Maicii Domnului. Şi Dum ne zeu nu mără fiecare cuvânt pe care îl spunem cu inima zdrobită, nu mără fiecare clipă pe care o petrecem în rugăciu ne. Şi încă o observaţie: sunt unii cărora li se pare că nu facem bine ru gându-ne atât de mult Maicii Domnului, căci astfel neglijăm rugăciunile către Hristos, Mântuitorul nostru. Dar dacă însuşi Hristos a binevoit să o slăvească pe Preacu rata Sa Maică, rânduind-o Maică a tuturor creştinilor, dacă El i-a primit şi îi primeşte rugăciunile pentru tot neamul omenesc, înseamnă că Domnul se bucură când vede că ne ru găm ei. Şi ne acoperă cu puterea Sa dumnezeiască.

„Nimeni dintre cei ce aleargă la tine nu iese ruşinat, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară”. Aşa spune cel care se roagă. Şi uneori ajutorul nu se arată imediat. Dar când zice iarăşi Paraclisul credinciosul spune iarăşi: „Nimeni nu iese ruşinat”. Cum poate spune acestea? Pentru că el ştie că deşi uneori ajutorul văzut întârzie uneori să se arate, în schimb nicio rugăciune nu rămâne fără răspuns. Că ajutorul tainic a venit deja, poate chiar numai în răbdarea de a răbda încercările.

Da, cei care spun Paraclisul cunosc că nu este încercare în care Maica Domnului să nu îşi arate ajutorul: „Tuturor scârbiţilor bucurie şi asupriţilor folositoare şi flămânzilor dătătoare de hrană, străinilor mângâiere, celor învăluiţi adăpostire, bolnavilor cercetare, celor neputincioşi aco pe pământ şi sprijinire, toiag bătrâneţilor tu eşti, Preacurată, Maica Dumnezeului celui de sus”. Există oare vreo durere care să nu fie cuprinsă în aceste cuvinte? Nu, iubiţilor. Oricare ar fi frământările şi durerile noastre, rostind Paraclisul recunoaştem în el propriile noastre suspine. Recunoaştem că Maica Domnului are leacul de care are nevoie sufletul nostru pentru a-şi afla liniştea.

Şi după ce vom gusta din această linişte avem datoria de a vorbi şi celor de lângă noi despre leacul pe care l-am aflat. Încă de la începutul Paraclisului, înainte de rostirea psal mu lui 50, trebuie să spunem: „Nu vom tăcea, Născătoare de Dum ne zeu, pururea a spune puterile tale, noi, nevrednicii. Că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slo bozi? Nu ne vom depărta de la tine, stăpână, că tu izbă veşti pe robii tăi pururea din toate nevoile”. Cred că această măr tu risire este foarte importantă. Nu este de-ajuns să ne folosim noi de ajutorul Maicii Domnului, ci este foarte important să îl binevestim şi altora. Aşa spune şi Acatistul Maicii Domnului: „Vrând să arăţi izvoare de minuni de la sfântă icoana ta, bucuria tuturor celor necăjiţi, ai poruncit, stăpână, bolnavei Efimia să săvârşească înaintea icoanei tale cântări de rugăciune; şi primind vindecare, să vestească tuturor milele tale cele dăruite prin sfânta ta icoană, pentru ca să nu fie tăinuit izvorul vindecărilor ce le dai în dar tuturor celor ce au nevoie de ele”.

Da, Maica Domnului ne cere să nu ţinem sub obroc lumina, ci să o împărtăşim şi altora. Să spunem celor de lângă noi că ne-am împărtăşit de o mare taină. Am cunoscut bine cu vân ţările pe care Preacurata Fecioară le revarsă asupra celor care îi cer ajutorul.

Să spunem celor bolnavi sufleteşte că Maica Domnului îi poate vindeca. Să spunem celor bolnavi trupeşte că ea le poate da puterea de a răbda boala şi de a face din ea mijloc de mântuire. Să spunem celor flămânzi că ea le poate da de mâncare. Să spunem celor singuri că ea le poate bucura inimile.

Să o cunoaştem toţi ca pe o grabnică ajutătoare, ca pe o făcătoare de minuni care vine în ajutorul nostru. Da, Maica Domnului este făcătoare de minuni şi în zilele noastre. Este foarte bine să citim cât mai multe dintre minunile pe care le-a făcut de-a lungul timpului. Dar este şi mai bine să citim despre minunile pe care le face în zilele noastre. Şi este şi mai bine să citim în propria noastră viaţă minunile Maicii Domnului. Să nu uităm prin câte încercări am trecut, cum i-am cerut ajutorul şi ea ni l-a dat. Aceste minuni, chiar dacă sunt mai smerite, chiar dacă nu sunt spectaculoase, sunt tot semne ale dragostei pe care ne-o poartă.

Prăznuind Acoperământul Maicii Domnului, să încercăm ca viaţa noastră să se schimbe. Dacă până acum am ştiut să ne rugăm Maicii sfinte, de acum să ne rugăm şi mai mult. Să vedem nu lucrurile bune pe care le facem, ci mai ales să ne vedem slăbiciunile. Nimeni nu poate spune că a cinstit-o prea mult pe Împărăteasa cerească, nimeni nu poate spune că a plinit ceea ce trebuia să plinească.

Iar dacă sunt şi din aceia care până acum nu au ştiut să alerge la ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, să afle că porţile milostivirii ei nu s-au închis încă. Mai este vreme să pună început bun. Să se roage cu nădejde, să aibă răbdare, şi vor simţi soarele răsărind peste sufletele lor.

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, învaţă-ne să o iubim şi să o cinstim cu evlavie pe Preacurata Ta Maică, şi să trăim acoperiţi de sfântul ei Acoperământ, până la sfârşitul vieţii noastre. Amin.

Cum să ne ferim de rău? Cuvânt despre zodii, ghinion şi despre farmece

Iubiţi fraţi şi surori în Hristos.

Vă voi vorbi astăzi despre unul dintre subiectele cele mai des discutate în zilele noastre: despre predestinare, despre zodii şi altele asemenea.

Nimeni nu poate nega faptul că omul zilelor noastre este însetat după ştiri senzaţionale, după paranormal, după ceea ce iese aparent din comun. Întregul şir de subiecte para nor mă le fascinează imediat şi chiar oferă un anumit punct de sprijin celor mai slabi în credinţă: dacă stafia s-a lăsat fil mată, înseamnă că există stafii. Dacă cineva a putut să prevadă cutremurul cu câteva luni înainte, atunci înseamnă că există nişte forţe superioare de care noi nu ştim. Şi tot aşa.

Mulţi, foarte mulţi oameni îşi citesc horoscopul: vor să ştie dacă este bine să se căsătorească într-o anumită perioadă a anului, sau dacă este bine să intre în anumite afaceri, sau dacă este rău să încerce o relaţie de prietenie cu o persoană născută într-o zodie de aer.

Pentru cei mai mulţi, punctul de vedere al Bisericii despre această problemă nu contează: preoţii să se mulţumească să facă slujbe şi să spovedească, ghicitul viitorului nu este specialitatea lor. Şi aşa, mulţi oameni trăiesc credinţa creştină într-o formă foarte ciudată: o combină cu păgânismul.

Vom preciza încă de la bun început că această formă pa ra lelă de cunoaştere nu este deloc nouă: este doar reactuali za rea vechilor practici vrăjitoreşti.

Asta nu lămureşte nimic: omul zilelor noastre nu se mai lasă impresionat de verdicte precum: păgânism, vrăjitorie, rătăcire. El are în viaţă un ţel pământesc, acela de a fi cât mai împlinit, şi unul spiritual, acela ca după moarte să ajungă într-un loc în care să îi fie bine. Loc care poate purta şi numele de rai.

Sunt unii care pentru a-şi împlini ţelul pământesc calcă de bunăvoie pe lângă drumul cel bun: ei ştiu că îmbogăţirea necinstită presupune o anumită colaborare cu puterile întunericului şi nu se sfiesc să greşească. Dar sunt alţii, mult mai mulţi, care din dorinţa de a merge pe drumul cel bun nu se sfiesc să se folosească de aceste

mijloace auxiliare prin care cred că se pot feri de răul care vrea să le iasă în cale. Vor să ştie ce zice horoscopul, vor să afle care zile sunt faste şi care nu, şi tot aşa. Vor să ştie şi când o să vină nu ştiu ce mare cutremur, sau sfârşitul lumii.

Să recunoaştem cinstit că numărul celor care se află în această a doua categorie este destul de mare. Că atunci când vin la spovedanie nu se gândesc să mărturisească şi acest mare păcat: că sunt deschişi faţă de rătăcirile păgâne. Şi lor, deşi se împărtăşesc, în cele mai multe cazuri împărtăşania le este spre osândă.

Cred că începutul acestui cuvânt a fost puţin cam dur, dar altfel nu se poate discuta despre un subiect care atrage în se tare atâta lume. Pornind de la această afirmaţie, că cei care primesc învăţături rătăcite nu sunt vrednici să se împartă şeas că, voi căuta să arăt de ce este atât de mare acest păcat.

Cineva poate zice: sunt păcate mult mai mari ca de exemplu desfrâul, beţia, de ce ar fi cititul horoscopului ceva rău? Cam aşa întreabă şi fumătorii: De ce Biserica consideră fu matul un păcat, că doar sunt altele şi mai mari?

Nu ne apucăm acum să facem ierarhia păcatelor, dar precizăm că tot ceea ce este abatere de la învăţătura Bisericii este erezie, şi erezia tot erezie rămâne, chiar dacă este mai mică sau mai mare.

Vrăjmaşul şopteşte: „Ioane, ai grijă că o să vină cutremur mare!” Sau: „Ioano, vezi că îţi apare mirele!” Şi oamenii iau în serios toate aceste şoapte, fără să îşi dea seama că astfel se deschid influenţei puterii întunericului. Bine, veţi spune, ghicitoarele folosesc puterea diavolului, dar horoscopul este nevinovat. Horoscopul se face după calcule ştiinţifice. Aceasta o afirmă însă numai astrologii. Astronomii contestă însă această afirmaţie, considerând-o nefondată. Chiar dacă ne-ar lipsi punctul lor de vedere, sau chiar dacă astronomii înşişi ar susţine astrologia, aceasta nu ar trebui să fie pentru noi un motiv de a primi rătăcirile astrologiei.

Ştim un lucru precis: că învăţătura Bisericii este ade vă rată, fără pată, şi că dacă apar teorii ştiinţifice care să con tra zi că anumite dogme, aceste teorii, după trecerea unei perioade de timp mai lungi, se dovedesc a fi false.

După cum arată tradiţia ortodoxă, astrologia nu se deosebeş te cu nimic de celelalte metode de ghicit. Este pusă laolaltă cu acestea de către Sfinţii Părinţi, şi cine încearcă să se des coto roşească de faţa întunecată a astrologiei şi să se foloseas că numai de ceea ce crede că este bun în ea merge pe drumul spre prăpastie.

Să vedem o clipă ce a spus Sfântul Simeon al Tesalo ni cu lui despre asemenea îndeletniciri: „A vorbi despre noroc, despre ursitori, despre explicarea naşterilor, după zodii sau stele şi pentru citirile de stele e lucru nebunesc şi fără de Dumnezeu”. Aţi auzit? Oricât ar încerca vrăjitorii moderni să spună că ei vor să îl slujească pe Dumnezeu, Sfinţii Părinţi le stau împotrivă, Sfinţii Părinţi îi arată cu degetul, ca pe nişte „nebuni fără Dumnezeu”.

O întrebare vine de la sine: de ce Biserica este împotriva tuturor formelor de ghicit? De ce sfinţii Bisericii nu au vrut să se împărtăşească din taina cunoaşterii viitorului?

Răspunsul este simplu: viitorul nu îl ştie decât Dumnezeu. Dacă viaţa noastră ar putea fi ghicită, prin indiferent ce metodă, înseamnă că din acel moment toată libertatea noastră a pierit. Un groaznic blestem ar fi pentru oameni ca cineva să le spună viitorul. Oamenii şi-ar pierde calitatea de actori în filmul propriei vieţi şi ar trebui să se mulţumească să fie spectatori. Atunci libertatea oamenilor ar fi anulată.

Dar Dumnezeu nu a îngăduit ca libertatea noastră să depindă de mersul planetelor sau de cine ştie ce condiţionare exterioară. Suntem liberi să alegem binele sau răul, şi în funcţie de această alegere vom dobândi raiul sau iadul.

Este adevărat că în faţa anumitor alegeri libertatea le apare unora drept povară. Sunt conştienţi de seriozitatea pe care o implică o alegere şi vor să fugă de această

responsabilitate. Este mult mai uşor să dai vina pe stele şi să spui: „Da, dacă Luna a fost în conjuncţie cu Soarele, ce era să fac, putea fi ultima ocazie de a rămâne prietena lui cutărică”. Facem referire mai des la aceste probleme de natură sentimentală, deoarece s-a observat predilecţia persoanelor obsedate de pati mă prieteniei desfrânate spre studierea horoscoapelor.

În ultima vreme au apărut chiar horoscoape speciale. Cu cine să desfrânezi vara asta, cu cine să urci pe culmile plăcerii trupeşti. Nu este bine că există prea multă înţelegere pentru cei care, fiind creştini, în viaţa de zi cu zi trăiesc după legi potrivnice Evangheliei şi sunt receptivi până şi la astfel de horoscoape pătimaşe.

Dar să rămânem la ghicirea viitorului. Nu există niciun om care să poată ghici viitorul. Această afirmaţie are însă un defect: poate fi combătută foarte uşor. Sunt mulţi care zic: „Am fost la cutare şi mi-a ghicit. La început mi-a zis tot tre’ cu tul, şi al meu şi al persoanei pe care o iubesc. Iar apoi mi-a zis tot ce mă aşteaptă în viitor. Când mă căsătoresc, câţi copii o să am, ce rele mă aşteaptă. Până acum a greşit foarte puţin”.

Ce putem spune în faţa unei asemenea evidenţe? Mai poate cineva să conteste faptul că viitorul poate fi ghicit? Da, iubiţilor. Viitorul nu a fost prevăzut de către ghicitoare, ci a fost modelat de ea.

Ştiu că lucrurile pe care vi le voi spune acum nu sunt uşor de crezut. Dar nici faptul că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om pentru mântuirea noastră nu este uşor de crezut. Cine vrea, crede şi merge pe calea mântuirii. Dar ca să mergi pe calea mântuirii trebuie să crezi tot ceea ce învaţă Biserica, Mireasa lui Hristos.

Şi iarăşi se pot auzi voci: „Părinte, dar sunt şi lucruri neadevărate în învăţătura Bisericii”. Care sunt? Nimeni nu poate vădi învăţătura Bisericii de minciună. Chiar dacă, în unele situaţii, pare greu de acceptat ce spune Biserica, aceasta se datorează faptului că nu noi suntem stăpânii adevărului, nu noi modelăm adevărul, ci noi suntem cei care trebuie să ne lăsăm modelaţi de adevăr.

Bine, dar în faţa unor evidenţe, cum este cea cu ghicitul viitorului?

Luaţi aminte la ceea ce vă spun: Un creştin, să zicem Gheorghe, merge la un radiestezist care cu ajutorul sârmei fermecate, al ansei adică, îi spune că i se va îmbolnăvi copilul, că salariul îi va creşte, că va fi lovit de maşină şi că soţia îl înşală.

Vine acasă, copilul bolnav. A doua zi la serviciu, află că salariul i s-a mărit. Vine acasă convins că şi în cazul soţiei lucrurile stau cum i s-a spus. O bate pe soţie, apoi divorţează. Între timp dă şi maşina peste el, dar scapă. Merge apoi la radiestezist cu mulţumiri: „O, cât m-aţi ajutat… toate mi le-aţi descoperit…”

Dar adevărul este altul. În momentul în care omul a ajuns la ghicitor, viaţa sa a intrat în puterea diavolului. Ghicitorul i-a spus că salariul îi va creşte şi că i se va îmbolnăvi copilul: aceste lucruri puteau fi observate uşor de diavolii aflaţi la locul potrivit, unul în biroul şefului şi altul acasă, lângă copilul care începea să dea semne de boală. Dracii pot merge peste tot şi află tot. Numai în Sfântul Potir în care se află Sfânta Împărtăşanie nu pot intra. Deci tot ceea ce se întâmplă în prezent şi tot ceea ce s-a întâmplat în trecut ştiu. Nu e de mirare că slugile lor, ghicitorii, ştiu să le asculte şoaptele.

Soţia nu îl înşela, a fost o minciună care şi-a atins efectul. Diavolii urmăresc ca prin ceea ce spun ghicitorii să se producă cât mai multă dezbinare. Sau, chiar dacă se produce o unire aparentă, să zicem că doi soţi se împacă, sau că un tânăr o ia de soţie pe fata pe care a lăsat-o însărcinată, lucruri bune de altfel, preţul plătit este prea mare. Diavolul nu vinde decât în valută neconvertibilă în banii acestei lumi, căci nu aceştia îi trebuie. El cere suflete. „Aş face orice ca să mă ia cutare e soţie”. Şi cutare o ia de soţie, dar îşi ia o soţie care se află în ghearele celui cu care a făcut proasta târguială.

Cât priveşte accidentul de maşină, un diavol l-a „prezis” şi altul l-a dus la îndeplinire. În momentul în care ai alergat la ghicitor, diavolul îţi poate lua chiar şi viaţa. De

multe ori li s-a prezis unora că vor muri, şi au şi murit. Dacă nu mergeau la ghicitor ar mai fi trăit vreme îndelungată.

În cazul nostru, dacă Gheorghe nu mergea la ghicitor, viaţa sa ar fi fost alta. Mergea acasă, îşi vedea copilul bolnav, îl îngrijea cu dragoste şi copilul se vindeca. Salariul îi creştea, dar se bucura de el împreună cu soţia lui. Ba scăpa şi de accidentul de maşină. Pare prea frumos ceea ce zic, dar aşa este.

E adevărat că de multe ori diavolii înşişi prezic numai lucruri bune: armonie în familie, spor în casă, sănătate. Şi toate par bune, dar sufletul celui care a fost la ghicitor este în mâini vrăjmaşe. Cei din jurul său îl invidiază că este înconjurat de atâtea bunătăţi, dar dacă ar şti care este sursa acestora l-ar compătimi cu siguranţă.

Din cele spuse până acum se poate înţelege că vrăjmaşul poate prezice numai lucruri care se întâmplă celor care aleargă la el. Atunci cum de ghicitorii ştiu şi cele care se vor întâmpla oamenilor care nu vin la ei?

Răspunsul este simplu: nu este nevoie să vii la ghicitor ca să fii legat cu lanţurile pătimaşului. Nu este nevoie nici măcar să ai credinţe rătăcite, să faci yoga sau cine ştie ce alte tehnici de meditaţie. Este de-ajuns să duci o viaţă pătimaşă, să fii legat de mâini şi de picioare cu lanţurile patimii. Şi atunci, libertatea ta fiind sugrumată cu aceste lanţuri, dia vo lui ştie într-o oarecare măsură ce vrei să faci, ştie cam ce ai de gând. Numai despre creştinii care se spovedesc şi se în părtăşesc, ridicându-se cu multă pocăinţă din fiecare cădere, diavolul nu ştie nimic. Sau mai bine zis ştie doar răul pe care are de gând să îl facă acestora. Dar de multe ori aceste planuri sunt răsturnate de către Milostivul Dumnezeu. Care atunci când nu le răstoarnă are o rânduială mult mai înaltă. Vrea ca prin încercările aduse asupra robilor săi să le sporească răsplata şi să le dea o cunună mai strălucitoare.

O singură excepţie există în ceea ce priveşte cunoaşterea viitorului: atunci când Dumnezeu descoperă drept-credin cio şi lor lucruri care se vor întâmpla, astfel

încât aceştia să sporească mai mult în viaţa duhovnicească. Dar acest dar îl au numai sfinţii. Cei care nu sunt creştini, chiar dacă au o însuşire care se aseamănă cu darul înainte-vederii, de fapt nu fac altceva decât să facă răspândite prezicerile diavoleşti. Uneori acestea se împlinesc. Dar am văzut că nu este cazul unei înainte-vederi duhovniceşti. Dracii ştiu ce este în adâncurile pământului şi pot spune cam când ar urma să aibă loc un cutremur. Dar aceasta fără a fi înainte-văzători. Ci fiind de o inteligenţă pe drept numită luciferică.

Trebuie să aducem vorba şi despre preoţii care prevăd viitorul „deschizând cartea”, Psaltirea, Evanghelia sau orice altă carte religioasă. La ei vine puhoi de lume. Oameni cu fel şi fel de necazuri vor să ştie dacă vor scăpa cu bine. Vin bolnavi care s-au săturat de suferinţă. Vin oameni care o duc foarte bine ca să ştie dacă nu îi aşteaptă vreun necaz. Vine lume multă, aşteptând de la cel ce este considerat alesul Domnului un cuvânt de folos. Doar nu orice preot deschide cartea. Numai cei „cu har”.

Trebuie să spunem că o astfel de apreciere a preoţilor care deschid cartea este înşelătoare. După cum arată vechile Pravile bisericeşti, astfel de preoţi se află în rătăcire: ei se aseamănă celorlalţi ghicitori călăuziţi de diavol. Bine, dar sunt preoţi, poate spune cineva. Cu atât mai rău pentru ei. Duc lumea în rătăcire şi îşi vor avea plata lor pentru asta. Mai bine zis osânda. Să nu credeţi că dacă cineva este preot nu poate să greşească în ceea ce priveşte învăţătura de credinţă. Preoţii nu sunt infailibili în ceea ce priveşte învăţătura de credinţă. Doar ereticii daţi anatemei de Biserică nu au fost numai mireni, ci preoţi şi chiar episcopi.

Între aceşti preoţi ghicitori o parte s-au apucat de ghicit din lăcomie. Au găsit ceea ce au căutat, adică averea, şi au pierdut ceea ce n-au preţuit, adică mântuirea. Dar sunt şi unii care cred că ajută poporul deschizând cartea. Ei ţin posturi foarte aspre, se roagă mult, priveghează nopţile, dar toate acestea le fac fără a fi stânjeniţi de diavol. Diavolul nu se teme de ei câtă vreme

ei s-au îndepărtat de învăţătura Bisericii lui Hristos.

Sunt ei oare pierduţi? Nu, ştim că orice păcat se iartă prin pocăinţă. Hristos iartă orice păcate, oricât de mari ar fi – însă le iartă numai după ce omul îi cere aceasta cu pocăinţă. Şi prea puţini preoţi ghicitori au tăria de a se lepăda de prac ti cele rătăcite şi de a alerga la un duhovnic să se spovedească.

Şi dacă pot fi iertaţi chiar şi dascălii rătăcirii, atunci cu atât mai uşor pot fi iertaţi oamenii care au alergat la ei, sau la orice ghicitori, fără să îşi dea seama ce greşeală fac. Au alergat crezând că le va fi mai bine. Fără să îşi pună problema ispitei diavoleşti.

Triste sunt cazurile în care oamenii cred că îl pot păcăli pe însuşi Dumnezeu: merg la ghicitor, ca să afle anumite lucruri, şi apoi merg la preot să se spovedească. Se asemănă femeilor care vor să lepede un prunc, şi se gândesc că apoi pă ca tul va fi iertat prin pocăinţă. Dar nimeni nu îi mai dă viaţă copilului. Pocăinţa de acest fel este urât mirositoare. Cei care îşi programează pocăinţa, dându-şi seama că fac un lucru de care vor să fie mai apoi iertaţi, batjocoresc adevărata pocă însă. În Biserică au fost sfinţi care au păcătuit mult în viaţa lor, dar mai apoi s-au îndreptat. Ei nu păcătuiau însă cu gândul că se vor pocăi mai apoi. În clipa în care s-au gândit la Dumnezeu, aceştia s-au ridicat din mocirlă şi au ales calea sfinţeniei.

Omul nu este robot, nu îşi poate programa trăirile sufle testi. Sau în cazul în care face aceasta atunci trăirile sunt am fi ciale. Nu putem spune totuşi că pe cei care păcătuiesc, programându-şi pocăinţa, Dumnezeu îi va respinge. Dar va trebui să se pocăiască mult mai mult. Şi vor trece prin încercări mult mai grele pentru a-şi curăţi sufletul. Şi pocăinţa lor trebuie să fie sinceră, să nu aibă nimic din superficialitatea unei suferinţe programate. Dar, de ce să nu recunoaştem, cei care îşi programează pocăinţa, pactizând cu diavolul, nu se gândesc că păcatul leagă cu lanţuri, şi le va fi mult mai greu să se pocăiască. Mulţi îşi tot amână pocăinţa până la bătrâneţe, dar puţini se mai pocăiesc la această vârstă.

Să vorbim puţin despre foloasele libertăţii şi despre modul greşit în care unii înţeleg acest dar lăsat de Dumnezeu. Libertatea a fost dată omului pentru a-L cunoaşte pe Dum ne zeu, pentru a spori în dragoste faţă de El şi faţă de oamenii alături de care trăieşte. Dacă se putea ca omul să se poată bucura la nesfârşit, în vecii vecilor, de comuniunea cu Dum ne zeu fără ca să aibă posibilitatea de a alege între bine şi rău, atunci Dumnezeu nu ne-ar fi dat această şansă, a alegerii, care pentru unii este bună şi acum şi în veşnicie, dar altora le face parte de suferinţe netrecătoare. Dar numai omul liber poate iubi, numai omul liber poate să cunoască starea de comuniune. Dacă Dumnezeu avea nevoie de maşini cugetătoare, de roboţi, atunci ne făcea roboţi. Dumnezeu însă nu a avut nevoie de nimic. Din prea marea Sa dragoste El a făcut această lume tocmai pentru ca omul să trăiască în ea şi să îl cunoască liber, să vrea să fie părtaş darurilor Sale, şi după trecerea din viaţa aceasta să se sălăşluiască în cerearsca Împărăţie. Numai omul liber se poate mântui.

Şi iată totuşi că sunt unii care, prinşi de vârtejul ereziilor, vor să scape de responsabilitatea pe care o implică mântuirea şi să se ferească de propria libertate. Cum? Simplu. Dând vina pe dependenţa faţă de stele, pe ghinioane, pe faptul că des unul nu le-a fost favorabil. Dar nu există predestinare. Nimeni nu ne poate stânjeni libertatea pe care ne-a dat-o Dum ne zeu. Nimeni. Sau mai bine zis această libertate este stân je nită numai de patimile cărora ne-am robit de bunăvoie. Putem spune că un beţiv este liber să se lase de băutură. Totuşi rareori o face, pentru că lupta cu patima este foarte grea.

Să lămurim totuşi cum se feresc unii de libertate. Dacă în horoscop scrie: „Azi vei cunoaşte o persoană cu care vei avea o relaţie de durată”, o fată cu o voinţă mai slabă se poate arunca în braţele primului venit. Şi după ce acesta o părăseşte, ea întreabă: „De ce, Doamne, că doar Tu mi l-ai trimis?”. Dumnezeu însă nu se ocupă cu aşa ceva. El nu aranjează relaţii de scurtă durată. E adevărat că Dumnezeu poate rândui ca doi tineri să se cunoască

într-un mod care e prea frumos ca să fie considerat o simplă întâmplare, dar niciodată El nu se foloseşte de aceste mijloace drăceşti, cum sunt horos cea pe le sau celelalte forme de ghicit.

Omul zilelor noastre fuge de responsabilitate. Pe cât de mult iubeşte păcatul, pe atât de puţin iubeşte pocăinţa. Şi este mult mai uşor să dai vina pe condiţionări exterioare decât să recunoşti că ai greşit. Dar niciun argument de acest fel nu ne va putea ajuta la dreapta judecată a lui Dumnezeu. Atunci până şi conştiinţa noastră va mărturisi că am ales păcatul de bunăvoie şi că puteam să facem o cu totul altă alegere.

Sunt totuşi unii oameni care constată că lucrurile din viaţa de zi cu zi li se întâmplă chiar aşa cum scrie în horoscop. Citind şi horoscoape din săptămânile care au trecut, ei observă că li se potrivesc. Nimeni nu le poate reproşa că s-au lăsat influenţaţi de ceea ce scrie acolo. Au citit ceea ce scrie abia după ce faptele s-au întâmplat.

Cu aceştia însă lucrurile stau exact aşa: vrăjmaşul diavol, de care s-au apropiat căzând în cine ştie ce patimi, a încercat şi cu ei, cum încearcă cu toată lumea, să îi rupă de calea mântuirii. În clipa în care i s-a deschis uşa păcatului, el începe să modifice viaţa după cum îi place. Singurul lucru care îl poate îndepărta este pocăinţa pentru păcate. Dar în lipsa pocăinţei el modelează viaţa cât mai aproape de ceea ce scrie în horoscoapele care tot cu putere drăcească sunt întocmite. Şi când, la un moment dat, el îi pune înainte omu’ lui pe care l-a influenţat aceste horoscoape, omul constată că voinţa sa nu a fost liberă. Şi zice: „Ia uite, mi s-a întâmplat cum scrie în horoscop”.

Trebuie precizat că în aceste cazuri ne aflăm în faţa unei posesii demonice care, chiar dacă nu se manifestă violent, duce în adâncurile iadului. În momentul în care cineva observă că viaţa îi trece exact aşa cum scrie în horoscop trebuie să alerge la duhovnic, să ceară izbăvire de dracii care îl stăpânesc.

Oricum, nu trebuie confundate nici micile coincidenţe cu stări de posesiune demonică. Într-un an,

editorii unui ziar au preferat să folosească horoscoape mai vechi, ca să nu mai plătească întocmirea altora mai noi. Şi nimeni nu s-a plâns. Cititorii au fost mulţumiţi. Pentru că multe dintre horoscoape sunt atât de generale încât se potrivesc unui număr mare de cititori.

Dacă tot vorbim de libertate şi de predestinare, să ne oprim puţin asupra legii karmei. Karma, un cuvânt foarte des folosit astăzi. Karma, o lege simplă, care îi ajută pe unii să îşi înţeleagă viaţa.

Ce spune legea karmei: că orice faptă, bună sau rea, se întoarce înapoi celui care a săvârşit-o. În concepţia hindusă omul iese din lanţul reîncarnărilor abia după ce nicio faptă, bună sau rea, nu mai trebuie răsplătită. Abia după ce a ajuns la zero absolut. Noi, creştinii, ştim că nu există reîncarnare, că după moarte ne ducem la Judecată şi apoi intrăm în bucuria raiului sau în chinurile iadului. Totuşi, legea karmei a fost uşor primită de creştini, căci li s-a părut că în ea se arată dreptatea, mai bine zis mila sau judecata lui Dumnezeu.

Dar o astfel de concepţie este greşită. Nici răul, nici binele nu se întorc automat asupra noastră. Ci toate le rânduieşte Dumnezeu. În cazul în care asupra cuiva vine un necaz, dacă e creştin îşi dă seama că este îngăduit de Dumnezeu, spre curăţarea sufletului sau ca pedeapsă pentru păcate. Pe când dacă nu e creştin vede doar nemiloasa lege a karmei. Dacă are o bucurie, creştinul vede în ea binefacerea dumnezeiască, şi Îi mulţumeşte Celui ce toate le rânduieşte spre mântuirea noastră. Pe când celălalt se mulţumeşte să constate că binele pe care l-a făcut cu ani în urmă i s-a întors ca un bumerang.

Aceasta face legea karmei: Îl goneşte pe Dumnezeu din viaţa noastră. În loc să vedem mâna Sa care ne călăuzeşte, vedem numai legea cauză-efect. Dar această lege nu are nimic în comun cu credinţa creştină. Este apostazie curată.

Dar să lăsăm această rătăcire de culoare indiană şi să lămurim cum este cu ghinionul. Ce ne poartă noroc şi ce ne poartă ghinion? La această întrebare fiecare ştiţi lucruri

care de care mai ciudate, pe care le-aţi aflat de la părinţii sau bu ni cu voştri. Toate aceste lucruri sunt rămăşiţe din credinţele precreştine. Ele fac parte din tezaurul de superstiţii care s-a păstrat cu glorie printre cei care au împletit credinţa creştină cu diferite obiceiuri păgâne. Am spus tezaur deoarece super ştiţiile sunt păstrate, mai ales printre femeile în vârstă de la ţară, ca ceva preţios, ca ceva sfânt.

Ele nu numai că nu sunt bine-plăcute lui Dumnezeu, ci fiind rămăşiţe din credinţele precreştine, ar trebui lepădate, nefiind altceva decât minciună şi înşelăciune. Da, toate aceste obiceiuri ar trebui lepădate de către creştinii care s-au lăsat păcăliţi de ele. De creştinii care, neavând dorinţa de a cu noaş te mai bine învăţătura Bisericii, nu au ştiut că aceste da tini sunt pierzătoare de suflet. De altfel, aceasta a şi vrut diavolul: ca omul modern să lepede credinţa curată a ţăra nu lui creştin, cu datinile sale curate, şi să păstreze în schimb toate datinile în care s-a ascuns înşelăciunea drăcească.

O parte dintre aceste datini şi superstiţii drăceşti sunt păstrate chiar de către unii dintre cei care merg la biserică. Ei nu îşi dau seama că aceste superstiţii poartă pecetea diavo lu' lui şi că trebuie să se lepede de ele.

În multe părţi ale ţării preoţii au încercat o vreme să stâr peas că astfel de superstiţii. Văzând însă că rezistenţa este prea mare, s-au lăsat păgubaşi. Nu ne vom opri acum la ea zurile în care preoţii înşişi încurajează astfel de obiceiuri, mai ales în cazul în care au de primit câte ceva. Sunt zone în care se ştie că preotului trebuie să îi dai de Paşte un cocoş alb sau cine ştie ce alte animale, sau în care preotul trebuie să vină să mănânce la aşa-numita „pomană a porcului”, care se face în Postul Crăciunului. Vai de preoţii care mănâncă la astfel de pomeni! Vai de preoţii care încurajează astfel de datini păgâne, astfel de obiceiuri drăceşti! Înfricoşătoare le va fi vederea feţei lui Dumnezeu când vor fi întrebaţi: „De ce nu aţi dus turma pe drumul cel bun? De ce aţi intrat şi voi în mocirlă?”

Ei, dar să îi lăsăm pe aceşti preoţi şi să revenim la

ghinion. Care zile sunt cu noroc şi care cu ghinion? Marţea are trei ceasuri rele, zic unii. Ziua de 13 a fiecărei luni ţine ghinion, ca orice este legat de numărul 13. Dar nu există niciun ceas rău, nicio zi rea. Există numai ziua cea rea în care alegem să păcătuim, şi atunci facem voia diavolului. Ţineţi minte: nu există ghinion. Şi nici noroc. Ci toate care se întâmplă se întâmplă cu voia sau îngăduinţa lui Dumnezeu. Dacă ni s-a întâmplat un necaz, să nu dăm vina pe ghinion. Ci să ne cercetăm cugetele, să vedem dacă nu cumva am greşit cu ceva şi Domnul vrea să ne curăţească. De multe ori oamenii nu vor să recunoască faptul că au păcătuit, şi se miră: „Oare de ce am aceste necazuri, că nu am greşit cu nimic”. Gândind aşa, pierd pocăinţa, şi Dumnezeu îi va mustra în continuare. Scriptura ne învaţă că toţi oamenii sunt păcătoşi, că nimeni nu poate spune că nu păcătuieşte. Chiar dacă unii fac păcate care celorlalţi le par foarte mici, ele tot păcate sunt. Şi păcatul înseamnă moarte.

Cât despre noroc, ar fi multe de vorbit. Aşa cum nu există ghinion, aşa nu există nici noroc. Tot binele din viaţa noastră este de la Dumnezeu. Trebuie să îi mulţumim Domnului pentru toate binefacerile din viaţa noastră. Există totuşi şi un bine aparent, care nu vine de la Dumnezeu. Să luăm exemplul celor care participă la jocurile de noroc, şi sunt multe jocuri de acest fel. Câştigă unii case, maşini, bani mulţi. Îi vezi că îşi fac cruce, că donează chiar o parte din bani în scopuri umanitare sau chiar pentru ridicarea unei biserici. Dar aceşti bani sunt bani murdari. Cu toată reclama uriaşă care se face în zilele noastre acestor jocuri de noroc, noroc de care au parte mai ales organizatorii acestor jocuri, aceste jocuri sunt jocuri drăceşti. Sfinţii Părinţi au combătut fără teamă jocurile de noroc de orice fel. Şi dacă ar trăi ei în zilele noastre, nu ar fi de mirare să auzim că în localul cutare un Părinte a dărâmat toată maşinăria drăcească, tulburând liniştea clienţilor. Dar ar face-o cu puterea lui Hristos care a folosit biciul în templu. Ar face-o cu puterea lui Hristos care suferă văzând cum oamenii pentru care S-a răstignit

încearcă să se îmbogăţească prin mijloace necinstite.

O, oamenii care merg la jocurile de noroc nu au cum să se împărtăşească cu Sfintele Taine ale lui Hristos. Până nu se leapădă de patima lăcomiei şi până nu părăsesc jocurile de noroc, în sufletele lor domneşte întunericul.

„Bine, poate spune cineva, dar cu acei bani poate se ridică o biserică!” Dar Hristos nu are nevoie de bani murdari. Bisericile ridicate cu bani murdari nu ţin, se surpă. Banii au culoare, să ştiţi. Şi mai mult se bucură Domnul de o bisericuţă ridicată în trei ani din banii văduvelor, decât de o catedrală ridicată în trei luni cu bani murdari. Lui Hristos nu i-au lipsit şi nu îi lipsesc banii. Domnul este Atotputernic. El are nevoie numai de inimi curate, dacă putem spune aşa. El îşi doreşte să mergem pe calea mântuirii, şi aceasta nu spre binele Lui, ci spre binele nostru.

Să mai spunem un lucru foarte important: există unii care sunt supăraţi că le merge rău, care nu dau vina pe zodiac, ci fac ceva şi mai rău: dau vina pe farmecele făcute de vrăjitoare. Există în zilele noastre obsesia farmecelor. Care este motivul acestei obsesii? Simplu: lenea omului de a duce o viaţă curată atrage, nu de puţine ori mânia lui Dumnezeu. Şi în aceste momente, ca şi în cele în care Dumnezeu vrea să încerce sufletele pentru a le răsplăti răbdarea, omul vede că îi este greu. Şi cea mai simplă motivaţie este că i s-ar fi făcut farmece. Este o motivaţie lesne de crezut de către cei din jur, chiar dacă uneori nici cel care o spune nu o crede.

Vedem pe la mănăstiri multe mame care au venit cu fiicele lor ca acestora să li se citească dezlegări de cununie. Fata nu are peţitori şi mama se îngrijorează. Dar mama nu ştie că fata a căzut în păcatul desfrâului cu fostul ei prieten, şi de aceea nu se mai înghesuie pretendenţii. Şi mama tot aleargă pe la mănăstiri cu fata, deşi să o convingă să se spovedească nu reuşeşte. Bineînţeles că astfel de dezlegări nu au nicio putere în acest caz. Dacă fata s-ar pocăi pentru păcatul făcut şi dacă s-ar spovedi cu lacrimi, atunci Dumnezeu nu numai că ar ierta-o, ci i-ar

rândui şi cu cine să se căsătorească. Dar fără pocăinţă toate dezlegările din lume nu o ajută la nimic.

Cât despre cei care cred sincer că li s-au făcut farmece pentru simplul motiv că au parte de încercări în viaţă, trebuie să spunem că aceştia sunt înşelaţi de vrăjmaşul care vrea să le ia cununa răbdării. Dacă ei ar răbda, cu nădejde, Domnul i-ar răsplăti. Dar aşa, ei caută să fugă de cununa răbdării. Unii merg de câteva ori la preot să le citească dezlegări. Şi dacă văd că nu le este imediat bine, atunci se duc şi la vrăjitori.

Dar nu la cei care fac magie neagră, „Doamne-fereşte” ar zice ei, ci la cei care fac magie albă. Că aşa le stă bine unor creştini.

Dar să ştiţi că nu există decât un singur fel de vrăjitori, toţi sunt slujitorii Satanei. Chiar dacă unele vrăjitoare merg la biserică, chiar dacă au în casă cruci, icoane, agheazmă, le ţin numai ca să înşele oamenii. Chiar dacă se laudă că au vinde cât oameni sau că au împăcat câteva familii, toate le fac cu puterea diavolului. Da, le stă în putere să împace familiile despărţite. Diavolul are putere asupra celor care trăiesc de par te de Biserică. În cazul în care soţul se în toar ce acasă, oamenii văd un lucru bun. Dar nu se gândesc că dacă vine nu de bunăvoie, ci prin puterea farmecelor care le-a gă ca nişte lanţuri, soţul nu va duce o viaţă creştină, ci va duce o viaţă pe placul diavolului care l-a întors acasă. Este de o mie de ori mai bine pentru femeia părăsită să îşi plângă singurătatea şi să îi ceară ajutor lui Dumnezeu decât să alerge la ajutorul vrăjitoarelor sau al celor care zic că au însuşiri paranormale. Şi aceştia tot un fel de vrăjitori sunt. Chiar dacă se îmbracă în haine curate, chiar dacă au studii superioare, tot vrăjitori sunt.

Şi uite aşa intră unii oameni în hora dracilor, numai şi numai pentru că li s-a năzărit că li s-au făcut farmece. Şi totuşi, trebuie să ţinem seama şi de cazurile în care s-au făcut într-adevăr farmece. Din Vieţile Sfinţilor ştim că vrăjitorii au tot felul de puteri paranormale, aşa cum li se zice astăzi. Şi odată cu răspândirea desfrâului în zilele

noastre nu este greu de observat că are loc şi o înmulţire a vrăjitorilor şi vrăjitoare lor care au astfel de puteri. Unii credincioşi aleargă la vrăjitori tocmai pentru a căpăta un fel de aură specială care să îi protejeze de farmece. Dar şi aceasta este o înşelare. Nu există niciun fel de protecţie în afară de cea pe care o dă Dum ne zeu credincioşilor care merg pe drumul cel bun. Creştinii care se spovedesc şi se împărtăşesc sunt apăraţi de puterea dumnezeiască de tot felul de farmece drăceşti. Şi oare cum ar putea vrăjitorii să ofere leac împotriva puterii drăceşti, din moment ce ei nu sunt decât argaţi ai diavolului? E adevărat că ei pretind că sunt fii ai luminii, şi cei mai slabi de minte îi cred. Dar Biserica lui Hristos învaţă altceva, şi noi trebuie să ascultăm glasul ei.

În momentul în care cuiva i s-au făcut farmece, numai Dumnezeu îl poate izbăvi. Prin dezlegările pe care le citesc preoţii, prin Molitfele Sfântului Vasile cel Mare, prin spovedanie, prin rugăciune şi post. Iar dacă cineva vrea cel mai sigur leac împotriva farmecelor reţeta este simplă: să ducă o viaţă creştină, o viaţă de rugăciune şi înfrânare, şi farmecele nu îl vor atinge. Numai ferindu-ne de păcat vom putea fi feriţi de lucrarea farmecelor. Problema este că oamenii caută leacuri care să nu necesite vreun efort personal, caută pro tec ţie faţă de puterile întunericului fără ca ei înşişi să meargă pe drumul care duce la lumină. Dar un astfel de leac nu există. Şi toţi cei care susţin că îl au, fie ei vrăjitori, radiestezişti sau alţi „vindecători”, nu sunt altceva decât braţe prin care se săvârşeşte lucrarea Satanei.

Vă îndemn încă o dată să mergeţi pe calea mântuirii. Da, iubiţilor, Hristos vrea să mergem pe calea mântuirii. Fără să ne temem de ghinioane, fără să ne temem de zile rele. Fără să ne temem de viitor şi fără să alergăm la cei care se ocupă cu ghicirea viitorului. Hristos vrea să mergem pe drumul curat pe care îl arată Biserica. Alt drum spre cerească Împărăţie nu există. Există multe drumuri care ne dau bucurii pământeşti, dar apoi ne aruncă în chinurile iadului.

Noi să fugim de astfel de drumuri, iubiţilor. Să mergem pe calea cea strâmtă şi cu chinuri. Şi ne vom uni cu Hristos, vom dobândi raiul, şi acolo ne vom bucura cu toţi îngerii şi sfinţii în vecii vecilor. Amin.

Despre mulţumirea adusă Domnului Cuvânt la vindecarea celor zece leproşi

Iubiţi credincioşi, să mai auzim o dată cuvântul Evan gheliei de astăzi: „Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproşi care stăteau departe, şi care au ridicat glasul şi au zis: Iisuse, învăţătorule, fie-ţi milă de noi! Şi văzându-i, El le-a zis: Duceţi-vă şi vă arătaţi preoţilor. Dar, pe când se duceau ei, s-au curăţit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Şi a căzut cu faţa la pământ la picioarele lui Iisus, mulţumindu-l. Şi acela era samarinean. Şi răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curăţit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât acesta, care este de alt neam?” (Luca 17, 12 – 18).

Vom încerca să înţelegem puţin din măreţia acestei fapte, prea uşor trecută cu vederea, care este mulţumirea adusă Domnului. Hristos a vindecat mulţimi de bolnavi, dar numai puţini au ştiut să îi mulţumească. Am văzut că din zece leproşi numai unul a ştiut să îi mulţumească. Fără a putea spune cam câţi oameni ştiu să îi mulţumească pentru binefa cerile de care se împărtăşesc şi cam câţi uită să facă aceasta, nu este greu de observat faptul că în zilele noastre din ce în ce mai puţini oameni ştiu să îi mulţumească lui Dumnezeu. Putem spune că mulţumirea aceasta este o floare rară, pe care puţini oameni o cresc în grădinile pe care le poartă în suflete.

„Daţi mulţumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu” (I Ţes. 5, 18).

Aşa ne învaţă Sfântul Apostol Pavel, aşa ne învaţă întreaga Scriptură, aşa ne învaţă Sfânta Biserică. Dar pe cât de sim plă pare această învăţătură, pe atât de grea este urmarea ei. Mulţumirea pe care trebuie să i-o aducem lui

Dumnezeu este una dintre cele mai importante fapte din viaţa noastră creştină. Mulţi ştiu cât de importantă este rugăciunea. Dar puţini se roagă în fiecare zi. Mulţi ştiu că este important să îi mulţumească lui Dumnezeu. Dar şi mai puţini o fac.

Vă întreb: de ce nu vor oamenii să îi mulţumească lui Dumnezeu? Unul dintre răspunsuri este: pentru că nu îşi dau seama cât de mare este folosul mulţumirii.

Să luăm un exemplu: o femeie nu are ce să le dea de mân care copiilor. Se aşază în genunchi şi se roagă cu zdrobire de inimă Atotputernicului Dumnezeu sau Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, Preacuratei Fecioare Maria. După o vreme bate cineva la uşă. Este o vecină care a gătit ceva bun şi a venit să aducă şi copilaşilor. Mama primeşte mâncarea, îi mulţumeşte vecinei cu lacrimi în ochi şi îşi chea mă copiii la masă. Rugăciunea a fost ascultată, Dumnezeu a trimis şi de această dată cele de trebuinţă.

Totuşi, ceva lipseşte aici. Lipseşte mulţumirea adusă lui Dumnezeu. Femeia a cerut mâncare, i-a mulţumit vecinei, dar Domnului a uitat să îi mulţumească. Mama s-a bucurat că problema mâncării a fost pentru moment rezolvată. Dar mai important decât aceasta este ca problema mâncării să fie pusă altfel: dacă mama ar mulţumi de fiecare dată pentru hrana pe care Dumnezeu a trimis-o întregii familii şi dacă i-ar învăţa şi pe copii să spună rugăciunea de mulţumire, atunci poate că Dumnezeu şi-ar arăta milostivirea şi întregii familii i-ar fi mai uşor. Poate exemplul acesta nu este cel mai potrivit, pentru că de obicei o mamă care se roagă cu zdrobire de inimă pentru ceva, ştie şi să îi mulţumească Celui care i-a ascultat rugăciunea. Dar faptul că oamenii ştiu să îi ceară lui Dumnezeu, dar să îi mulţumească uită, este adevărat. Cel mai bun exemplu sunt cei nouă leproşi care au ştiut să ceară milă, dar nu au ştiut şi să mulţumească.

De multe ori Dumnezeu nu îşi arată mai cu prisosinţă milele Sale tocmai pentru că oamenii sunt nemulţumitori, cred că li se cuvin multe. Şi atunci, aceasta împiedică ca dragostea lui Dumnezeu să se arate, şi uşa milelor se

închide.

Dacă din două familii, care duc o viaţă asemănătoare din punctul de vedere al celui care le cunoaşte bine, numai într-una se aduce mulţumire lui Dumnezeu, atunci diferenţa dintre ele este enormă. Chiar dacă ar avea casa la fel de mare, chiar dacă părinţii ar câştiga la fel de bine, chiar dacă toate bunurile ar fi de aceeaşi valoare, totuşi ceea ce le deosebeşte este mult mai important decât ceea ce le apropie.

Familia care ştie să mulţumească este o familie bine cu vântată. Atât părinţii, cât şi copiii ştiu că Dumnezeu este Cel care poartă de grijă familiei, şi se împărtăşesc de cele nece să revieţii cu multă bucurie, văzând în ele semne ale dragostei dumnezeieşti. Orice bucurie vine peste familia aceasta, în ea se simte mâna lui Dumnezeu. Orice necaz vine peste familia aceasta, se simte în ea voia lui Dumnezeu care îngăduie necazurile după înţeleapta Sa rânduială.

Familia care nu ştie să mulţumească este o familie bolnavă. Deşi membrii ei merg poate la biserică, credinţa lor este rece, este lipsită de viaţă. Ei trăiesc ca şi cum legătura cu Dumnezeu ar începe abia după moarte. Au parte de vreun necaz, deznădejdea intră pe uşă. Nu au răbdare, devin mânioşi, şi dracii saltă prin casă. Au parte de vreo bucurie, li se pare firească: toate li se cuvin. Părerea de sine le întunecă minţile şi nu pot să vadă lucrarea lui Dumnezeu. Se bucură că au avut parte de noroc, se bucură că întâmplarea i-a ajutat, că soarta a fost de partea lor.

O, cât de mulţi cinstesc această zeitate a zilelor noastre, care poartă numele de întâmplare. Auzim de atâtea ori: mi s-a întâmplat lucrul acesta, sau mi s-a întâmplat cine ştie ce necaz. Întâmplarea este bună sau rea, şi depinde de noi cum îi facem faţă. Asta fac oamenii de astăzi: îşi închid ochii ca să nu vadă lucrarea lui Dumnezeu şi se agaţă de ceea ce le aduce Zeiţa întâmplare.

Noi avem libertatea de a vedea în viaţa noastră sau

lu’ cra rea Dumnezeului care ne poartă de grijă sau rodul întâmplării. În primul caz viaţa noastră stă sub binecuvântarea cereas că, şi suntem pe drumul cel bun. În al doilea caz, drumul pe care mergem duce în prăpastie. Virusul necredinţei ne-a atins, chiar dacă nu ne dăm seama şi cu greu putem scăpa de el.

Pentru ce să mulţumim Domnului? Vă mai spun o dată răspunsul Apostolului neamurilor, marele Pavel: „Daţi mul tu mire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu”. Trebuie să mulţumim mai ales pentru bucuriile de care avem parte, dar şi pentru încercările prin care trecem, ştiind că în ele suntem acoperiţi şi întăriţi de puterea dumnezeiască.

Tot Sfântul Pavel zice: „Evlavia este mare câştig, dar atunci când ea se îndestulează cu ce are. Pentru că noi nu am adus nimic în lume, tot aşa cum nici nu putem să scoatem din ea afară; ci, având hrană şi îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndestulaţi” (I Tim. 6, 6 – 8). Aţi auzit cum numeşte credinţa? Mare câştig. Şi noi ştim că este aşa. Dar Apostolul Pavel a adăugat că este aşa numai când ne mulţumim cu puţinul pe care îl avem.

Adăugirea aceasta este foarte importantă. Câţi dintre noi se mulţumesc cu ceea ce au? câţi nu râvnesc să aibă şi mai mult, şi mai mult, crezând că având mai multe vor fi mai fericiţi?

Lumea de astăzi pare să nu fi auzit de această lucrare: să te mulţumeşti cu ce ai. Pe nesimţite diavolul a şoptit oameni lor această deviză: „Încercaţi să obţineţi cât mai multe”. Şi oamenii s-au îmbătat cu gândul că vor fi din ce în ce mai bogaţi. Dar aşa s-au îndepărtat de calea care duce către Împărăţia Cerurilor.

Ne este foarte greu să ne mulţumim cu ce avem. Întotdeauna găsim noi şi noi lucruri care credem că ne-ar face viaţa mai uşoară, mai frumoasă. Şi nu avem linişte până nu dobân dim lucrurile respective. Dar după ce le dobândim, ne dăm sea mă că de fapt ne mai trebuie şi altele, şi astfel goana noastră o ia de la început. Trăim o viaţă întreagă încercând să avem cât mai multe şi la urmă

ne dăm seama că de fapt nu am avut timp să ne bucurăm de nimic. Ne dăm seama că tot fugind după agoniseală nu am avut parte deloc de linişte, ci numai de oboseală. Viaţa noastră a stat sub semnul foamei de mai mult, când puteam să ne mulţumim cu ce avem.

„Toate sunt pentru voi, pentru ca înmulţindu-se harul să prisosească prin mai mulţi mulţumirea, spre slava lui Dum ne zeu” (II Cor. 4, 15), ne spune Scriptura. Da, toate bunătăţile, atât cele duhovniceşti cât şi cele trupeşti sunt pentru noi, dacă ştim să mulţumim pentru ele. Căci văzând că Dum ne zeu îşi arată milele Sale, credinţa noastră sporeşte, şi vieţuirea noastră duhovnicească devine mai înaltă.

„Nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulţumire” (I Tim. 4, 4), ne spune iarăşi Sfântul Apostol Pavel. Acest cu vânt este însă mai greu. De ce? Pentru că uneori oamenii Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru lucruri care nu Îi sunt pe plac. Este trist, dar adevărat. Sunt unii care se îmbuibă până nu mai pot şi Îi mulţumesc Domnului „pentru toate”. Dar la săraci nici nu le-a trecut prin cap să se gândească. La cei care de-abia se ţin pe picioare din cauza lipsei de hrană nu s-au gândit. Ei au de toate, şi mulţumesc, dar nu îşi dau seama că această rugăciune de mulţumire, în loc să se urce la cer ca o tămâie bine-miro şitoare, împrăştie miros de pucioasă. Patima şi-a pus pecetea, şi greu se va şterge.

Dacă ne uităm în Evanghelie, vedem că Mântuitorul nostru nu numai că Îi mulţumea Părintelui Ceresc, dar Îi mul tu mea înainte ca roadele rugăciunii să se facă văzute; înainte ca Lazăr să învie, Hristos a mulţumit pentru această înviere. Aşa şi noi ar trebui să mulţumim lui Dumnezeu m-a nu te de a primi ceea ce Îi cerem. Să credem că dacă ne este de folos, El ne va trimite. Iar dacă nu, să îi mulţumim pentru că El ştie ceea ce ne trebuie cu adevărat şi nu ne va lăsa în lipsuri.

Noi nu numai că nu avem atâta credinţă încât să credem că vom primi ceea ce cerem, dar nici măcar nu ştim să mulţumim atunci când vedem că rugăciunea ne-a

fost ascultată.

Am arătat că sunt două categorii de oameni: unii care ştiu şi alţii care nu ştiu să mulţumească. Am văzut că cei mulţumitori sunt bine plăcuţi lui Dumnezeu. Dar ce se întâmplă cu cei care nu ştiu să mulţumească, adică cu unii dintre noi?

Nu vorbiesc despre credincioşii care nu ştiu să mulţumeas că pentru a-i arăta cu degetul. Ci pentru a-i convinge să facă acest pas, să crească şi ei floarea mulţumirii în grădina sufletească. Nimeni nu este ţinut deoparte, nimeni nu poate spune că îi este imposibil să mulţumească. Deşi poate la început este mai greu, încetul cu încetul lucrurile se aşază.

Să ştiţi că această sfântă mulţumire se învaţă, încetul cu încetul. Mai întâi Îi mulţumim lui Dumnezeu doar câteva clipe, când primim anumite bunătăţi. Apoi Îi mulţumim lui Dumnezeu din ce în ce mai des, până sporim la măsura la care Îi putem mulţumi pentru toate.

Este foarte bine dacă reuşim ca primul nostru gând, atunci când primim o veste bună, să fie de mulţumire pentru Dumnezeu. Am primit o binefacere? Să îi mulţumim lui Dum ne zeu, să îi mulţumim Maicii Domnului şi sfinţilor pe care i-am rugat să ne ajute. Şi după ce vom mulţumi, atunci vom şti şi să ne bucurăm cum se cuvine de darurile primite. Pentru că fără mulţumire putem folosi ceea ce am primit fără club zu însă, şi atunci darurile se întorc împotriva noastră. Da, să fiţi atenţi la ceea ce am spus, darurile se pot întoarce împotriva noastră, se pot transforma în pricini de supărare.

Mă puteţi întreba: într-o viaţă atât de plină de greutăţi, pentru ce să îi mai mulţumim lui Dumnezeu? Eu aş răspunde: oricât ar fi de mari încercările prin care trecem, avem pentru ce să îi mulţumim lui Dumnezeu.

Să Îi mulţumim lui Dumnezeu că am venit în lume. Nu nu mai părinţilor trupeşti să le mulţumim pentru aceasta, ci mai ales Părintelui Ceresc care a vegheat asupra noastră de când am fost zămisliţi.

Să Îi mulţumim lui Dumnezeu că ne cheamă spre

Împărăţia Cerurilor. Să Îi mulţumim că ne povăţuieşte pe calea mântuirii, că ne dă putere să biruim patimile şi poftele.

Să Îi mulţumim Preadulcelui Iisus, Mântuitorul nostru, că a primit a. Se răstigni pentru mântuirea noastră. Doamne, Fiule al lui Dumnezeu, nu suntem vrednici de dragostea pe care ne-ai arătat-o şi ne-o arăţi întotdeauna. Pentru aceasta Te rugăm să primeşti umila noastră mulţumire! Aşa ar trebui să spunem, zi de zi.

Să Îi mulţumim lui Dumnezeu că ochii noştri văd, că urechile noastre aud, că trupul nostru este întreg. Voi nu vă daţi seama ce mare dar este sănătatea, ce mare dar este să poţi să vezi ce este în jurul tău. Dar dacă întrebaţi un orb, atunci v-aţi da seama cât suferă el că nu are această posi bi îtate. Mulţumindu-i pentru sănătate, să nu credeţi însă că cei bolnavi nu trebuie să îi mulţumească lui Dumnezeu. Orbii, chiar dacă nu au vederea ochilor, Îi mulţumesc că nu îi lip seş te de luminarea minţii, care este mult mai importantă decât cea a ochilor. Bolnavii Îi mulţumesc că prin suferinţă le curăţeşte sufletul, ferindu-i de cine ştie ce alte păcate.

Să Îi mulţumim Domnului pentru purtarea Sa de grijă, pentru dragostea pe care ne-o poartă. Să Îi mulţumim că ne-a dat să cunoaştem dreapta-credinţă. Că ne-a dat să cunoaştem norul de sfinţi care ne păzesc şi ne ajută şi mai ales că ne-a făcut fii ai Preacuratei Maicii Sale. Să Îi mulţumim pentru îngerii care ne ocrotesc. Să Îi mulţumim că ne ridică din fiecare cădere. Să Îi mulţumim pentru toate. Să Îi mulţumim pentru bine facerile pe care ni le-a trimis, să îi mulţumim că ne-a ajutat în atâtea şi atâtea încercări. Să Îi mulţumim pentru lucrurile pentru care numai noi ştim că le-a făcut spre binele nostru, şi să îi mulţumim pentru tot binele pe care l-a făcut şi îl face ce lor de lângă noi. Şi mulţumirea aceasta să nu fie numai o vorbă goală, să nu fie spusă numai din buze, ci să iasă la suprafaţă ca un vulcan care ţâşneşte din inimile noastre.

Doamne, Dumnezeule al milelor, primeşte smerita noastră mulţumire pentru toate binefacerile Tale cele arătate şi cele ascunse. Noi nu ştim să îţi mulţumim aşa cum se cuvine, dar măcar ne recunoaştem neputinţa şi Te rugăm să ne luminezi sufletele ca să cunoaştem cum trebuie să îţi mulţumim Ţie, dătătorule al tuturor bunătăţilor. Încă Te rugăm să îţi reverşi darurile Tale cele bogate asupra noastră, şi mai ales să ne faci părtaşi Împărăţiei celei veşnice, ca să te lăudăm împreună cu toţi sfinţii, în veci vecilor. Amin.

DESPRE SUFERINŢELE CELOR CĂSĂTORIŢI
Cuvânt la Nunta din Cana Galileei

„Femeile să se supună bărbaţilor lor ca Domnului, pentru că bărbatul este cap femeii, precum şi Hristos este cap Bisericii. Bărbaţilor, iubiţi pe feme de voastre, după cum şi Hristos a iubit Biserica, şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca să o sfinţească” (Efes. 5, 22 – 26).

Iubiţi credincioşi, vom vorbi astăzi despre unul dintre cele mai importante lucruri privitoare la viaţa duhovnicească. Pornind de la nunta din Cana, de la înţelegerea familiei ca o mică biserică, vom trece apoi la câteva dintre ispitele principale care transformă familia din biserică în templu păgân, spre întristarea lui Dumnezeu şi spre bucuria diavolilor.

Este foarte important faptul că Hristos a făcut prima Sa minune la nunta din Cana. Şi foarte important este faptul că Iisus a fost chemat la acea nuntă. Despre El Sfântul Ioan Bo te zătorul mărturisise, nu cu mult timp în urmă: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii… Acesta este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1, 29 – 34). De ce am făcut referi re la această mărturisire? Ca să ne dăm seama cine a fost chemat să ia parte la nuntă. Nu pentru că Hristos ar fi fost vreun înalt dregător, sau vreunul dintre arhierei a fost chemat acolo.

Pe cine chemăm noi astăzi să vină la nunţile noastre? Pe prieteni, pe rude, pe diferiţi cunoscuţi. Şi după ce vin la biserică, să vadă cum cei doi miri sunt binecuvântaţi să

trăiască o viaţă bine plăcută lui Dumnezeu, aceşti invitaţi vin să ia parte la ospăţ. Din păcate, în zilele noastre unii dintre invitaţi nici nu se mai obosesc să vină la biserică, ci vin direct la masă. De parcă baza unirii celor doi tineri ar fi stomacul şi Petre ce rea. Sau, chiar dacă vin la biserică, se plictisesc repede şi o parte din slujbă o petrec bucurându-se de frumuseţile împrejurimilor. Dar nu la aceştia mă voi referi acum. Ci la cei care, fiind mai sporiţi în viaţa duhovnicească, trăiesc bucuria unirii mirilor ca pe o minune. La cei care, rugându-se pentru miri şi bucurându-se pentru ei, simt puţin din bucuria şi dragostea pe care o simt cei care îl slăvesc împreună pe Dumnezeu în Împărăţia Cerească. Ei, prin rugăciunile pe care le fac, dăru iesc mirilor mai mult decât dăruieşte cel mai bogat dintre cei invitaţi la nuntă. Pentru că Dumnezeu, la marea Taină care este nunta, adaugă micile daruri care sunt aceste rugăciuni, pe care nimeni nu le poate cântări.

Ei bine, să încercăm să ne dăm seama cu cât mai mare a fost bucuria mirilor de la nunta din Cana, când L-au chemat alături de ei pe Fiul lui Dumnezeu. Nu L-au chemat să facă minuni şi nu ştiau că vor fi învredniciţi să ia parte la una. Nu L-au chemat decât pentru ca prin prezenţa Sa să bine cu vân teze unirea lor. De unde ştim aceasta? Pentru că Hristos nu a fost chemat singur. Ci împreună cu ucenicii Săi. Adică, cei care L-au chemat L-au recunoscut drept învăţător.

De ce m-am oprit asupra acestui amănunt? Voi ce credeţi? Ca să arăt că, înainte ca Hristos să facă prima mare minune, avusese loc o altă minune, mult mai mică, şi care de obicei se trece cu vederea. Anume că Hristos a fost chemat să ia parte la nuntă.

De ce consider aceasta o mică minune? Ia gândiţi-vă câţi dintre creştinii zilelor noastre S-ar bucura ca Hristos să vină la nunta lor? La biserică L-ar aştepta poate aproape toţi. Dar la ospăţ, mult mai puţini. De ce? Pentru că unora li s-ar părea trist un asemenea ospăţ. Cum ar fi să te îmbeţi de faţă cu Hristos? Cum ar fi să fumezi de faţă cu Hristos? Cum ar fi să mănânci până ţi se face rău? Sau

cum ar fi să dănţuieşti în cele mai destrăbălate feluri, aşa cum se face astăzi?

O, puţini oameni şi-ar dori ca Hristos să participe la ospă ţul lor de nuntă. Pentru că invitaţii nu s-ar simţi în largul lor, totul ar fi mult mai trist, nu-i aşa?

Deşi Hristos nu ar spune să nu ne bucurăm de mâncăruri alese la masa de nuntă, nu ar spune să bem numai apă sau sirop. Şi la nunta din Cana s-a băut vin, şi ce vin! Dar El ar vrea să păstrăm măsura, să le facem pe toate cuviincios. Ori, cuvântul acesta, cuviincios, începe să aibă din ce în ce mai puţin în comun cu ospeţele de la nuntă. De altfel, încă din primele secole ale Bisericii, Sfinţii Părinţi au tras alarma asupra modului greşit în care unii creştini înţelegeau să se poarte la masa de după cununie.

Deci să ne mirăm de credinţa mirilor care L-au chemat pe Hristos la masa lor. Mai ales că Hristos a rămas la masă până la sfârşit, nu a stat doar câteva clipe. Minunea cu prefacerea apei în vin a avut loc abia spre sfârşitul ospăţului, semn că Fiul lui Dumnezeu nu a găsit niciun prilej de poticnire care ar fi putut lăsa semne de întrebare asupra prezenţei Sale acolo. Cinste mirilor, cinste nuntaşilor!

S-ar putea spune că degeaba încerc eu să vorbesc frumos despre mirii de la nunta din Cana. Niciun alt amănunt din Sfânta Scriptură nu permite astfel de concluzii. Şi totuşi, Sfânta Tradiţie ne pune înainte un amănunt extrem de important. Mirele de la nunta din Cana este cel care a devenit apoi mucenic pentru Hristos, însuşi Sfântul Apostol Simon Zelotul, cel din ale cărui sfinte moaşte izvorăsc râuri de minuni până în zilele noastre. Iată deci că nu întâmplător Hristos a venit la nunta sa.

Nu despre marele Simon voi vorbi acum, ci voi insista asupra chemării lui Hristos să ia parte la nuntă. Şi nu numai la slujba de la biserică şi apoi la masă. Ci în toate momentele vieţii de familie, în viaţa de zi cu zi. Familia este chemată să fie o mică biserică. Soţii să meargă pe calea mântuirii, să meargă pe calea sfinţeniei. Să îşi crească pruncii în credinţa creştină şi să le fie modele

demne de urmat.

Am folosit un cuvânt care poate să zgârie unele urechi: sfinţenie. Ce are familia obişnuită a zilelor noastre în comun cu sfinţenia? Ce legătură este între sfinţenie şi dramele familiilor de astăzi, între sfinţenie şi adulter, între sfinţenie şi divorţ?

Una singură: toate aceste răni ale familiei, între care adulterul nu mai este ceva şocant, ci ceva de înţeles din moment ce „nu suntem sfinţi”, cum zice îndrăgitul refren repetat de toţi cei care încearcă să îşi justifice păcatele, arată tocmai cum a pervertit diavolul nunta binecuvântată de Dumnezeu.

Să nu uităm că la nunta din Cana Galileei Hristos a prefăcut apa în vin, adică în ceva mult mai preţios. Hristos ne-a arătat atunci că prin harul lui Dumnezeu legăturile dintre oameni trebuie să fie noi, trebuie să stea sub semnul sfinţeniei. Ar fi fost uşor pentru mulţi ca prima minune a Mântuitorului să se fi întâmplat în alt loc, să nu fi fost nicio legătură între schimbarea apei în vin şi unirea mirilor.

Aţi auzit atâtea predici frumoase despre nunta din Cana, şi despre nuntă în general. De aceea astăzi nu vă voi spune lucruri pe care le ştiţi deja, ci voi încerca să vă vorbesc despre lucruri care privesc direct mântuirea voastră, deşi la prima vedere par triste şi apăsătoare. Voi vorbi acum puţin despre prefacerea vinului în apă. Cum, doar Evanghelia nu pome neş te de aşa ceva? E adevărat că Evanghelia nu pomeneşte, dar viaţa de zi cu zi o face. Mă refer la modul în care mulţi creştini răstoarnă sensul nunţii şi duc o viaţă în care înţelegerea, comuniunea şi sprijinirea pe calea mântuirii sunt elemente de legendă.

Se mai pot numi creştini aceşti oameni mulţi de care vorbiţi, din moment ce duc o viaţă ruptă de Hristos, puteţi între ba? Normal ar fi să găsească un alt termen pentru ei. Dar în mod obişnuit ei sunt numiţi tot creştini, din moment ce sunt botezaţi şi nu s-au lepădat de credinţa creştină. Firesc este să îi numim creştini pe cei care, deşi cad în anumite păcate, se lup tă cu toată puterea lor să se izbăvească, şi în cele din urmă prin darul lui Dumnezeu

primesc tămăduire; dar nefiresc este să îi numim creştini pe cei care nu vin la slujbele bisericeşti decât de Paşti şi de Crăciun, pe cei care nu vor să ducă lupta cea bună, pe cei care deşi nu s-au lepădat formal de Hristos trăiesc precum păgânii, ca nişte oameni fără Dumnezeu. Totuşi, vom folosi şi pentru aceştia numele de creştini.

Să ne referim acum la o familie care preface vinul în apă, în care cei doi soţi trăiesc precum păgânii. Soţul bea, soţia îl înşală, copiii cresc de capul lor. Dar şi ei sunt botezaţi, şi ei sunt creştini, nu? Dar ce fel de familie creştină este aceasta? Poate fi numită această familie o mică biserică dacă nu îl primeşte pe Hristos? Nu se poate. Şi atunci, cum stau lucrurile: a fost oare vreodată aceasta o mică biserică sau nu a fost?

Dacă la nuntă cei doi soţi au vrut ca prin binecuvântarea lui Dumnezeu să pornească pe drumul cel bun, atunci putem spune: Da, a fost, dar din slăbiciune omenească şi din cauza vrăjmaşului s-a năruit. Ce facem însă cu mirii care se că să toresc fără să se iubesc ă, din interese lumeşti, pentru averi sau alte nimicuri, şi nu îşi pun problema mântuirii? Vin la biserică din formalitate, pentru că aşa e obiceiul, pentru că este frumoasă mireasa îmbrăcată în alb. Chiar dacă sufletul este întunecat, rochia contează, că doar ceilalţi nu văd sufletul. Se poate spune că în momentul cununiei o astfel de familie nou întemeiată a devenit o nouă biserică? Doar ştim că Dumnezeu nu forţează libertatea omului. Şi dacă mirii nu vor să fie uniţi în Hristos, nicio slujbă exterioară nu îi poate lega.

Aţi citit poate în Catehismul Ortodox că „simpla mărturisire a păcatelor fără pocăinţă adevărată şi fără hotărâre de îndreptare nu aduce iertarea păcatelor, căci zice Domnul: «De nu vă veţi pocăi, toţi veţi pieri la fel»” (Luca 13, 5). Şi deci dacă spo ve da mă fără pocăinţă nu aduce iertarea păcate lor, adică spovedania nu mai este întreagă, atunci cum oare ar putea face cununia dintr-o astfel de familie, în care lipseşte dorinţa unirii în Hristos, o mică biserică? Eu nu mă grăbesc să răspund la o a se me nea întrebare. Cred că ar fi mai bine ca astfel de soţi să se

căsătorească în sediul vreunei bănci sau la vreun centru de schimb valutar. Că doar banul i-a unit, nu Hristos.

Astfel de soţi se plâng mai apoi că viaţa le este plină de greutăţi, că trăiesc sub semnul necazurilor şi al durerii. Nu toţi, numai o parte, căci pe ceilalţi diavolul îi ţine într-o linişte aparentă, ca nu cumva să simtă nevoia izbăvirii şi să alerge la ajutorul dumnezeiesc. Ei bine, nu este greu să ne gândim de ce suferă cei dintâi. Răspunsul îl găsim în Evan ghelia Sfântului Apostol Ioan imediat după relatarea minunii din Cana. Chiar în acelaşi capitol.

Despre ce a mai scris Sfântul Evanghelist Ioan după nunta din Cana, ştie cineva? A scris despre izgonirea vânzătorilor din templu. Cred că acum vă este clar la ce mă voi referi în cuvintele următoare: la legătura dintre cei care batjocoresc mica biserică, propria familie, şi cei care au batjocorit templul lui Dumnezeu.

„Iisus S-a urcat la Ierusalim, şi a găsit în templu pe cei ce vindeau boi şi oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani” (Ioan 2, 14). Aşa găseşte şi astăzi în faţa altarului pe unii care au în suflete dorinţa de a se căsători din interese materiale, pentru un alt fel de boi, de oi şi porumbei. Sau pe alţii care, chiar dacă nu se căsătoresc din motive meschine, se ca să toresc numai pentru a trăi împreună în desfătări, fără a-şi pune problema mântuirii. Şi aceştia, chiar dacă păcatul lor este mai greu de observat, chiar dacă nu schimbă bani, schimbă suflete. Îşi schimbă în rău propriile suflete, căci în loc ca prin căsătorie să se unească pentru a-l sluji Domnului, se unesc pentru a sluji poftei.

O, şi cât de greu le este acestora să îşi vină în fire. Ei spun: „Nu desfrânăm, nu ne îmbătăm decât rar, sau poate niciodată, nu furăm, nu ucidem. Nu e viaţa noastră bine plăcu tă lui Dumnezeu?” Răspunsul este simplu: Nu. Pentru că Domnul, Care ţi-a poruncit să nu desfrânezi şi să nu furi, ţi-a poruncit şi să duci o viaţă de sfinţenie. Şi cei care fac binele, fără a duce o viaţă creştină, fără a se ruga, fără a merge la Biserică, fac acest bine cu acordul diavolului. Pentru că pa ti mile nu ies din suflet numai dacă dai milostenie unui sărac. Ci ies din suflet numai după ce

te spovedeşti în faţa preotului care a fost rânduit de Dumnezeu pentru aceasta.

Dar să vedem ce a făcut blândul Iisus când a văzut ce era în templu: „Făcându-şi un bici de ştreanguri, i-a scos pe toţi afară din templu, şi oile, şi boii, şi schimbătorilor de bani le-a vărsat banii şi le-a răsturnat mesele” (Ioan 2, 15). Câtă ne politeţe, ar putea spune un om civilizat al zilelor noastre, care se indignează văzând pe jos o bucată de hârtie, dar care primeşte cu braţele deschise gunoaiele pătimaşe, adică gândurile de desfrâu şi de necredinţă pe care i le şopteşte diavolul.

Fraţi creştini, să luăm aminte la acest fapt tulburător: Hristos i-a izgonit cu sfântă mânie pe cei care batjocoreau templul lui Dumnezeu. Şi nu oricum, ci cu biciul. El, care din dragoste pentru noi a primit a fi răstignit, şi care S-a rugat Părintelui Ceresc pentru iertarea celor care L-au batjocorit, El, care ne-a învăţat să ne iubim unii pe alţii şi să îi iertăm pe vrăjmaşii noştri, a folosit biciul pentru a-i izgoni pe vânzători din templu. Şi le-a poruncit atunci: „Nu faceţi casa Tatălui Meu casă de negustorie” (Ioan 2, 16).

Acelaşi Hristos spune celor ce trăiesc o viaţă de familie din care Dumnezeu este izgonit: „Nu transformaţi mica biserică, familia, într-un templu păgân!” Daţi-vă seama câtă nesimţire dovedeau cei care îndrăzneau să schimbe bani în templu, să vândă boi şi oi şi porumbei. Care îndrăzneau să batjocorească astfel Casa Domnului. Ia gândiţi-vă cum ar fi ca în pridvorul bisericii noastre să se facă după slujbă târg. Să vândă fiecare ce vrea, fără să se teamă de Dumnezeu. Sunt convins că vă daţi seama că acest lucru este o blasfemie. Dar vă spun vouă că nu sunt cu nimic mai prejos cei care consideră că viaţa de familie nu se încrucişează cu credinţa creştină. Ei zic: „Cine vrea sfinţenie, să se călugărească. Noi nu vrem să ne călugărim”. Şi acest refren este des întâlnit. Dar mântuirea nu este numai pentru călugări, ci pentru toţi creştinii. Şi porunca: „Fiţi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt” (Lev. 19, 2) nu menţionează niciun fel de

excepţii. Toţi suntem chemaţi la o viaţă în care să îl slujim pe Dumnezeu, nu numai călugării. Că ei vor să urce pe culmile desăvârşirii, aceasta este spre cinstea lor. Dar sfinţenia la care ajung monahii nu trebuie să ne descurajeze, să ne fie motiv de lenevire, ci dimpotrivă, trebuie să ne sporească dorinţa de a-L sluji pe Dumnezeu.

Vorbind despre familiile în care amândoi soţii merg pe drumuri greşite, trăiesc departe de Dumnezeu, nu trebuie să credeţi că pentru ei totul este pierdut. Sunt rude ale noastre, sunt prieteni ai noştri şi ne doare inima pentru ei. Ori, dacă noi ne întristăm pentru starea în care se află şi le vrem binele, oare nu cu mult mai mult decât noi le vrea binele şi le aşteaptă întoarcerea însuşi Dumnezeu? Ba da. Nimeni nu este predestinat să ajungă în iad, asta să o ţineţi minte. Aşa cum nimeni dintre cei care merg pe calea sfinţeniei nu este predestinat să ajungă în rai. Suntem liberi, am primit acest mare dar al libertăţii, şi dacă îl folosim spre binele nostru Dumnezeu ne va mântui. Şi El poate să îi mântuiască şi pe cei care acum trăiesc departe de Biserică, închinându-se ido lu' lui libertăţii. Sufletul lor este ca o Americă deasupra căreia domneşte statuia Libertăţii, statuia unei zeiţe care îi spune omului că totul este îngăduit, că totul este permis. Dar la un cutremur mare s-ar putea surpa şi această statuie, nu-i aşa? Dacă vrea Dumnezeu, într-o clipă se alege praful de acest simbol al libertăţii pătimaşe. Şi tot aşa într-o clipă se pot distruge capiştile zeiţei Libertate, căreia semenii noştri îi jert fesc tot timpul lor. Să avem nădejde că şi ei se vor întoarce. Să ne rugăm pentru ei, şi Dumnezeu, poate chiar pe patul de moarte, le va da gând de pocăinţă.

Vă mai spun un lucru: că Hristos nu a pierdut biciul pe care l-a folosit în templu; ci l-a transformat într-un bici al ne ca zurilor. Adică nu avem de ce să ne mirăm când vedem că cei care dispreţuiesc învăţăturile creştine, cei care trăiesc ca şi cum Dumnezeu ne va mântui pe toţi la grămadă, fiind prea-mi lostiv, au parte de mari necazuri. Au parte de biciul pe care l-au căutat. Dar acest bici nu vine ca o răzbunare, nu vine ca să nimicească. Ci vine ca

omul să îşi dea seama de greşeala sa şi să se întoarcă spre El. Mai bine o suferinţă trecătoare, care îi deschide omului ochii, decât o suferinţă veşnică pe cealaltă lume.

Este foarte trist că de multe ori oamenii care stau departe de Biserică refuză să citească mesajul scris de Dumnezeu pe încercările prin care trec: „Pocăiţi-vă, pocăiţi-vă, pocăiţi-vă!”. Ei trăiesc mai departe în păcate, şi astfel atrag asupra lor mânia dumnezeiască.

Nu toate necazurile sunt pedepse pentru păcate, unele sunt încercări trimise de Dumnezeu pentru a curăţa sufletele, pentru a se vădi credinţa celor care astfel îşi agonisesc cununi netrecătoare.

Până acum ne-am referit la necazurile celor care fac eforturi susţinute pentru a simţi asupra lor biciul lui Dumnezeu. Vom trece acum la al doilea caz, cel în care unul dintre soţi vrea să meargă pe calea mântuirii. În acest caz nu este greu de observat că de cele mai multe ori femeia este cea care merge pe drumul cel bun. O dovedesc bisericile în care nu mă rul femeilor îl copleşeşte aproape tot timpul pe cel al bărbaţilor.

Chiar dacă ne vom referi la cazul în care femeia este cea care vrea să ducă lupta cea bună şi bărbatul îi pune piedici, nu va fi greu pentru bărbaţii care ascultă acest cuvânt, şi care se află în situaţii contrare, să priceapă cum să se folosească de el. Cinste celor care, oricâte piedici au de înfruntat de la soţii sau soţiile lor, ştiu să ţină nestinsă flacăra dreptei-cre dinţe în familiile lor!

Vom vorbi mai mult despre aceste piedici şi despre modul în care trebuie înfruntate. O întrebare vine de la sine: cum de este atât de mare numărul celor care suferă foarte mult din pricina celor cu care s-au căsătorit? De ce îngăduie Dumnezeu această suferinţă?

Răspunsul nu este greu de găsit. În marea majoritate a acestor cazuri cel credincios nu şi-a pus problema că celălalt îi va face atâtea necazuri. Înainte de căsătorie, cei care nu sunt credincioşi, deşi fetele pe care vor să le ia de soţii sunt credincioase, nu îşi fac cunoscută aversiunea lor faţă de cea ce este sfânt, ca nu cumva să rămână cu buza

umflată. Ci rabdă, cu o răbdare diavolească, până după nuntă. Sau cel mult încă vreo câteva luni. După care încep să îşi impună autoritatea. „Hai, nu mai merge astăzi la biserică, mai bine mer gem la un film”. „Ce dacă este Săptămâna Mare, dacă eu ţi-am zis să nu posteşti, nu posteşti!” Sau: „Ce te tot rogi, nu vezi că Dumnezeu nu ne ajută?”. Sau multe altele asemenea, pe care unii le ştiţi mult mai bine. Şi după înjurături, urmează violenţa. Azi o palmă, mâine două. Poimâine nouă. Şi apoi, foarte firesc, vine decizia: „Nu mai pot trăi cu o femeie ca tine. Plec de acasă!”. Asta în care conjunctura permite această decizie. De multe ori însă o amantă rezolvă discret această nevoie de înţelegere.

Poate că realitatea de zi cu zi este atât de apăsătoare încât nu mai este nevoie să auziţi aceste lucruri şi dintr-o cateheză. Dar aici nu suntem la buletinul de ştiri. Nu prezentăm cala mi tăţi numai ca să gâdilăm setea omului de informaţie. Aici sun tem la doctor. Şi înainte de a da reţeta, trebuie să precizăm boala şi cauzele ei. Nu?

Să spunem şi că, înainte de nuntă, credincioşii care s-au căsătorit cu cineva care este necredincios, de exemplu o femeie credincioasă cu un bărbat care este necredincios, şi-a pus problema: „Cum va fi după?” Precizez că acum folosesc termenul „necredincios” cu un sens foarte larg. Prea puţini sus ţin că sunt necredincioşi; dar cei a căror credinţă nu se vede din fapte, chiar dacă susţin că au credinţă în Dumnezeu, o credinţă „proprie şi personală”, tot necredincioşi trebuie numiţi. „Credinţa, dacă nu are fapte, e moartă în ea însăşi” (Iacov 2, 17). Deci problema: „Cum va fi după?”, a fost din vreme pusă. Dar răspunsul a fost dat de cele mai multe ori prost: „o să fie bine, va veni şi el la biserică”. Orice duhovnic poate confirma faptul că un astfel de răspuns, în marea mă joritate a cazurilor, s-a dovedit greşit şi a avut consecinţe extrem de dureroase pentru cei care au crezut că este simplu ca cineva să se convertească.

Există, bineînţeles, şi excepţii. Dar oricât ar fi de frumoa se oricât ar fi de impresionante, ele sunt nişte

excepţii care arată cât de rar regula poate fi călcată. Când o fată iubeşte un tânăr, dragostea îi dă aripi, îi dă nădejdea că el se va întoarce spre Dumnezeu. Speră că dragostea ei îl va ajuta.

Şi totuşi lanţurile necredinţei şi ale patimilor care îl leagă pe tânăr se dovedesc mai puternice decât dragostea fetei. Unde a fost greşeala? Fata nu şi-a pus în mod serios problema dacă lui Dumnezeu i-ar fi bine plăcută o astfel de căsătorie. Pentru că dacă şi-ar fi pus problema în mod serios, ar fi căutat un tânăr care să îi fie sprijin pe calea mântuirii.

Dacă a căutat vreun Făt-Frumos, fără să îşi pună problema aşezării sale duhovniceşti, va avea de suferit. Şi asta nu ca o pedeapsă de la Dumnezeu. Ci în mod firesc, ca o consecinţă a alegerii sale. Şi aşa se întâmplă şi cu tinerii care iau fete necredincioase: deşi la început speră că, fiind bărbaţi, le vor putea domina şi convingerile religioase, idee radical greşită, în cele din urmă suferă mult pentru alegerea făcută. Chiar dacă nu sunt în primejdia de a fi bătuţi, durerea este de alt fel. Este durerea că împarţi viaţa cu o persoană cu care nu ai în comun exact lucrul esenţial: dorinţa de a merge pe calea mântuirii. O astfel de relaţie, oricât de politicoasă ar fi, evoluează tragic.

Durerea, chiar dacă nu este trupească, ci sufletească, de vine mult mai mare. Relaţia dintre cei doi, în timp, devine stearpă. Este o relaţie moartă, o relaţie formală. Şi omul ajun ge să se simtă din ce în ce mai singur. Familia devine un deşert. Şi asta nu este totul. Pentru că pe tine te ţine credinţa în Dumnezeu. Dar pe celălalt singurătatea îl doboară. Un filosof a spus că „aproapele meu îmi este iadul”. Aproapele nostru nu va fi niciodată pentru noi iadul, oricât de mult ne-ar chinui. Dar noi, fără să vrem, putem fi iad pentru cei de lângă noi. Cum asta? Diavolul le dă asemenea gânduri, ca în tot ceea ce ne leagă de Dumnezeu ei să nu vadă decât obsesia noastră religioasă. În tot ceea ce vrem să facem noi bine, un bine pe care ei nu prea pot să îl înţeleagă, diavolul vede o ţintă pe care nu şovăie să o atace. O, câtă răbdare trebuie să aibă soţiile ale

căror soţi sunt necredincioşi!

Vorbind despre necazurile lor, putem să ne referim şi la necazurile celor care suferă din cauza părinţilor, a socrilor, a copiilor sau a altor rude alături de care vieţuiesc.

Îmi vin în minte cuvintele: „Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Şi duşmanii omului vor fi căsnicii lui.

Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Şi cel ce nu-şi ia crucea şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Cine ţine la sufletul său îl va pierde, iar cine-şi pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi”. (Matei 10, 34 – 39).

Aici este un punct de reper pentru înţelegerea rostului suferinţelor, şi mai ales a celor provocate de căsnicii noştri. Noi am fi vrut ca Hristos să fi adus pacea, şi sabia să îi fi fost străină. Noi am fi preferat poate ca Hristos să zică: „Am venit să apropii pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa”. Şi totuşi, Hristos a spus altfel. Ne convine sau nu, trebuie să acceptăm adevărul aşa cum este. Trebuie să avem curajul de a privi realitatea în faţă.

Totuşi, cuvântul „am venit să despart pe tată de fiul său...” se referă numai la cazurile în care unul dintre cei doi îi este celuilalt piatră de poticnire pentru mântuire, în care dragostea poate fi pretext pentru îndepărtarea de Hristos. Sute de ani fiii, tinerii erau cei care voiau să meargă pe drumuri greşite, şi cuvântul se referea mai ales la părinţii care din dragoste pentru copiii lor erau tentaţi să treacă cu vederea anumite compromisuri, anumite căderi ale fiilor. În zilele noastre însă fenomenul are loc şi în sens invers, pentru că mulţi tineri au descoperit credinţa creştină fără ca părinţii lor să o facă. Nu avem timp să vorbim despre cât de impresionante sunt cazurile

în care tinerii îi trag de mână pe părinţii lor spre Biserică. Poate o vom face altă dată. Lor nu li se potriveşte cuvântul „am venit să despart pe tată de fiul său”, ci dimpotrivă.

De fapt Hristos nu vrea să despartă pe nimeni. El a vrut şi vrea ca toţi, părinţi, copii, rude, să meargă pe calea mântuiri. Dar câtă vreme mulţi stau departe de această cale, şi chiar stau împotriva celor care vor să meargă pe ea, câtă vreme unii casnici sunt duşmanii mântuirii, Hristos intervine cu sabia cuvântului: „Cine îi ascultă pe aceştia mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine”.

O, cât de mult suferă o soţie al cărei soţ îi interzice să ţină o icoană în casă sau un tânăr căruia tatăl îi interzice să ţină candela aprinsă. Câtă vreme sunteţi obişnuiţi să aveţi icoana pe perete şi candela aprinsă, nu vă daţi seama ce ar însemna să fiţi lipsiţi de acestea, atât de fireşti de altfel pentru orice casă de creştin.

Dar când tatăl începe: „Mai du-te şi tu la discotecă, fă-ţi şi tu o prietenă cu care să simţi viaţa, las-o pe asta că e prea cuminte, nu poţi să te distrezi cu ea”, sau „de ce nu stai să vezi filmul ăsta, ce eşti prost, vino să înveţi ce înseamnă femeia!”, ne aflăm în plin război. Cine îşi ascultă tatăl în acest caz, Îl pierde pe Hristos. În acest caz ne aflăm în plină prigoană. Pentru tânărul respectiv lupta duhovnicească este extrem de grea şi apăsătoare. Pentru că diavolul nu se foloseşte numai de răutatea tatălui, ci şi de bunătatea lui. Adică nu numai la beţie tatăl vorbeşte astfel, ci şi în momentele de linişte, în care vrea binele feciorului. Vrea ca acesta să se înfrupte din toate desfătările tinereţii.

Să nu mai vorbim despre acest caz anume, ci să vorbim despre toţi cei care suferă prigoana pornită împotriva credinţei de către căsnicii lor. Sfinţii Părinţi spuneau că ascultarea faţă de duhovnic fără cârteală este mucenicie nesângeroasă, căci monahul îşi taie voia sa. Tot aşa răbdarea prigoanei pornită de aceşti casnici fără Dumnezeu este mucenicie; ba în rare cazuri, când bătăile depăşesc un anumit grad de violenţă, este chiar sângeroasă.

Voi, cei care răbdaţi prigoană de la căsnicii voştri, să ştiţi că veţi primi mare plată de la Dumnezeu. Nicio palmă, niciun cuvânt urât nu va fi trecut cu vederea. O, dacă aţi şti cât suferă Hristos văzându-vă înlăcrimaţi… O, de-aţi şti cât suferă Prea Curata Sa Maică… Să ştiţi că atunci când Maica Domnului plânge, şi lacrimile care izvorăsc din icoane arată aceasta, ea plânge nu numai pentru păcatele oamenilor. Nu plânge numai pentru că unii trăiesc departe de Dumnezeu. Ci plânge şi se întristează atunci când îi vede pe creştini cum sunt prigoniţi. De căsnicii, de vecinii, de întâi-stătătorii lor. Nu sunteţi singuri, fraţilor! Ştiu că sunt destui care aşteaptă acest cuvânt de încurajare. Nu sunteţi singuri. Şi chiar dacă viaţa încearcă să vă sufoce, nu vă lăsaţi. Prin răbdarea ispitelor ne mântuim.

Chiar dacă sunt momente în care ajungeţi la capătul puterilor, nu vă descurajaţi. Chiar dacă simţiţi că nu mai puteţi răbda, nu cedaţi. Până la ultima picătură de sânge trebuie să rezistaţi.

Şi Dumnezeu nu vă va lăsa, nu are cum să vă lase. În orice chip ar veni ispita de a ceda, nu o primiţi. Sunt unii care au luptat o viaţă întreagă împotriva atacurilor în care vrăjmaşul se folosea de căsnicii lor. Şi nu au cedat. Cunosc o femeie care aparent este o femeie obişnuită, dar căreia Dum ne zeu i-a pregătit mare răsplată pentru vieţuirea sa. Ba mai mult decât atât: văzând-o câte bătăi răbda, cum era amenin ţa tă cu moartea, câte îndura de la soţul ei fără să crâcnească, văzând-o cum în această lume pătimaşă se lupta să îşi creas că copiii pe drumul cel bun, Maica Domnului i s-a arătat, acoperind-o cu sfântul ei Acoperământ.

Noi, creştinii, nu facem circ din astfel de semne sfinte, cum fac păgânii cu semnele înşelătoare care li se arată. Ci le spunem duhovnicului, care poate deosebi dacă sunt sau nu înşe lăciuni diavoleşti, şi poate şi unora care ne sunt mai apropii aţi Eu v-am spus vedenia acestei doamne, pe care nu o cu noaş toţi, pentru că se adresează direct şi celor care, chiar dacă nu sunt într-o situaţie atât de dură ca a ei, sunt prigoniţi de către căsnicii lor.

Şi vă mai spun un caz, aparent obişnuit: o femeie a primit ascultare de la duhovnicul ei să ducă o viaţă de nevoinţă foarte aspră. Bărbatul a dispreţuit-o pentru aceasta, ba a şi început să o înşele. Şi sărmana femeie răbda multe, rugându-se pentru pătimaşul ei bărbat. Acesta însă, aflându-se pe patul de moarte, a fost cuprins de pocăinţă. Şi-a dat seama că femeia de lângă el era o sfântă. Şi-a cerut iertare pentru relele pe care le-a făcut nu numai femeii sale, ci şi Domnului. Şi a murit în pocăinţă.

Acest exemplu arată calea pe care trebuie să meargă cei care suferă de la soţi, părinţi, copii sau alţi oameni: calea răbdării. Nu stă în putinţa noastră să îi mântuim pe ceilalţi. Dar fiindu-le un exemplu de trăire creştină, poate că ei se vor întoarce.

Ştiu, durerea că cei de lângă noi merg pe căile întunericu lui este nespus de mare. Am văzut atâţia părinţi îndureraţi din cauza copiilor lor sau soţii îndurerate din cauza soţilor lor. Şi nu o dată i-am auzit spunând: „Gata, ne-am săturat, nu mai vrem să facem nimic pentru ei. I-am răbdat prea mult. Dacă nu vor să se mântuiască, noi nu vom mai încerca să îi ajutăm”. Le-aş spune: „Aţi rezistat până acum. Foarte bine. Dar nu vă daţi seama că Dumnezeu v-a dat puterea să îi iubiţi? Nu vă daţi seama că Dumnezeu a sprijinit dragostea pe care le-aţi purtat-o? Altfel, după câte v-au făcut, poate i-aţi fi urât până acum. Şi dacă Dumnezeu v-a fost alături, de ce să cedaţi? Rezistaţi până la capăt!”

Acum vorbesc despre o altă latură a rezistenţei. Chiar dacă noi ne ţinem pe picioare, chiar dacă nu am părăsit calea mântuirii, la un moment dat ne săturăm să îi mai iubim pe cei care ne prigonesc. Şi ori ne devin indiferenţi, ori îi despre tu im, ori în cel mai rău caz ajungem să îi urâm. Oricum, indiferenţa este tot o formă, chiar dacă cea mai uşoară, de a ucide dragostea pe care am purtat-o cuiva. Păcatul indiferenţei este un păcat foarte mare. Nu prin răul pe care îl facem, ci prin lipsa binelui pe care îl evităm. Cum zice Scriptura: „aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unul pe altul, precum v-am iubit Eu. Mai

mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, decât ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13).

O, de am avea noi această dragoste sfântă… Ştiţi cum fac oamenii? Renunţă la dragostea pe care o poartă casnicilor şi o înlocuiesc cu indiferenţa, fără să îşi dea seama că lepă dându-se de semenii lor se îndepărtează de Hristos. Dar oare uşor este să iubim pe cineva care ne înjură sau ne loveşte? Sau pe cineva care ne dispreţuieşte? Nu. Este foarte greu. „Imposibil”, ar spune unii. Numai că niciodată nu este imposibil ceea ce ne porunceşte Hristos. Şi dacă ne porunceşte să ne iubim până şi duşmanii, despre casnici nici nu mai este nevoie să vorbim. Da, este foarte greu să îi iubim atunci când ne prigonesc, dar Dumnezeu ne poate întări spre aceasta.

Chiar dacă unii consideră că este prea greu pentru ei să îşi iubească prigonitorii, lucrul acesta este cu putinţă. Bine nu te les că o astfel de luptă, lupta de a-i iubi, are căderi şi ridicări. Apar gânduri de dispreţ, de duşmănie sau chiar de ură. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu astfel de gânduri sunt izgonite şi în locul lor se aşază pacea.

Important este să fim hotărâţi să îi iubim oricât de mult am avea de suferit din partea lor. Şi răbdând noi, ei se vor în toar ce. Se plângea o mamă că oricât de mult s-ar ruga pentru fiul ei, roadele nu se văd. Tânărul tot în dezmăţ trăieşte. Unde mai sunt roadele rugăciunii?

„Rugăciunea nu este vrăjitorie, i-am spus, nu apeşi pe bu ton şi se declanşează convertirea altuia. Ci trebuie să aştepţi, cu răbdare, ca acela să se lase tras de mână de către Dum ne zeu. Chiar dacă nu acum, poate peste câţiva ani, în cine ştie ce împrejurare, Dumnezeu poate că îl va întoarce. Oricum, chiar dacă el va refuza să se pocăiască, să ştii că fiecare rugăciu ne pe care ai făcut-o pentru el către Dumnezeu s-a întors cu putere spre tine. Şi rugându-te pentru el, te-ai ajutat şi pe tine”.

O astfel de povăţuire nu a mulţumit-o. Dragostea pentru fiul ei devenise disperată. Dar şi aici a lovit Hristos, când a spus că va despărţi pe părinte de copil. Cine îşi iubeşte mai mult copilul decât pe Hristos, îşi pierde

sufletul. O astfel de dragoste disperată este dăunătoare atât părintelui cât şi copilului. Nu putem obliga pe nimeni să se mântuiască. Dar, dacă noi ducem lupta cea bună, dacă ne jertfim noi unii pentru alţii, posibilitatea întoarcerii celorlalţi este mult mai mare.

Un amănunt prea des trecut cu vederea. Ne rugăm pentru „ceilalţi”, încercăm să le vorbim despre Dumnezeu şi este foarte bine. Dar uneori, fără să vrem, ne punem noi stavilă între ceilalţi şi Dumnezeu. „Dacă nu vii săptămânal la Maslu, o să te îmbolnăveşti”. „Dacă nu posteşti şi lunea, o să îţi meargă rău”. „Dacă te mai uiţi la televizor, o să te biruie patimile şi o să ajungi în iad”. Dar nu aşa se pune problema. Este evident că televizorul, în loc să fie o sursă de informaţie, este bun la spălat creiere: multă destrăbălare, şi puţinele lucruri folositoare aproape că se pierd în furtuna de artificii. Dar a convinge pe cineva de nocivitatea telenovelelor sau a emisiunilor de aşa-numit divertisment nu este un lucru uşor. Să avem grijă să nu sărim peste nişte etape. Că nu îi vom ajuta cu nimic pe ceilalţi.

Să încercăm acum a lămuri unul dintre cuvintele cele mai greu de tâlcuit din cele care se află în Sfânta Scriptură: „Bărbatul necredincios se sfinţeşte prin femeia credincioasă şi femeia necredincioasă se sfinţeşte prin bărbatul credincios” (ICor. 7, 14). Şi „ce ştii tu, femeie, dacă îţi vei mântui bărbatul? Sau ce ştii tu, bărbate, dacă îţi vei mântui femeia?” (ICor. 7, 16). Vă rog să ascultaţi cu luare-aminte ceea ce vă spun. Oare toţi soţii credincioşi şi-au mântuit femeile? Sau oare toate femeile credincioase şi-au mântuit bărbaţii? Nu, ştim bine că nu. Sunt atâţia soţi care au murit în patima băuturii, de exemplu, refuzând sfatul soţiilor lor de a se pocăi, ba chiar L-au hulit pe Dumnezeu. Aceştia, ca toţi cei ce mor fără să se pocăiască, s-au dus în întunericul iadului.

Cum înţelegem atunci cuvântul? Să precizăm întâi de toate în ce context a fost rostit de marele Pavel: atunci când se referea la familia în care unul dintre soţi era necredincios. El îi îndruma pe creştinii ai căror soţi sau

soţii nu primiseră învăţătura creştină să nu îi părăsească pe aceştia sub pretextul evlaviei, ci să trăiască alături de ei.

Sfatul este valabil şi în zilele noastre. Gândiţi-vă ce ar fi fost dacă Sfântul Apostol Pavel ar fi zis: „dacă soţii voştri nu sunt creştini, părăsiţi-i!”. Sau: „dacă soţii voştri se îndepărtează de Biserică, părăsiţi-i!”. Mare tulburare s-ar fi făcut. Părinţii s-ar fi despărţit invocând porunca Evangheliei, şi unii s-ar fi întrebat: Oare nu aceasta este sabia de care a vorbit Hristos, când a zis că îl va despărţi pe om de căsnicii lui? Familiile s-ar fi destrămat, copiii ar fi rămas ca vai de ei. Dar neorânduiala aceasta nu are nimic în comun cu învăţătura lui Hristos. Ci dimpotrivă.

Fiul lui Dumnezeu nu a spus că va despărţi pe soţ de soţia lui. Ci doar că cel care iubeşte pe altcineva mai mult decât pe Hristos (pe mamă, pe copii sau pe oricine altcineva) nu este vrednic de El. Adică dacă celălalt era necredincios nu trebuia părăsit; dar niciodată nu trebuia ca părerile celuilalt să fie ascultate cu preţul călcării poruncilor Evangheliei.

Oricum, Sfântul Pavel nu a afirmat clar că soţii necredincioşi se mântuiesc prin femeile credincioase, ci doar a pus întrebarea care poate fi înţeleasă aşa: „De unde ştii tu, femeie, că el văzându-ţi vieţuirea aleasă nu se va îndrepta?” Sau: „De unde poţi să ai convingerea că efortul tău de a-l adu ce pe calea bună este neroditor?” Aceasta nimeni nu o ştie decât Dumnezeu. Şi noi, care suntem creaţi de El, trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a-i ajuta să vină pe calea credinţei. Oricât de înrăiţi ar fi în convingerile lor, oricât de tare ar fi legaţi cu lanţurile patimilor, noi trebuie să aşteptăm cu nădejde întoarcerea lor.

Cei care, fiind iubitori de sine, trăiesc o viaţă de desfrâu liniştindu-se că oricum se vor mântui prin femeile lor bine credincioase, se înşală. O astfel de speranţă este deşartă. Este cursă a vrăjmaşului, în care cad cei care le zic neves te lor: „Lasă-mă cu viaţa mea, că Dumnezeu, dacă există, o să primească rugăciunile tale şi o să mă

mântuiască şi pe mine. Acolo, la grămadă”.

Să nu uit să amintesc şi ceva privitor la familiile ideale, în care cei doi soţi sunt hotărâţi ca prin căsătorie să meargă de mână spre rai. Vieţuire binecuvântată, copii crescuţi în dreapta credinţă. Dar vrăjmaşul nu stă deoparte. Aţi auzit poate de Sfântul Iona din Odessa, preotul făcător de minuni care are trupul neputrezit, sfinte moaşte. El a avut nouă copii, printre care şi o fată, Sofia, care a ales să meargă pe drumul păcatu’ lui. Înainte de a muri, Sfântul Iona i-a spus fiicei sale: „Am să mă rog lui Dumnezeu pentru tine, ca să îţi dea o moarte nă praz nică şi aşa să te mântuieşti”. După o vreme ea şi-a pier duc minţile şi a ajuns la spitalul de nebuni, unde a murit, alături de alţi bolnavi psihici, în pus cată de către soldaţii din trupele germane care au trecut pe acolo în timpul războiului.

Oare ce înţelegem de aici? Înţelegem că, oricât de întăriţi în credinţă ar fi cei care pornesc împreună pe calea căsătoriei, acolo unde diavolul vede că nu poate băga vrajbă între ei, atunci se răzbună pe cei de aproape ai lor, copii, rude mai în depărtate sau alţi apropiaţi. Nu există familii care să nu cunoască încercările, mai uşoare sau mai grele. Dar, atunci când amândoi soţii merg pe drumul cel bun, lupta lor este mult uşurată. Când cade unul, îl sprijină celălalt. Când cad amândoi, ştiu să caute tămăduire la duhovnic.

O astfel de familie este într-adevăr o mică biserică. Cine dar îi împiedică pe tineri să se pregătească pentru o astfel de vieţuire binecuvântată? Diavolul şi mai ales poftele. Pentru că vrăjmaşul diavol, care este cap de familie şi stă în capul mesei în multe case de aşa-zişi creştini, într-o familie sporită duhovniceşte el este lovit tot timpul, prin rugăciuni şi prin fapte care îl ard.

Şi atunci el aduce asupra soţilor greutăţi peste greutăţi. Un exemplu este chiar durerea Sfântului Iona că fiica sa a luat-o pe drumuri greşite. A primit o creştere aleasă, şi totuşi dia vo lui a înşelat-o. Înţelegeţi dar că libertatea umană este foarte fra gilă, trebuie folosită cu

mare grijă.

Să nu înţelegeţi însă din acest caz că oricât de sfinţi ar fi părinţii, copiii tot o apucă pe drumuri greşite. Nu ştim ce s-a întâmplat cu ceilalţi copii ai Sfântului Iona, câţi dintre ei au mers pe calea arătată de tatăl lor şi au dobândit sfinţenia. Credem totuşi că, pentru rugăciunile sfântului, şi Sofia s-a mântuit. Că dacă Dumnezeu a ascultat rugăciunea părintelui ei şi i-a dat o moarte grea, atunci nădăjduim că a şi mântuit-o. O moarte grea nu înseamnă şi iertarea păcatelor. Dar aici, fiind vorba de o moarte grea cerută în rugăciune de Sfântul Iona tocmai pentru ca fiica sa să se mântuiască, îndrăznim să credem că a fost spre mântuire.

Aceasta să înţeleagă părinţii care, deşi nu văd nicio urmă de îndreptare în viaţa copiilor lor, continuă să se lupte în rugăciuni şi nevoinţe ştiute numai de către Bunul Dumnezeu: că rugăciunile lor vor rodi, chiar dacă poate şi în ceasul de pe urmă. Şi poate pentru lacrimile şi nevoinţele părinţilor cei pe care i-au adus pe lume se vor pocăi, şi atunci Dumnezeu îi va primi în Împărăţia Sa.

Fac o constatare: este prea multă singurătate în zilele noastre. Oamenii sunt înfiorător de singuri. De la soţia care plânge că este înşelată de soţul ei până la săracul care plânge că nimeni nu îl bagă în seamă. De la bogaţii care sunt în con juraţi de comori şi pe care ceilalţi îi tratează ca pe o sursă de bani, până la oamenii care sunt aflaţi în posturi de conducere şi sunt priviţi ca un prilej de a trage foloase, toţi sunt singuri. Diavolul s-a folosit de anticul proverb: „Împarte şi stăpă neşte”, şi aşa a obţinut prima victorie.

Oamenii singuri, cei pe care nu îi mai sprijină nimeni, sunt mult mai uşor de biruit. Singurul care poate sufoca această singurătate este Dumnezeu. Pe Dumnezeu nu ni-L poate lua nimeni. Dacă îl iubim pe Dumnezeu, dacă înşele gem că El este „vârfuţea, întărirea şi scăparea noastră” şi mai ales „Izbăvitorul nostru”, atunci am aflat punctul de sprijin de care avem nevoie. Dacă Dumnezeu umple vieţile noastre, atunci singurătatea noastră se dărâmă ca un

castel de ni sip în faţa vântului. Da, iubiţilor, să îl dobândim pe Dumnezeu, şi sân gurătatea va pieri. Atunci vom învăţa să ne iubim unii pe alţii, să ne răbdăm unii pe alţii. Atunci vom fi cu adevărat împreună.

Am văzut că în loc de dragoste şi înţelegere, de multe ori omul primeşte din partea semenilor tot felul de lovituri, are de răbdat necazuri peste necazuri. Vom opri aici cuvântul privitor la suferinţele pe care oamenii le au de suferit din partea casnicilor lor, fără a trece la un alt subiect, la fel de important şi anume la suferinţele care vin din alte părţi: sără cia, boala, şi celelalte necazuri. Unii aţi fi preferat să vă vorbesc despre boală, căci poate sunteţi feriţi de necazuri din partea casnicilor. Am vorbit pentru cei care aşteptau de multă vreme acest cuvânt, şi mă doare sufletul că nu m-am priceput să îi întăresc mai mult. V-am ţinut un cuvânt oarecum apăsător, şi poate că veţi pleca de aici trişti şi îngânduraţi. Dar nu am un inel magic care să schimbe pe loc toată durerea pe care o purtaţi în inimi în bucurie. Ci tot ceea ce pot face este să vă mărturisesc că orice durere are un sens, că durerea poate fi purtată eroic, cu multă răbdare. Dacă după alte cateheze plecaţi cu feţele luminate, acum poate că veţi pleca mai trişti. Scopul cuvintelor pe care vi le spun nu este însă acela de a vă bine dispune, nici de a vă face să vă simţiţi ca la un spectacol. Ci este acela de a vă da sfaturi pentru mântuire.

Şi totuşi, poate că ar fi trebuit să pun mai mult în lumină şi familiile în care domneşte pacea şi înţelegerea. Şi să le laud, că sunt vrednice de laudă. Să le laud că, ţinându-se aproape de scaunul spovedaniei, nu îi dau ocazia diavolului să facă fisuri, să ucidă dragostea. Sau poate ar fi trebuit să vă vorbesc mai mult despre bunătăţile din care vor gusta cei ce rabdă astăzi. Dar cine a ascultat cuvântul cu atenţie a înţeles că toate le va răsplăti Dumnezeu. Poate până acum aţi fost într-o luptă şi nu ştiaţi pentru cine luptaţi, de care parte a bari căzii sunteţi. Şi acum v-aţi dumirit că luptaţi pentru mân tui re, că luptaţi pentru Hristos. Că eroismul de a rezista pri goa

noi pornite de căsnicii voştri sau de alţi cunoscuţi are un sens, are un rost.

Viaţa este o cruce pe care o purtăm sau pe care o lepădăm. E foarte greu, în aceste vremuri de împuţinare sufletească, să rezistăm pe baricade. Dar numai aşa putem dobândi mântuirea. Ori cât de mari sunt durerile noastre, avem o nădejde. Nu suntem singuri. Nu alergăm după iluzii, nu căutăm raiul pe pământ. Ci îl căutăm pe Hristos. Hristos este cu noi, iubiţilor, cu toţi laolaltă şi cu fiecare în parte. El vede inimile noastre. El aude fiecare oftat al nostru. Să ne punem nădejdea în El. Şi, mai devreme sau mai târziu, Îi vom simţi ajutorul. Să dea Dumnezeu ca familiile voastre să stea sub binecuvântarea nunţii din Cana. Să îl lăsăm să prefacă ne nu te legerea în înţelegere şi răutatea în bunătate, aşa cum a prefăcut apa în vin.

Tu, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai promis că vei fi cu robii Tăi în toate zilele până la sfârşitul veacului, arată-ţi puterea, arată-ţi dragostea şi mila cea ne mă surată. Nu ne lăsa să pierim pe marea vieţii acesteia, ci adu-ne degrabă la limanul liniştii, ca să mergem pe calea mântuirii şi să te lăudăm în toate zilele vieţii noastre. Amin.

CUM SĂ SCĂPĂM DE NECAZURI

Cuvânt despre încercările vieţii

Iubiţi credincioşi, vom vorbi astăzi despre una dintre cele mai importante teme duhovniceşti, şi anume despre necazuri, suferinţe şi ispite. Din ce în ce mai des auzim vocile specia liştilor care ne oferă cheia vieţii fără suferinţe, vocile magi elenilor care promit raiul pe pământ. E foarte potrivit să aflaţi care este învăţătura lui Hristos privitoare la aceste reţete şi dacă există o învăţătură mai bună decât toate.

Viaţa fără dureri, viaţa fără chinuri! La aceste promisiuni nimeni nu are cum să stea nepăsător. Toţi trebuie să încercăm să vedem dacă aceia care ne promit fericirea pot să ne-o şi dea. De ce nu am încerca? Când viaţa este atât de searbădă, atât de tristă, de ce să stăm

departe de fericire?

Iată o reţetă de fericire: dacă medităm în fiecare zi în faţa unei icoane sau în faţa unei statui a lui Buddha, gândurile noastre vor deveni din ce în ce mai paşnice. Vom dori pacea lumii şi vom fi noi înşine pace. Vom alunga de la noi orice gând de duşmănie, orice gând de tensiune, orice urmă de neînţelegere. Îi vom lăsa pe ceilalţi să trăiască după cum vor, iar noi ne vom limita a căuta pacea…

Astfel de reţete găsim cu grămada în jurul nostru, prin reviste, prin ziare, la radio sau la televizor. Toate aceste reţete ne promit pacea, dar o pace care nu are nimic în comun cu pacea lui Hristos.

Cum putem răspunde la întrebarea: Cum să scăpăm de necazuri, dacă vrem să ţinem seama de învăţătura lui Hristos? Răspunsul nu este foarte greu de dat. Să citim în Sina xa re, sau chiar în Noul Testament, sau să ne uităm la sfinţii zugrăviţi pe pereţii Bisericii.

Vedem cumva zugrăviţi sfinţi cu burţile mari, cu chipurile pli ne de patimi? Vedem cumva prin Vieţile lor că au trăit o viaţă lipsită de încercări? Dar ce vorbim de sfinţi, a trăit oare Fiul lui Dumnezeu o viaţă uşoară? Nu, iubiţilor. A trăit Hristos o viaţă de huzur, o viaţă fără necazuri şi suferinţe? Dimpotrivă. El ne-a arătat tuturor calea crucii ca singura cale care duce la mântuire. Să nu uităm aceasta. De două mii de ani creştinii nu au ştiut o altă cale de mântuire pentru simplul motiv că nu există. Necazurile sunt şcoala în care învăţăm, a spus dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, şi prin el s-a făcut auzit glasul tuturor Sfinţilor Părinţi. Prin necazuri ne mân tuim, prin ele ne unim cu Hristos.

În momentul în care primim învăţătura creştină, trebuie să o primim în întregime. Dacă Hristos ar fi vorbit despre o cale spre Împărăţia Cerurilor lipsită de suferinţe, mult mai mulţi oameni ar fi fost creştini. Dacă raiul ar putea fi dobândit de oamenii care trăiesc în patimi şi în pofte, atunci necredinţa multora s-ar risipi. Fiţi atenţi la această observaţie: mulţi caută argumente care să arate că nu există Dumnezeu numai pentru că le este teamă că

dacă Dumnezeu ar exista, atunci viaţa lor ar trebui să se schimbe. Astfel de oameni caută cu tot dinadinsul să se convingă pe ei înşişi mai întâi, şi mai apoi şi pe alţii, că Împărăţia Cerurilor este o minciună gogonată. Altfel, dacă Împărăţia Cerurilor ar fi locul în care ajung oamenii care se luptă cu patimile şi cu poftele, înseamnă că ei nu prea ar avea ce căuta într-un asemenea loc.

Să dăm un exemplu: dacă aproape de casa unde locuiţi ar fi palatul unui rege, v-aţi duce, chiar şi numai din curiozitate, să îl vedeţi. Dar dacă palatul regelui este foarte departe de casa voastră, atunci aveţi trei variante: ori să mergeţi spre palat, oricât ar fi de greu, ori să recunoaşteţi că nu vreţi să vedeţi palatul, ori să preferaţi să spuneţi că palatul împăra tu lui nu există şi că nu are rost să faceţi efortul de a merge acolo. Cam asta fac necredincioşii: încearcă să se convingă că nu există niciun palat. Sunt unii care le spun: bine, dar împăratul a trecut el însuşi prin părţile noastre şi ne-a chemat să îi vedem palatul. Poveşti, spun necredincioşii, doar sunt atâţia care au plecat spre palat şi nu au găsit nimic, s-au întors dezamăgiţi.

Dar, iubiţilor, adevărul este că dacă am avea curajul să pornim în lungul drum spre palatul împăratului, oricât ar fi de departe acest palat, împăratul ne va ieşi în întâmpinare. Da, iubiţilor, Hristos nu ne lasă să mergem singuri spre Împărăţia Cerurilor. Ci vine în întâmpinarea noastră. Da, sunt greutăţi, drumul este plin de primejdii şi de pericole. Dar noi ştim un lucru: împăratul este cu noi.

Daţi-vă seama cât de mult ne-a iubit Hristos dacă a primit a fi răstignit pentru mântuirea noastră. El nu a venit să ne arate cu degetul calea suferinţei şi să ne spună că ne este de folos să mergem pe ea. Ci a urcat El însuşi pe muntele suferinţei. Să ne dăm seama că Hristos nu a suferit numai chinurile pironirii pe cruce. De-a lungul istoriei sute şi mii de oameni au murit răstigniţi. Suferinţa Mântuitorului nu a fost numai trupească, deşi răstignirea pe cruce este una dintre cele mai mari suferinţe la care pot fi supuşi oamenii.

Hristos a suferit văzând cum oamenii pentru care S-a întrupat, oamenii pe care i-a vindecat de neputinţe, oamenii care au fost martorii minunilor Sale au spus: Sângele Lui să fie asupra noastră! Vândut de unul dintre cei doisprezece apostoli, părăsit de către ceilalţi, bătut şi umilit de către cei care credeau că prin aceasta fac un lucru vrednic de laudă, Hristos a băut paharul suferinţei până la capăt. Şi aceasta nu pentru propriul Său bine. Fiul lui Dumnezeu nu S-a întrupat ca să câştige ceva pentru Sine, ci S-a întrupat pentru mân tui rea noastră. El S-a lăsat răstignit tocmai pentru ca noi să dobândim Împărăţia Cerurilor. A vrut să ne arate calea crucii. Şi noi vrem să fugim de această cale… Din ce în ce mai mulţi creştini vor să uite că Hristos ne-a arătat că numai ducân du-ne crucea ne vom mântui. De parcă s-ar putea separa purta rea crucii de dobândirea Împărăţiei. Cei mai mulţi dintre noi, dacă nu toţi, ne plângem că avem de purtat o cruce prea grea, că trecem prin încercări de nesuportat.

Poate că unii ştiţi povestea cu omul care se plângea că are de dus o cruce prea grea. Şi un înger a venit la el, l-a luat şi l-a dus într-un loc în care erau o mulţime de cruci, de mărimi diferite. Uite, i-a spus îngerul, caută o cruce pe care să vrei să o porţi. Caută o cruce potrivită pentru puterile tale. Omul a căutat ce a căutat, până ce a găsit o cruce mai mică, o cruce pe care şi-a dat seama că o poate purta. Pe aceasta o vreau, i-a spus îngerului. Dar îngerul i-a răspuns: Aceasta este tocmai crucea pe care ai purtat-o şi până acum. Este chiar crucea de care voiai să te lepezi…

Povestioara aceasta are o învăţătură de mare folos pentru noi: dacă am putea să vedem cât de mare este puterea de a răbda faţă de încercările prin care trecem, ne-am da seama că niciodată crucea nu este prea grea. Dacă în viaţă am trece numai prin încercări uşoare – să zicem că cea mai grea încercare ar fi să fim puţin răciţi –, atunci nu am putea să scăpăm de patimile care zac în sufletele noastre. Ar trebui să ne fie clar că Dumnezeu nu a greşit când a rânduit ca drumul spre rai să treacă prin cruce. Dacă ar fi putut exista un drum mai scurt, din prea

marea Sa dragoste ni l-ar fi arătat cu siguranţă.

Dar oamenii au pierdut înţelegerea tainei crucii. Creştinii se gândesc la pătimirile Mântuitorului numai în Săptămâna Mare din Postul Paştilor, şi în restul anului nu. Dar pentru creştini cugetarea la patimile Mântuitorului ar trebui să fie unul dintre principalele puncte de sprijin în lupta cu necazurile. Gândindu-ne la câte suferinţe a răbdat pentru noi, ar trebui să ne dăm seama că încercările prin care trecem sunt mult mai mici şi ar trebui să căpătăm putere…

Aşa au făcut în vremurile de prigoană sfinţii martiri: au avut în faţa ochilor minţii pătimirile Mântuitorului. Şi nici în zilele noastre, când creştinii nu mai sunt ucişi în mijlocul drumului, cugetarea la pătimirile Fiului lui Dumnezeu nu trebuie să lipsească din vieţuirea noastră duhovnicească. Trebuie să ne dăm seama că întotdeauna cei care vor să îl urmeze pe Hristos vor fi prigoniţi. De fapt, prigoana care este astăzi este mult mai greu de înfruntat. Înainte ţi se punea în faţă alegerea: ori lepădarea de Hristos, ori moartea. Dar astăzi alegerea este mult mai greu de făcut, pentru că diavolul ne pune înainte o sumedenie de ispite, încercând să ne con vin gă că ne putem desfăta cu ele fără a ne lepăda de Hristos.

Prigoana prin care trecem astăzi este o prigoană foarte, foarte fină. Desfrâul, patimile de tot felul se răspândesc cu repeziciune în numele libertăţii omului de a trăi după cum îi place. Dar această libertate este relativă. Patimile înlănţuie, nu te lasă liber. Deşi dau aparenţa libertăţii. Beţivii sunt oare liberi, când lipsa băuturii îi face să dispere? Desfrânaţii sunt oare liberi, când lipsa păcatului îi duce la deznădejde? Nu, ei sunt legaţi cu lanţuri foarte grele. Şi de fapt singurii oameni liberi sunt cei care îl cunosc pe Dumnezeu. Bucuriile lor sunt mai mari decât ale celor care trăiesc în păcate. Dar despre astfel de bucurii nu se poate vorbi. Ele se trăiesc.

Cât priveşte vremurile de apostazie în care trăim, deşi uneori ni se pare că toate se luptă cu noi, că toate ne sunt potrivnice mântuirii, de fapt tocmai aşa se dobândeşte

mân tui rea. Nu ne este de folos să ne plângem că nu trăim acum o mie de ani, când mântuirea era mai uşor de dobândit. Aceasta este o înşelare, să crezi că vremurile de astăzi fac cu neputin că sporirea duhovnicească. Atâta vreme cât Dumnezeu ţine lumea, trebuie să ne fie clar că putem merge pe calea mântuirii.

Cuviosul Paisie Aghioritul, marele sfânt al vremurilor noastre, spunea: Împrejurările ne silesc şi ne vor sili să lu' crăm duhovniceşte. Şi e bine să facem aceasta cu bucurie şi de bunăvoie, iar nu din mâhnire, de nevoie. Mulţi sfinţi ar fi dorit să trăiască în vremea noastră, ca să se nevoiască…

Aţi auzit ce cuvânt tulburător? Mulţi sfinţi ar fi vrut să tră iască în vremea noastră, ca să se nevoiască… Acesta este adevărul, iubiţilor. Deşi noi încercăm să găsim tot felul de motive pentru a justifica propriile căderi, spunând că aşa se trăieşte astăzi, de fapt tocmai căderea celorlalţi ar trebui să fie pentru noi un semnal de alarmă şi un prilej de a ne îngriji mai cu atenţie de propria noastră mântuire. Nimic nu justifică păcatul. Deşi oamenii de lângă noi par înţelegători, deşi ei nu te leg argumentele pe care le aducem în sprijinul căderilor noastre, o fac numai pentru că ei înşişi sunt biruiţi de aceleaşi păcate şi neputinţe. Şi acesta este unul dintre lucrurile cele mai triste. Că nu prea poţi găsi folos duhovnicesc la creştinii din jurul tău.

Dacă înainte credincioşii se sprijineau unii pe alţii pe calea virtuţilor, dacă ştiau să îl ajute pe cel căzut să se ridice, astăzi lucrurile stau invers. Cei mai mulţi dintre creştini sunt creştini doar cu numele şi nu numai că nu ştiu să te ajute să te ridici din cădere, ci chiar de multe ori încearcă să te con vin gă că Dumnezeu este îngăduitor cu păcatele oamenilor. Adică nu trebuie să îi înfrunţi numai pe cei din afara Bisericii, ci trebuie să îi înfrunţi chiar şi pe cei care pretind că sunt creştini. Sfaturile unora ca aceştia, deşi par înveşmântate în dragoste şi înţelegere, pot fi foarte periculoase dacă sunt primi te fără discernământ.

Să nu uităm că oamenii care trăiesc în păcate şi nu vor să se ridice simt nevoia ca nimeni în jurul lor să nu

ducă o viaţă curată. Ar vrea să îi tragă pe toţi în aceeaşi mocirlă cu ei, gândindu-se că Dumnezeu nu poate fi atât de lipsit de iubire încât să îi arunce pe toţi în iad. O asemenea cugetare este şoptită de diavol.

Noi să nu primim sfaturile celor care vor să trăim în aceleaşi păcate cu ei, ci să mergem pe calea mântuirii. Şi în orice păcate am cădea, să alergăm degrabă la spovedanie. Numai aşa ne vom putea curăţa sufletele. Ştiţi, sunt unii care vreme de ani de zile ascund unele păcate la spovedanie. Şi spovedesc păcatele mai mici, gândindu-se că pe cele mari le vor spune la bătrâneţe. Şi se miră de ce viaţa lor este plină de necazuri şi de greutăţi de tot felul: De ce, Doamne, că doar facem atâta şi atâta bine?... Răspunsul este simplu: Dumnezeu le trimite aceste mari necazuri tocmai pentru a-i ajuta să îşi vadă neputinţele şi pentru a se pocăi. Nicio faptă bună nu poate înlocui spovedania. Să vă spovediţi sincer, căci altfel nu puteţi spori duhovniceşte. Altfel staţi în braţele vrăjmaşului. Şi păcatele nespovedite sunt cea mai bună recomandare pentru iad.

Ca şi căderea în erezie. Sunt unii care, plini de o nesăbuită râvnă, caută să urce pe culmile duhovniceşti folosind trăsuri le altor religii. Fac meditaţii yoghine, zic tot felul de formule pentru liniştirea minţii, încetul cu încetul încep să creadă în vise, apoi în zodii şi chiar în reîncarnare. Ei vor să urce spre cer, dar de fapt drumul lor duce în prăpastie. Erezia îi rupe de Biserică, îi rupe de Hristos. Aveţi grijă ca nu cumva, la un moment dat, să vă lăsaţi ademeniţi de astfel de învăţături potriva nice adevărului. Chiar dacă unii dintre cei care au alergat la secte sau la alte grupări religioase se laudă că au scăpat de necazuri, că Dumnezeu i-a izbăvit de griji, să nu îi credeţi: diavolul le face parte de bucurii trecătoare pentru a-i ţine departe de calea mântuirii. Şi ne-ar da orice şi nouă, numai să ne rupă de Hristos. Dar noi să avem tăria de a refuza ofertele sale şi să ne ducem cu răbdare crucea.

O, cât este de simplu să vorbeşti despre răbdare, şi cât de greu este să dai dovadă de răbdare... Dacă oamenii

ar avea de înfruntat numai un singur necaz în toată viaţa lor, atunci poate că ar şti să îi acorde toată atenţia cuvenită. Dar oamenii sunt sătui de necazuri, şi de aceea de cele mai multe ori pierd cununile pe care le-ar fi primit dacă ar fi fost mai răbdători.

Sfântul Dimitrie al Rostovului spunea că precum pe mare vine val după val, furtună după furtună şi vânt după vânt, tot astfel şi în viaţă vine necaz după necaz, amărăciune după amărăciune, încercare după încercare. Şi numărul mare de necazuri îi îngenunchează pe oameni. Astfel, în loc să vrea ca Dumnezeu să le dea puterea de a înfrunta încercările, ei nu mai vor decât să iasă cât mai repede la liman.

Asta în cazul în care mai văd o ieşire din situaţia grea în care de află. De multe ori diavolul îi ispiteşte cu gânduri de deznădejde, şi chiar de hulă: De ce Dumnezeu a îngăduit să ajungem aici? În momentul în care omul are impresia că se află într-o situaţie din care nu are ieşire, mintea lui se întu ne că Inima i se împietreşte, mânia şi frica îi sufocă sufletul. Omul simte că i-a ajuns cuţitul la os. Şi totuşi, dacă ar avea mai multă credinţă şi-ar da seama că deasupra tuturor încercărilor vieţii stă Dumnezeu. Dumnezeu are puterea de a întoarce tot răul înspre bine. Există situaţii fără ieşire? Pentru cel credincios, nu. Există situaţii în care mintea omeneas că nu vede nicio ieşire, aceasta este adevărat. Dar cel credincios, lepădând nădejdea în propriile sale puteri, aşteaptă cu nădejde mâna cea tare a Domnului. Cum zice Psalmistul: Unii se laudă cu căruţele lor, alţii cu caii lor, iar noi ne tău dăm cu numele Domnului Dumnezeului nostru. Aceştia s-au împiedicat şi au căzut, iar noi ne-am sculat şi ne-am îndreptat (Ps. 19, 8 – 9). Noi aşteptăm în ajutorul nostru mâna Dum ne zeului celui Viu, care nu ne va lăsa fără răspuns.

Cât despre Psaltire, cartea din care sute şi sute de ani mii şi mii de sfinţi s-au hrănit duhovniceşte citind din ea. Unii cu vioşi o ziceau pe dinafară, în fiecare zi. Cine are ochi găseşte în această carte răspunsuri la toate durerile

sale: la atacurile vrăjmaşilor, la boală, la foame, la deznădejde. Citind Psaltirea, îşi va spune şi necazul, dar îşi va mărturisi şi dorinţa de a fi ajutat de Dumnezeu. Psaltirea este unul dintre prietenii cei mai apropiaţi ai creştinilor. Cei care au învăţat să soarbă mierea din Psaltire, care rostesc psalmii ca şi cum ei înşişi i-ar fi scris, multă mângâiere simt. Da, vă spun cu toată convingerea: mare greşeală faceţi dacă nu încercaţi să des co pieriţi Psaltirea. Pe mulţi i-a urcat spre cer, pe mulţi i-a călă u zit spre rai. Fireşte, nu este bine să începeţi să citiţi toată ziua din Psaltire, ca şi cum numai aşa puteţi spori duhovniceşte. Nu este bine ca vreo nevoinţă să fie făcută fără bine cu vân la re de la duhovnic. Dar când primiţi binecuvântare, chiar şi nu mai pentru câte o catisma în fiecare zi, veţi vedea cum în ce tul cu încetul sufletul ajunge să guste din liniştea cea ade vă ra tă şi din dragostea de Dumnezeu, dragoste care arunca o lumina nouă asupra tuturor clipelor vieţii.

Rugăciunea dă celui care se roagă puterea de a nu aban dona războiul duhovnicesc. Ea vindecă rănile sufletului. Cine nu se roagă se lasă copleşit de necazuri. Inima i se acoperă de riduri, devine rece. De fapt omul se închide în el însuşi, pune un zid între el şi lumea care îl înconjoară, ca să simtă cât mai puţin loviturile care vin din afară. Dar acest zid nu este trainic. Nu după multă vreme el va fi surpat de necazuri. Totuşi, bucuria şi liniştea nu se vor mai apropia de suflet. Sau mai bine zis se vor apropia, dar vor intra foarte foarte greu. Oamenii şi-au construit o carapace care să îi ajute să înfrunte necazurile, dar această carapace nu face altceva decât să le paralizeze sufletul.

Omul duhovnicesc nu are nevoie de astfel de ziduri artificiale. El are nădejdea că de fiecare dată Dumnezeu îl va ridica, îi va da noi puteri. De fiecare dată pune început bun. A ştiut să reziste în faţa unei încercări, Îi mulţumeşte lui Dumnezeu. Nu a ştiut să reziste, Îi cere iertare cu inima zdro bi tă şi se ridică din cădere. Pe credincioşi nu îi sperie că deri le şi nu renunţă la lupta duhovnicească de teamă că

vor fi ră niţi. Aici este unul dintre motivele curajului lor: oamenii du hovniceşti ştiu că Dumnezeu este Cel care îi tămăduieşte cu multă dragoste pe cei care aleargă la ajutorul Său. Nu există om fără păcat. Dar oamenii credincioşi ştiu să lupte împo tri va păcatului, şi lucrul acesta îi deosebeşte de ceilalţi. De căzut, cad şi unii, şi alţii. Dar credincioşii se ridică şi continuă lupta, ca şi cum căderea nici nu ar fi avut loc. Sau mai bine zis ca şi cum singurii care trebuie să ştie de cădere sunt duhovnicul care le dă iertare de păcate şi Dumnezeu, Cel care le primeşte pocăinţa.

Ne uităm în jurul nostru şi ce vedem? Oameni obosiţi, oameni frământaţi, oameni necăjiţi. De multe ori, chiar dacă încearcă să îşi ascundă durerea, omul de lângă noi suferă. Dar încearcă să îşi ascundă suferinţa. Nu rareori se întâmplă ca doi oameni să stea de vorbă, să zâmbească, să şi râdă, să spună că nu mai pot de bine. Dar aceasta numai din formalitate. E o trăsătură a omului contemporan să poarte mască, să nu arate ce simte. Omul de astăzi nu mai ştie să înfrunte necazurile cu demnitate. Şi atunci, pentru a nu fi nevoit să recunoască faptul că este îngenuncheat de necazuri, că nu ştie să le înfrunte, el preferă să se închidă în el. Ceea ce comuni că altora nu are nimic de-a face cu ceea ce este în sufletul său. Ştiţi că sunt unii care vin la biserică, încearcă să pară cât mai evlavioşi, dar când ajung la casele lor îşi dau arama pe faţă: dau frâu liber patimilor. Deşi la biserică sunt cât se poate de binevoitori cu ceilalţi, sunt aşa numai pentru a masca ce este de fapt în sufletul lor.

Oamenii nu se mai satură de atâta falsitate. Oamenii respiră de bunăvoie minciuna. Şi atunci când văd că cineva este altfel, atunci se simt atacaţi. Se unesc pentru a-l nimici pe cel care are curajul de a nu purta mască, pe cel care are curajul de a nu pactiza cu minciuna. Sunt oare fericiţi cei care poartă mască? Nu, sunt foarte trişti. Ei nu ştiu să se poarte natural, ei nu ştiu să simtă ce este frumos, ce este cu rat în viaţă. De ce se ridică împotriva eroilor care nule în părtăşesc modul de viaţă? Pentru că

aceşti eroi – că eroi sunt – arată că oricât ar fi de grea viaţa, durerile ei nu îl pot nimici pe om. Aceşti eroi sunt curaţi ca nişte copii, au curăţia copiilor de care vorbeşte Evanghelia.

Pe cei care au uitat să fie copii nu îi acuzăm. Ci doar le arătăm că Dumnezeu le dă posibilitatea de a îndrepta lucrurile. Oricum, masca nu o vor mai purta prea multă vreme. Ştiţi care este lucrul pe care cei mai mulţi dintre oameni îl primesc foarte greu? Moartea. Să spunem câte ceva despre moarte, despre momentul de maximă sinceritate în care ajun gem în faţa Dreptului Judecător.

Omul de astăzi nu vrea să mai audă vorbindu-se despre moarte. El, deşi ştie că nu va trăi veşnic în această lume, încearcă să se amăgească, încearcă să uite că va muri. Toate la vremea lor, spune, fără să îşi dea seama că acum este vremea să ne pregătim pentru moarte. În clipa în care un om se teme de moarte, se teme de întâlnirea cu Dumnezeu. Nu vorbim despre teama celor smeriţi, nici despre teama părintelui că îşi va lăsa copiii singuri pe lume, ci despre teama celui care se teme că îl va întâlni pe Dumnezeu şi că toate castelele de nisip pe care le-a construit se vor dărâma. Omul îşi dă seama că pe Dumnezeu nu îl va putea înşela. Dumnezeu este ade vă rul şi în El nu încape minciună. Asta îi sperie pe mulţi. Că va trebui ca ei să îşi părăsească măştile şi să dea socoteală pentru faptele lor. Pentru ei, moartea este cel mai mare necaz, moartea este sfârşitul. Pe lumea cealaltă nu se pot desfăta în patimi, pe lumea cealaltă nu îşi mai pot satisface pornirile păcătoase.

Dar pentru credincioşi moartea este o bucurie, este odihna în Hristos, este intrarea în curţile raiului. Creştinii se pregătesc clipă de clipă pentru moarte. Nimeni nu poate spune că şi-a făcut porţia, nimeni nu poate spune că s-a pregătit prea mult. Toţi suntem în plină luptă. Şi cu cât am sporit duhovni ceşte, cu atât ne dăm seama de propria noastră cădere, cu atât vrem să ne pocăim şi mai mult.

O, dar lumea aceasta ne face ca uneori să suspinăm după intrarea în odihna veşnică, ne face să ne săturăm de

desfrâul cu care ne presează. Mântuitorul a spus: Adevărat, adevărat zic vouă că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va pre face în bucurie. Femeia, când este să nască, se întristează, fiind că a sosit ceasul ei, dar după ce a născut copilul, nu-şi mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume. Deci şi voi sunteţi trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va putea lua de la voi (Ioan 16, 20 – 22).

Viaţa noastră este pregătirea pentru naşterea sau mai bine zis pentru trecerea noastră în viaţa veşnică. Grea este pregătirea pentru această trecere. Într-adevăr, lumea se bucură şi se veseleşte, lumea se desfată în fel şi chip. Iar cei care sunt ai lui Hristos plâng şi se tânguiesc. De ce? Pentru că văd în jurul lor atâta desfrâu, pentru că văd cum pierzania îi înghite pe ceilalţi. Dar tristeţea lor nu este deznădăjduită. Ei ştiu că vor ajunge la Hristos, şi atunci nici măcar o umbră de tristeţe nu va rămâne în inimile lor. Să păstrăm în inimile noastre întristarea cea dătătoare-de-viaţă, întristarea care ne ţine departe de patimi. Şi să nu uităm că, oricât ar fi de mari suferinţele, răsplata va fi pe măsură. Sfântul Apostol Pavel ne-a învăţat doar că pătimirile vremii de acum nu sunt cred nice de mărirea care ni se va descoperi. (Rom. 8, 18)

Cât despre moartea celor dragi nouă, nu mai avem timp să vorbim prea multe acum. Dacă ei au murit creştineşte, nu avem de ce să ne întristăm: au ajuns la odihna veşnică. Iar dacă ştim că au murit în păcate, dacă gândul ne spune că poate s-au dus în iad, nu trebuie să deznădăjduim. Nu avem noi dreptul de a fi judecătorii lor. Dar în clipa în care am căzut în deznădejde nu îi mai putem ajuta cu nimic. Trebuie să fim tari, să nu ne lăsăm biruiţi de întristare şi să ne rugăm pentru ei. Până la sfârşitul vieţii nu trebuie să uităm că ei au nevoie de rugăciunile noastre. Şi atunci când facem parasta suri pentru ei, să căutăm să fie cu adevărat mese de pomenire creştinească, şi nu mese la care ne îmbuibăm pântecele cu

prietenii, părându-ni-se că aşa îi ajutăm pe cei adormiţi. Noi, văzând că mor alţii, să cugetăm la propria moarte. Oricât de grele ar fi necazurile prin care trecem, să nu uităm că la sfârşitul vieţii vom da socoteala pentru felul în care le-am înfruntat.

Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că darul de a suferi este mai mare decât darul de a învia morţii, pentru că făcând cineva minuni, îi rămâne dator lui Dumnezeu, pe când dacă cineva suferă, acestuia Dumnezeu îi rămâne dator. Puţine cu vin te despre suferinţă mai frumoase decât acesta s-au spus de-a lungul timpului. Cine înţelege acest cuvânt dovedeşte o mare înţelepciune duhovnicească. Dacă ne întrebăm pe noi înşine, sau dacă întrebăm pe oricine altcineva dintre cei pe care îi cunoaştem, ce este de preferat, să suferi sau să faci minuni, răspunsul primit va fi: să faci minuni. Toţi am vrea să facem minuni, să înviem morţii, să mergem pe ape, să transformăm apa în vin şi chiar în aur, dacă s-ar putea. Noi, oamenii, vrem ca viaţa să treacă cum ni se pare nouă că este mai bine. Am fi în stare să născocim tot felul de metode de a spori în viaţa duhovnicească. Dar Hristos nu i-a fericit pe făcătorii de minuni. Şi nici nu ne-a poruncit să facem minuni. Mântuirea noastră nu presupune facerea de minuni, ci cu totul altceva. Înseamnă a primi în toate voia lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Gură de Aur nu a spus că este mai mare darul de a suferi numai ca să aline necazurile celor aflaţi în suferinţă. Ci pentru că aşa este. Dar prea puţini am vrea să primim acest dar, prea puţini vrem să mergem pe calea crucii. Prea puţini vrem să primim crucea ca pe un dar. Încercăm să ne convingem că suferinţele prin care trecem nu ne sunt de folos, că am fi mai sporiţi duhovniceşte dacă nu am trece prin ele. Însă Dumnezeu ştie mai bine decât noi ce ne este de folos şi ce nu.

Ei, dar acum să vorbim puţin şi despre modul în care îi putem ajuta pe cei din jurul nostru, pe cei care au nevoie de ajutor, dar nu ştiu unde să îl caute. Să vorbim despre muce nicia nesângeroasă.

Sfântul Antonie de la Obţină ducea o viaţă de

nevoinţă foarte aspră. Din cauza rugăciunilor lungi pe care le făcea stând în picioare i se făcuseră nişte rani adânci, care îi provocau dureri foarte mari. Ajunsese chiar să nu se mai poată încălţa şi nu mai putea veni la biserică, dar nu slăbea nevo în la de la chilie, deşi din picioare sângele îi curgea şiroaie. Auzind că un frate se lenevea să vină la slujbă, Sfântul Antonie l-a rugat cu multă dragoste să lepede obiceiul cel rău şi să facă ascultare. Dar fratele nu a ţinut seama de rugăminţi. În cele din urmă, sfântul a venit în chilia fratelui, s-a aşezat în genunchi şi l-a rugat încă o dată să vină la biserică. În timp ce vorbea, sfântului i s-a scurs în chilie sângele care i se adunase în ghete. Înţelegând viaţa de nevoinţă a sfântului, fratele s-a pocăit şi a pus început bun mântuirii.

Pentru nişte creştini cu viaţă căldicică, cum sunt cei din zilele noastre, o asemenea jertfă pare imposibilă. Noi astăzi fugim de cea mai mică durere; când ne doare capul sau stomacul stăm duminica acasă, fiindu-ne prea greu să mergem la biserică. Suntem prea slăbiţi pentru a ne ruga.

Iată că Sfântul Antonie însă, deşi sângele îi curgea din picioare, nu şovăia să se roage lui Dumnezeu. Şi în momentul când fratele i-a văzut sângele curs în chilie, a înţeles lupta sa duhovnicească şi şi-a dat seama că nicio durere nu este prea mare când este vorba de dobândirea mântuirii.

Ce să înţelegem de aici? Sfântul Antonie de la Obţină se ruga atât pentru mântuirea sa, cât şi pentru a celorlalţi oameni. Rugăciunea să mă o adevărată mucenicie. Şi de aceea Dumnezeu îi asculta rugăciunile. Mulţi s-au folosit de ele fără să ştie nevoinţele sfântului. Or, acesta este un lucru foarte important: că pentru rugăciunile sale Domnul îi ajută pe alţii.

Aici trebuie să ajungem şi noi: nu numai să nu fugim de încercările pe care Dumnezeu ni le trimite pentru mântuirea noastră, ci să fim plini de dragoste pentru aproapele şi să vrem şi să ne rugăm pentru mântuirea celorlalţi. În momentul în care viaţa noastră devine jertfelnică, rugăciunile noastre devin mai puternice, şi

Dumnezeu îi ajută mai mult pe cei pentru care ne rugăm. În momentul în care vrem să îi folosim duhovniceşte pe cei de lângă noi, în momentul în care ne ru găm pentru convertirea lor, diavolul nu va pregeta să aducă asupra noastră ispite. El vrea să ne descurajeze, vrea să îi lăsăm pe ceilalţi să îi facă jocul.

Dar nu trebuie să ne descurajăm: singura soluţie în aceste vremuri de apostazie aceasta este: să fim gata de jertfă, gata de nevoinţă. Vrem binele celor de lângă noi? Cuvintele noastre pot să fie neiscusite, sau ceilalţi pot refuza să le asculte. Dar cea mai bună cale de a-i ajuta este jertfa noastră. Să fim gata pentru a ne jertfi, prin mucenicie nesângeroasă, pentru binele celorlalţi. Toţi avem copii, părinţi sau alte rude, prieteni sau cunoştinţe pe care diavolul îi ţine departe de Biserică. Cu toţi avem momente în care inimile noastre suferă pentru rătăcirile acestora. Avem un leac: jertfa noastră. Să fim gata să ardem ca nişte lumânări. Şi Domnul va vedea şi va primi jertfa noastră. Şi chiar dacă unii dintre cei pentru care ne rugăm se vor încăpăţâna să rămână departe de Hristos, Dumnezeu va întoarce asupra noastră binecuvântările Sale. Nicio rugăciune nu rămâne fără răspuns. Şi încă un lucru: să nu căutăm nevoinţe peste puterile noastre. Să nu imităm fără socoteală nevoinţele marilor sfinţi pentru a-i ajuta pe cei de lângă noi. Nu toţi putem răbda nevoinţe ca ale Sfântului Antonie de la Obţină. Nici Dumnezeu nu ne cere aşa ceva. Ci toate să le facem cu îndrumarea duhovnicului. Aşa vom fi pe drumul cel bun. Şi făcând în fiecare zi canonul primit – să zicem două catisme din Psaltire –, suntem mai bine plăcuţi Domnului decât dacă am face de capul nostru şi plini de mân drie întreaga Psaltire. Jertfa noastră este mai curată atunci când facem mai puţin cu binecuvântarea duhovnicului, decât dacă facem mult de capul nostru.

Şi să nu căutăm noi necazurile şi încercările. Dacă ducem lupta cea bună, diavolul nu va întârzia să ridice război asupra noastră. Deci să nu căutăm noi încercările. Să nu ne credem eroi şi apoi să cădem la pământ. Ci,

atunci când Dumnezeu îngăduie să fim ispitiţi, să răbdăm cu nădejdea că până la urmă încercarea va trece.

Ei, dar am început acest cuvânt vorbind despre reţeta izbă virii de necazuri şi am sfârşit prin a vorbi nu numai despre răbdarea încercărilor trimise pentru mântuirea noastră, ci şi a ispitelor pe care le ridică diavolul asupra celor care se roagă pentru binele aproapelui. Să nu uităm că în rai nu putem ajun ge fără ispitiri şi încercări. Sfântul Dimitrie al Rostovului zicea: Toţi sfinţii şi-au petrecut viaţa în necazuri şi mâhniri, în suferinţe, răbdând prigoniri; vrei ca tu singur să rămâi fără nicio suferinţă şi mâhnire? Oare numai tu singur vrei să fii din numărul aleşilor lui Dumnezeu, nedorind să rabzi nimic? Să nu fie!

Da, iubiţilor, nu putem fi noi singurii care să ajungem în rai fără necazuri şi fără suferinţe. Acesta este adevărul. Ceea ce putem face noi este să răbdăm aceste încercări cu nădejdea în Dumnezeu, şi aşa vom dobândi cununa. Aduceţi-vă aminte mărturia Sfântului Ioan Gură de Aur: Din nimic nu avem noi mai mult de câştigat decât din suferinţe şi pătimiri. Şi nu uitaţi cuvintele pe care ni le-a spus însuşi Domnul: În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea (Ioan 16, 33).

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, rându ieş te precum ştii mântuirea noastră. Dăruieşte-ne să căutăm în toate voia Ta şi să lepădăm de la noi toată pofta şi grija cea lumească. Întăreşte-ne cu harul Tău ca să mergem pe drumul cel bun, ca să primim cu înţelepciune toate încercările care se vor abate asupra noastră şi să trăim acoperiţi de puterea Ta cea dumnezeiască în toate zilele vieţii noastre. Amin.

Scrisoare către cel ce suferă

Iubitul meu frate în Hristos.

Citeşti acum o scrisoare de la cineva pe care nu îl cunoşti, dar care s-a rugat pentru tine, s-a rugat să treci cu bine prin această încercare pe care a îngăduit-o Dumnezeu.

De ce îţi scriu? Din mai multe motive. În al doilea rând pentru că atunci când am trecut prin anumite încercări, mi-a venit să urlu de durere şi de singurătate. Mi se părea că pe nimeni nu interesează suferinţa mea, că fiecare îşi vede de viaţa sa şi că există un zid care îi desparte pe oameni. Mi s-a părut că nu este drept să fie aşa, că dacă ne numim creştini ar trebui nu numai să ne veselim cu cei ce se veselesc, căci aceasta o fac şi păgânii, ci şi să plângem cu cei ce plâng.

În primul rând îţi scriu pentru că mi-aş dori să fiu alături de tine în încercarea prin care treci. Poate ţi se pare ciudat acest lucru, ca un om care nu te cunoaşte să vrea să îţi fie alături. Dar, după ce am suferit foarte mult în viaţă, în inima mea a apărut un fel de solidaritate cu toţi cei care suferă. Nu e vorba de milă, nici de compasiune. E o formă de dragoste.

M-am bucurat să aflu că această dragoste au avut-o faţă de întreaga lume, dar la măsuri inimaginabil mai mari, toţi sfinţii. Cineva spunea că un călugăr adevărat este cel care se roagă şi suferă pentru întreaga lume. La mine nu e vorba decât de o dorinţă de a fi alături cu cei care suferă, mai mult sau mai puţin decât am suferit eu, şi cărora nimeni nu le spune vreun cuvânt de mângâiere.

Poate că eşti înconjurat de prieteni sau de rude pe care le simţi aproape. Atunci nu mai citi această scrisoare. Nu poate decât să pălească în faţa dragostei celor de lângă tine. Scrisoarea aceasta este pentru cei care suferă în singurătate.

Şi ţie, celui care o citeşti până la capăt, să ştii că îţi scriu cu lacrimi în suflet. Chiar dacă ochii mei sunt uscaţi, inima mea lăcrimează pentru tine. Nu sunt figuri de stil, nu e literatură. Ci e mărturisirea unei dureri, că tu poţi fi singur.

Cine sunt eu să mă amestec în viaţa ta? Nimeni. Şi totuşi sunt un suflet. Pe care îl doare tare faptul că deşi pământul este plin de oameni, totuşi mulţi se simt singuri. Ştii, măcar cu un lucru mi-aş dori să rămâi din scrisoarea mea. Că dacă pe un străin care nu te cunoaşte, care nu ştie

frumuseţea care se ascunde în sufletul tău, care nu ştie ce comori se ascund în spatele carapacei în care te ascunzi, îl doare că suferi şi ar vrea să îţi fie alături, deşi fizic aceasta este imposibil, atunci cu atât mai mult Dumnezeu vrea să îţi fie aproape. Dum ne zeu ne scrie de când ne-am născut că ne iubeşte, numai că uneori nu avem ochi să citim cuvintele Sale.

Trăim în deşertul secolului XXI. Oamenii trăiesc fiecare după propriile pofte, fără să mai vadă în ceilalţi decât nişte obiecte de care să se poată folosi. Nu generalizez, sunt şi excepţii, dar despre ele îţi voi scrie mai jos. Vechea con sta tare – „Cel mai bun prieten al omului este câinele” – se referea la faptul că oamenii, în afara semenilor lor, pot găsi în câine un prieten devotat. Mai bine zis un slujitor devotat. Dar astăzi, pentru mulţi oameni câinele a devenit cel mai bun prieten, mai apropiat decât rudele sau decât ceilalţi semeni.

De ce? Pentru că semenii nu prea mai sunt capabili să întreţină o relaţie dezinteresată, pentru că în zilele noastre în spatele multor prietenii stau ascunse diferite interese. Unii se în prietenesc pentru a obţine anumite lucruri, iar alţii, mai orbiţi de patimă, nu se dau în lături chiar să se căsătorească din interes.

Proverbul „prietenul la nevoie se cunoaşte” s-a transfor mat în „prietenul la nevoie te cunoaşte”, adică „prietenul când are nevoie de tine îşi aminteşte că te cunoaşte”. Trist, dar adevărat. Pentru mulţi prietenia este un schimb: „ţi-am dat una, dă-mi alta”. Cred că n-ar fi de mirare să asistăm la târgul de prieteni.

Mă doare că eşti singur. Ştii, deşi rana inimii mele s-a vin decât, urma ei a rămas. Şi aceasta mă îndeamnă să îţi scriu. Nu am de gând să fiu moralist, să vin cu reţete de fericire imediată. Nu am de unde să îţi procur reţeta fericirii necon di ţionate, şi nimeni nu o are; ceea ce se prezintă uneori cu această etichetă este doar un drog cu efect trecător.

Am de gând însă să îţi mărturisesc că am descoperit o cale prin care suferinţa capătă sens, prin care roadele

suferinţei sunt dulci, o cale pe care, oricât ţi-ar fi de greu să mergi, nu eşti singur. Te rog să primeşti această scrisoare ca şi cum nu ar fi scrisă decât pentru tine. Cum, vei spune, doar o citeşte mai multă lume? Da, dar ceilalţi nu ştiu câtă durere se ascunde în sufletul tău. Fiecare îşi ştie propriile dureri, nimeni nu le ştie pe cele ale altora. Nici eu nu am de unde şti prin ce treci tu acum. Dar ştiu un lucru: că dacă ţi-ar fi bine, atunci nu ţi-ai pierde timpul să citeşti această scrisoare.

Încep prin a-ţi spune că Dumnezeu te iubeşte. „Da, vei spune, secretul acesta îl ştie toată lumea”. Tocmai asta încerc eu să îţi spun, că nu îl ştie toată lumea. De fapt, cu gura mulţi spun asta, şi o repetă cu uşurinţă. Dar de crezut o cred numai atunci când au de toate şi le este bine. A crede că Dumnezeu te iubeşte nu e acelaşi lucru cu a constata că ai ceea ce vrei la un moment dat, ci înseamnă a crede că tot ceea ce ţi se întâmplă în viaţă ţi se întâmplă cu îngăduinţa Celui care vrea să te mântuieşti.

În momentul în care înţelegem că Dumnezeu ne iubeşte nu mai suntem singuri, scăpăm de această fiară a singurătăţii care vrea să ne doboare sufletul.

Dumnezeu te iubeşte… cuvinte care riscă să te plicti seas că, pentru că atâtea şi atâtea secte repetă această propoziţie numai ca să câştige prozeliţi. Parcă şi preoţii se sfiesc să le mai repete tocmai pentru a nu se asemăna cu sectanţii. Dar cuvinte le acestea, „Dumnezeu te iubeşte”, aparţin Bisericii. Tocmai pentru că Mirele Bisericii, Domnul nostru Iisus Hristos, le-a rostit şi le rosteşte celor care au înţeles că, „în zilele lui Ponţiu Pilat”, El S-a răstignit şi pentru noi. Nu mărturisim aşa când spunem „Crezul”: „Şi S-a răstignit pentru noi”, pentru că ne iubeşte, pentru că vrea să ne mântuim şi să ne bucurăm în vecii vecilor de dragostea Sa?

Ştii, unii oameni au o credinţă bolnavă, adică primesc în vă ţătura Bisericii pe bucăţele. Adică sunt în stare să primeas că toată învăţătura despre Sfânta Treime, despre Sfânta Li turghie, dar găsesc tot felul de scuze pentru a justifica faptul că nu merg Duminica la biserică. Sau cred

că Dumnezeu îi iubeşte pe oameni, dar nu vor să priceapă că Dumnezeu nu îi iubeşte numai „în general”, ci şi în „particular”. Le este uşor să creadă predaniile despre a doua Venire a Mântuitorului, dar le este greu să înţeleagă că şi pe ei îi iubeşte Dumnezeu.

Sunt gata să vorbească despre cât de mult îi iubeşte Dumnezeu pe oameni, pe alţii adică. Pe vecinii, pe rudele lor, pe prietenii sau chiar pe duşmanii lor. Dar că îi iubeşte pe ei înşişi le este aproape cu neputinţă să înţeleagă. Se consideră prea mici, prea neimportanţi pentru aceasta. Dar Făcătorul nostru are alte criterii după care îi judecă pe oameni şi în faţa Sa nimeni nu este trecut cu vederea. Cineva spunea că este la fel de grav să te îndoieşti de faptul că Dumnezeu te iubeşte ca şi să te îndoieşti de fecioria Maicii Domnului.

Fireşte, cei care tăgăduiesc fecioria Maicii Domnului sunt nu miţi eretici şi sunt vrednici de osândă. Dar cei care tăgă du iesc dragostea lui Dumnezeu faţă de oameni cum ar trebui să fie numiţi?

Cred că tot un fel de erezie este a nu crede că Dumnezeu te iubeşte, pentru că aceasta înseamnă a te îndoi de faptul că Hristos S-a răstignit din dragoste pentru neamul omenesc. Oricum, chiar dacă nu este vorba de o erezie clasică, este vorba desigur de o înşelare.

Tu spui că Dumnezeu te iubeşte, şi totuşi eşti singur cu necazul tău. Vezi contradicţia? Nu spun că este uşor să simţi dragostea lui Dumnezeu în astfel de momente, ci doar că poţi încerca aceasta. Dumnezeu este alături de tine şi dacă eşti convins de aceasta, şi dacă nu eşti. Tu trebuie să îi deschizi uşa. Şi uşa aceasta are un mâner: rugăciunea. În momentul în care înţelegi că Dumnezeu nu are cum să te părăsească, pentru că te iubeşte, pasul firesc este să îl chemi în casa ta, în sufletul tău.

Rugăciunea aceasta este esenţială. Nu am cum să îţi dau vreo formulă magică prin care să îl chemi. Doar Dumnezeu, fiind atotputernic, nu poate fi obligat să vină prin nicio formulă magică. Cei care folosesc astfel de formule primesc vizita musafirului nepoftit, adică a

diavolului.

Dumnezeu vine atunci când îl chemi cu inimă frântă şi smerită, când îl chemi cu dragoste şi cu convingerea că te ascultă. Tu poate voiai să îţi „vorbesc” despre izbăvirea de necazuri, şi eu îţi „vorbesc” despre rugăciune. Este normal.

Primul lucru pe care trebuie să îl facem atunci când trecem printr-o încercare este să îi cerem lui Dumnezeu puterea de a o depăşi. Şi cu cât şovăim să ne rugăm, cu atât ajutorul dumnezeiesc întârzie să se arate. Dumnezeu vrea ca oamenii să fie conştienţi de propria neputinţă şi să îi ceară ajutorul. Dacă Dumnezeu ne-ar ajuta automat, fără ca noi să îi cerem aceasta, atunci care ar mai fi rostul încercărilor? Omul ar trece prin încercări ca un martor exterior al capri cu lor vieţii, ca un obiect care nu participă la desfăşurarea evenimentelor.

Este extrem de important ca în faţa fiecărei încercări să ne simţim ca pe un câmp de luptă. Putem fugi sau putem lupta până la ultima picătură de sânge. Diavolul vrea să fugim, să pierdem cununa.

Important este să încercăm să ieşim biruitori din fiecare încercare prin care trecem cu îngăduinţa lui Dumnezeu. Dacă refuzăm lupta, nimeni, niciodată, nu ne va putea da înapoi cu nuna de care ne lipsim. Trebuie să fim propriii noştri eroi, şi să avem curajul de a ne lupta cu greutăţile.

Să ştii că Dumnezeu are eroi care sunt mult mai vrednici de laudă decât cei din cărţile de istorie. Dumnezeu are eroi care se luptă cu propriile patimi, care se luptă cu legiuni de diavoli şi pe care lumea nu îi cunoaşte. Şi mai are Dumnezeu eroi care, mergând tot pe calea sfinţeniei, se luptă cu încercările vieţii.

Creştinii adevăraţi sunt astfel de eroi. Să ştii că nimic nu este mai străin unui suflet creştin decât lipsa de eroism. Să nu exagerez. Puţine însuşiri îi sunt atât de fireşti creştinului cât îi este curajul. Sfântul Apostol Pavel prezenta lupta duhovnicească pentru dobândirea raiului ca pe o luptă clasică, în care luptătorii au arme, scuturi şi tot

ceea ce le mai trebuie.

Împărăţia Cerurilor nu se dobândeşte cu uşurinţă. Hristos nu i-a fericit pe cei comozi sau pe cei ghiftuiţi. Hristos i-a fericit pe cei ce plâng, pe cei ce rabdă tot felul de necazuri pentru a ajunge la odihna veşnică. Doar ştii şi tu asta. Şi dacă nu toţi oamenii sunt frumoşi, dacă nu toţi oamenii sunt genii, în schimb toţi creştinii sunt eroi. Mai exact devin eroi în războiul duhovnicesc, fiind întăriţi de puterea dumnezeiască. Poate vei spune: „Da, dar eu sunt o fire mai slabă, Dumnezeu nu ne-a făcut pe toţi la fel de puternici”.

Dar chiar dacă nu ne-a făcut la fel de puternici, ne-a dat şi ne dă fiecăruia dintre noi puterea de a face faţă greutăţilor. Întotdeauna încercările sunt cu o picătură mai uşoare decât limita maximă pe care o putem suporta fiecare. Şi, vorbind simplu, când cineva care are limita maximă de 40 de „kilograme” de suferinţă rabdă fără să crâcnească o încercare de 39, 9 „kilograme” atunci este mult mai „erou” decât cel care are limita maximă de 45 de „kilograme”, dar duce crâcnind o încercare de 40 de „kilograme”.

Eroismul se stabileşte în funcţie de puterea de rezistenţă a fiecăruia, pe care numai Dumnezeu o ştie. Şi în momentul în care ne plângem că încercările ne-au copleşit afirmăm fără să ne dăm seama că Dumnezeu a greşit îngăduind să fim ispitiţi peste puterile noastre.

Ai grijă să nu cazi în aceeaşi cursă. Pe mulţi diavolul i-a aruncat în deznădejde cu această cugetare: că Dumnezeu nu ţine cont de neputinţele noastre. Nu aş vrea să te smintesc dacă ţi-aş spune că, în urmă cu ani de zile, am fost ispitit de gândul sinuciderii. Eu sunt orfan de mamă de la paisprezece ani şi am avut o copilărie marcată de acest lucru. Când m-am apropiat de Biserică, pe la 18 ani, am avut nădejdea că voi intra într-un spaţiu deosebit, într-o comunitate ai cărei membri sunt plini de dragoste unul pentru celălalt. Într-un interval de timp în care îmi era rău de foame (pentru că acasă nu primeam destulă hrană), am început să slăbesc din ce în ce mai mult. Toată

lumea, la biserică: „Vai, ce ai slăbit! Ce e cu tine?”. Fiindu-mi din ce în ce mai rău, ameţelile fiind din ce în ce mai dese, m-am hotărât să le spun care este situaţia. Nu am cerut nimănui nimic, dar speram că se va găsi un suflet de creştin care să mă ajute. Mă cunoştea multă lume, din moment ce vindeam cărţi religioase după slujbă (aveam o tarabă în curtea bisericii, dar nu aveam niciun venit, căci nu puneam adaosuri la cărţi; vindeam cărţi pur şi simplu pentru că simţeam nevoia de a-i ajuta pe alţii, o nevoie asemănătoare cu cea de a-ţi scrie ţie).

Am aşteptat multă vreme să mă ajute cineva, dar degeaba. Când, spunându-i părintelui paroh de tulburarea prin care trec, am primit sfatul de a mânca pâine cu apă, ca să îmi treacă foamea, am simţit că înnebunesc.

Eu de-abia mă ţineam pe picioare, şi părintele îmi spunea să rezist cu pâine şi apă (în condiţiile în care organismul meu nu îşi revenise din starea de slăbiciune provocată de o asceză foarte aspră din perioada în care credeam că aurul spiritual este aurul Orientului îndepărtat). Mi s-a părut că toată credinţa creştinilor din parohie era o mascaradă. Ştiu, nu trebuia să judec pe nimeni, dar îmi era foarte greu să nu judec. Unii veneau cu maşini foarte scumpe, căci aveau o situaţie materială bună. Şi totuşi, dacă erau creştini, de ce nu mă ajutau? Mai ales că îmi trebuia foarte puţin.

Mi s-a făcut la un moment dat atât de scârbă de făţărnicia lor încât m-am gândit să mă sinucid. Nu mai voiam să trăiesc într-o lume cu astfel de oameni. Voiam să las ca ultim mesaj cuvintele: „E vina voastră, a celor care vă consideraţi creştini...”

Bine că m-a ferit Dumnezeu de aşa o prostie. Mi-am dat seama că scăpam de răutatea oamenilor şi intram pe mâna dracilor care m-ar fi chinuit veşnic pentru păcatul sinuciderii. Mi-am dat seama că necazul prin care treceam avea un rost, şi m-am rugat Domnului să îmi dea puterea să îl îndur şi să nu îngăduie să fiu covârşit de slăbiciune.

Încercarea aceea a trecut. Din ea am înţeles că nu merită să cad în deznădejde atunci când ceilalţi nu se

poartă creştineşte. Şi mai ales că ispita, oricât ar fi de grea, nu este mai grea decât poţi duce.

Pentru mine a fost un mare semn de întrebare: cum au putut unii creştini să fie atât de nepăsători faţă de suferinţa unui frate de-al lor? Din citirea Vieţilor Sfinţilor îmi formasem o cu totul altă imagine despre comunitatea creştină. Şi totuşi, realitatea era foarte tristă. Mi-am dat seama că mulţi oameni se îndepărtează de Biserică tocmai din cauza comportamentului smintitor al unora dintre creştini. Şi în situaţia în care m-am aflat nu putea nimeni să spună că nu ştie că îmi este rău. Din moment ce mă întrebau mulţi dintre ei de ce sunt atât de gălbejit la faţă, dacă nu cumva sunt bolnav, de ce nu mă hrănesc mai bine, este evident că aspectul meu fizic exprima starea în care mă aflam.

Am sărit puţin de la rugăciune la dragostea semenilor. Te rog să mă ierţi. Acum, după ani de zile, privesc încercarea aceea cu bucuria unui examen pe care l-am câştigat. Cu toate momentele de slăbiciune prin care am trecut, singurul la care am aflat alinare a fost Dumnezeu. Uneori mă gândesc că dacă nu aş fi trecut prin încercarea respectivă şi aş fi avut parte numai de momente frumoase, aş fi pierdut tocmai ceea ce consider că am mai de preţ: dragostea faţă de Dumnezeu. De fapt nu aş fi pierdut-o, ci s-ar fi împuţinat. Aşa, ştiind că e trecută prin focul încercărilor, o păstrez ca pe o comoară şi încerc să o tot înmulţesc.

Privind în urmă, caut parcă să găsesc explicaţii indiferenţei celor care nu m-au ajutat. Poate că erau prea prinşi cu problemele lor. Poate că le era greu să creadă că acasă nu primeam destulă hrană. Poate că aşteptau să le cer mai insistent ajutorul. Nu ştiu. Dar un lucru îmi este clar: creştinii de astăzi nu mai sunt cei din vechime.

Şi atunci, ce este de făcut? Să părăsim credinţa creştină? Să trăim în patimi? Nu. Oricât de mare ar fi apostazia unora, oricât de puţin ar ţine alţii seama de poruncile Evangheliei, nimeni nu ne poate împiedica să mergem pe calea mântuirii. Cu poticniri, cu căderi, cu

ridicări. Cât despre ceilalţi, nu avem de unde şti când vor pune început bun. Dacă nu au pus deja. Dumnezeu vrea să ne mântuiască pe toţi, nu numai pe unii.

Oricum, nu susţin că toţi creştinii zilelor noastre sunt reci la inimă. Am cunoscut mai apoi creştini care ştiau ce înseamnă dragostea de aproapele. Am locuit o vreme la nişte prieteni, soţ şi soţie. Eu eram bolnav, suferam de o boală la plămâni. Ei mi-au fost alături cu multă dragoste. La un moment dat, pentru masă nu mai era decât un singur ou. M-am gândit că într-o asemenea situaţie, cu trei guri şi un singur ou, situaţia era de plâns.

Dar soţia prietenului meu, foarte natural, a împărţit oul în trei şi am început să mâncăm. A fost unul dintre cele mai frumoase momente din viaţa mea. Nu avea oul vreun gust aparte, dar dragostea prietenilor m-a făcut fericit. Am simţit că şi în zilele noastre porunca evanghelică de a-ţi iubi semenul mai este luată în serios.

De ce îţi vorbesc despre oul acela? Pentru că este unul dintre argumentele cele mai simple pe care ţi le pot aduce ca să înţelegi că specia creştină rezistă încă, deşi pare pe cale de dispariţie. Mi s-a întâmplat să mai cunosc mulţi oameni deosebiţi, creştini adevăraţi, care m-au convins de acest lucru. Dacă atunci când nimeni de la biserica aceea nu m-a ajutat aş fi cunoscut câţiva dintre creştinii pe care îi cunosc astăzi, aş fi depăşit foarte uşor acel moment. Cu siguranţă ei m-ar fi ajutat.

Revin acum la rugăciune. Ne aflăm deci pe câmpul de luptă. Duşmanul ne-a atacat, încercarea ne stă înainte. Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să cerem întăriri. Adică, să ne rugăm.

De rugat, mulţi se roagă în astfel de momente. Dar rugăciu nile multora par a nu fi ascultate. Pentru că mulţi se roagă cu formalism. Prea puţini îşi dau seama ce lucru extraordinar este rugăciunea. Te pune în dialog cu Dumnezeu. Dacă în faţa celor care se roagă ar sta un rege, atunci atenţia lor ar fi solicitată la maxim. Rare sunt momentele în viaţă când poţi vedea de aproape un rege. Dacă înaintea lor ar sta cine ştie ce mare actor, ar sta ca

hipnotizaţi. Dar când stau la rugăciune şi înaintea lor stă însuşi Dumnezeu, oamenii se plictisesc repe deşi vor să termine cât mai repede rugăciunea. O astfel de rugăciune are însă puţine şanse să fie ascultată.

Gândeşte-te la semnificaţia cuvintelor „cu inimă zdro bi tă”. Câţi se mai roagă aşa? Mulţi parcă dau comanda unui chelner atunci când se roagă. „Doamne, fă aşa şi aşa”. Dar când zicem „Tatăl nostru” nu ne rugăm „facă-se voia noastră”, ci „facă-se voia Ta”! Asta este important atunci când ne rugăm: să cerem puterea de a face voia lui Dumnezeu, de a trece cu bine prin toate încercările pe care le-a îngăduit El. Şi, la vremea cuvenită, vom afla uşurare.

De multe ori nouă ni se pare că am suferit destul. Dar suntem noi în măsură să cântărim aceasta? Avem noi balanţa care să îl vădească pe Dumnezeu că a greşit, amânând prea multă vreme ajutorul? Nu.

Asta trebuie să faci acum. Să te rogi plin de nădejde. O rugăciune făcută cu necredinţă, cu senzaţia inutilităţii, nu poate fi primită de Dumnezeu. Ar suna cam aşa: „Doamne, eu acum am nevoie de ajutor. Dar mă îndoiesc că Tu vezi asta sau, chiar dacă vezi, mă îndoiesc că mă vei ajuta”. Aceste cuvinte sunt mai degrabă de hulă decât de rugăciune.

Roagă-te, roagă-te, roagă-te. Şi Dumnezeu te va întări. Dacă ai evlavie la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, roa găte ei şi te va acoperi cu preasfântul ei Acoperământ. De multe ori mă rugam ei şi îi spuneam: „Vezi că eu nu am o mamă pe pământ care să îmi aline sufletul. Ajută-mă tu, că îmi este tare greu”. Şi răspunsul nu întârzia să apară. Chiar dacă mie mi se părea uneori că întârzie.

Sunt mii şi mii de oameni pe care i-a ajutat. Pe unii i-a ajutat făcând minuni mari, care au uimit lumea, şi care sunt scrise în cărţi. Dar a făcut mult mai multe minuni despre care nu scrie nicăieri. I-a ajutat pe unii să îşi găsească loc de muncă, pe alţii să aibă linişte în familii, pe alţii i-a izbăvit de grele boli. Şi a făcut-o în aşa fel încât cei

necredincioşi pot spune că au fost banale întâmplări, că s-au datorat norocului. Dar noi ştim că nu există noroc. Că tot binele din viaţa noastră este rânduit de Dumnezeu.

Nu numai Maicii Domnului să te rogi. Ci mai ales sfin şi lor la care ai evlavie şi îngerului tău păzitor. Roagă-te, şi vei simţi că toată Biserica Cerească este alături de tine.

Totuşi, nu vreau să crezi că rugăciunea anulează încercările. Sfinţii care se rugau neîncetat lui Dumnezeu nu au avut o viaţă lipsită de încercări. Ci dimpotrivă. Dar în fiecare dintre aceste încercări ei se rugau să primească de la Dumnezeu răbdare şi putere. Ba uneori chiar cei ajunşi pe înalte culmi duhovniceşti aveau de înfruntat ispite foarte mari, în care nu mai simţeau prezenţa harului dumnezeiesc şi lupta le era foarte grea. Prin astfel de războaie au dobândit cununi de mare preţ, pentru astfel de încercări au primit daruri peste daruri.

Mare este răbdarea… Pentru că Dumnezeu nu trimite ajutorul imediat după ce i se cere aceasta. Rugăciunea nu lucrează magic, „hocus-pocus” şi vine uşurarea. De multe ori Dum ne zeu, văzând că oamenii nu se lasă pradă deznădejdii, că sunt creştini adevăraţi, îngăduie ca ispitele să îi mai încerce o vreme. De aceea este importantă nu numai rugăciunea. Ci şi răbdarea, care lucrează ca o rugăciune tăcută. Formularea aceasta mi se pare foarte potrivită: răbdarea este o rugăciune fără cuvinte.

Omul aflat în necazuri este permanent ispitit de vrăjmaş în diverse feluri, doar – doar o renunţa la suferinţă. Şi omul care rabdă fără să crâcnească se roagă tainic: „Doamne, Tu vezi neputinţa mea. Eu nu mai am putere să mă mai lupt. Sprijineş te-mă până la capăt şi întăreşte-mă ca să nu mă las înşelat de cursele vrăjmaşului”.

Nu vreau să las impresia că îţi scriu ca şi cum aş fi iscusit în lupta cu necazurile şi ţi-aş da sfaturi „de sus”. Deloc, ba chiar îmi cunosc neputinţele şi mă întreb dacă este firesc ca un om atât de slab ca mine să îţi scrie. Dar îţi scriu din nevoia sufletească de a fi alături de tine. Încercarea în care te afli va trece şi vei avea timp să citeşti

mai mult despre răbdare şi despre lupta împotriva vrăjmaşului în cărţile Sfinţilor Părinţi. Acolo este aurul. Acolo găseşti tot ce îţi trebuie şi poate că după ce vei citi scrierile lor rândurile mele o să ţi se pară stupide şi fără folos. Primeşte-le ca pe nişte flori, chiar dacă să o fi lesc repede. Măcar câteva clipe le poţi simţi parfumul. Iar când vei avea flori puse în ghiveci, flori care rezistă vreme în de lungată, într-adevăr nu va mai avea rost să îţi aduci amin te de ceea ce ţi-am scris.

Eu cred m-aş fi bucurat să primesc o astfel de scrisoare. Uneori, citind din scrierile Părinţilor despre răbdare, mi se părea că aş avea nevoie ca cineva să îmi spună: „Da, astăzi sunt perfect actuale. În lumea modernă în care nimeni nu mai are răbdare în faţa necazurilor, în care atât de des oamenii ridică pumnii încleştaţi spre cer, trebuie să îl rugăm stăruitor pe Dumnezeu să ne dea acest dar”.

Îţi voi scrie acum puţin despre aceste atacuri ale vrăj mă şi lui care se asociază diferitelor necazuri. În momentul în care cineva suferă, are un echilibru interior uşor de zdrun cinat, parcă nu mai este stăpân pe el însuşi. Fără o credinţă puternică îi este foarte greu să reziste curselor diavolului.

Un tânăr care a picat examenul de admitere la facultate este uşor de atras pe drumul beţiei. O fată rămasă orfană de părinţi este uşor de atras în patima desfrâului. Este singură, are nevoie de înţelegere, şi în numele unei îndoielnice prie te nii se găseşte uşor câte un tânăr care să îi ofere consolare nu numai sufletească, ci şi trupească.

Vrăjmaşul nu atacă direct cu patima, ca să nu îi dea celui ispitit posibilitatea de a observa lanţurile patimii şi dea în cer ca să scape de ele. El atacă treptat, astfel încât cel ispitit să aibă impresia că îşi manifestă liber pornirile lăuntrice. Pe fecioară nu o ispiteşte direct cu cine ştie ce orgii sexuale, ci o ia încetul cu încetul. Mai întâi nişte îmbrăţişări pătimaşe, apoi sărutări „nevinovate” şi apoi manifestarea „dragostei adevărate”: pierderea fecioriei.

Multe fete şi-au pierdut fecioria tocmai datorită faptului că ispita trupească a coincis cu un moment de dezechilibru interior. După ce momentul respectiv a trecut şi dezechilibrul a fost depăşit, fata a rămas femeie. Şi nu mai poate da timpul înapoi.

Cei prinşi în astfel de curse încearcă uneori să mascheze faptul că au conştientizat înfrângerea. Aceasta este a doua victorie a diavolului. Pentru că după ce i-a atras pe oameni în păcat face tot ce îi stă în putinţă pentru a-i ţine departe de pocăinţă. În loc ca omul să aibă tăria să îi ceară lui Dum ne zeu iertare pentru căderea sa, preferă să persiste în greşeală. Şi aşa se leagă din ce în ce mai tare cu lanţurile vrăjmaşului.

Desfrâul sau beţia sau consumul de droguri sunt nişte pa cum uşor de observat. De multe ori însă diavolul se mulţumeş te ca celor aflaţi în necazuri să le inspire gânduri de mân drie, care sunt mult mai greu de observat („Ia uite cât de grele sunt necazurile şi ce bine rezist”), sau gânduri de supe fioritate faţă de ceilalţi. Mândria se oferă a fi un bun suport moral împotriva deznădejdii.

Voi trece acum la unul dintre cele mai fierbinţi puncte ale discuţiei despre suferinţă. Ştii de ce consideră că suferă mare parte dintre cei care dau acatiste peste acatiste la biserică? Din pricina farmecelor. Un părinte mi-a spus că acatistele pe care le primeşte cel mai des sunt cele pentru dezlegarea de farmece. Neştiind cum vezi tu acest subiect, şi considerând că este extrem de important pentru viaţa ta să nu cazi în cap ca na în care cade multă lume, îţi scriu câteva rânduri.

Mulţi vin la biserică să li se facă dezlegări de farmece de oarece „le merge rău”. Nu vor să se spovedească, dar vor să li se citească acatiste. Să ne referim la un caz general: un om căruia i s-au făcut farmece vine la preot să i se citească acatiste. Dar acatistele nu au nicio putere, sau aproape nicio putere, câtă vreme omul respectiv trăieşte în patimi. Din moment ce el însuşi devine rob diavolului prin patimi, până nu îşi curăţeşte sufletul prin spovedanie nu are cum să afle izbăvire. Diavolul ştie aceasta şi de aceea

nu se teme. Pentru că după ce i se citeşte acatistul la biserică omul revine la patimile sale şi e din nou în puterea întunericului.

Abia după ce omul se spovedeşte acatistele îl pot ajuta. Dar şi atunci cel mai mult îl pot ajuta Molitfele Sfântului Vasile sau Sfântul Maslu.

Abia acum te va interesa ceea ce scriu despre farmece. Pentru că mă voi referi la cei care numai îşi imaginează că suferă din acest motiv. Datorită apostaziei contemporane, vedem că răsar o sumedenie de vrăjitoare, cele mai multe spunând că fac magie albă. Dar dracii nu sunt de două feluri, sunt negri. Aşa şi vrăjitoarele. Oricine merge la ele merge la dia vol. De când aceste diavoliţe apar tot mai des pe posturile de televiziune, de când presa le acordă atenţie, a apărut psihoza farmecelor. Mulţi oameni, cum trec printr-un necaz, dau fuga la preot să li se citească un acatist pentru izbăvire de farmece.

Puţini dintre ei vor să se şi spovedească. De parcă preotul ar avea puterea să le schimbe viaţa în bine indiferent dacă ei trăiesc sau nu în păcat.

Ei păcătuiesc, vin să li se citească un acatist, iar păcătu iesc, iar vin la acatist. „Ei, părinte, de câte ori mi-aţi citit şi tot nu îmi este bine. Am draci mari pe mine, nu-i aşa?”. Aşa e, dar sunt draci rugaţi să vină. Pentru că păcatul este o formă prin care îi ceri diavolului să te lege.

Foarte des se întâlnesc pe la bisericile în care se află sfinte moaşte mame care vin cu fetele lor ca să le citească preotul rugăciuni pentru dezlegarea cununiilor. Taina: fetele nu mai sunt fete, au preferat să facă dragoste cu prietenii care le-au părăsit şi acum le este mai greu să îşi găsească soţ. Astăzi a te culca cu prietenul tău nu se mai cheamă desfrâu; „desfrâna tă” este numită numai cea care o face pentru bani. Dar oricât ar încerca oamenii să coafeze adevărul, patimile sunt patimi. Oricât ar „evolua” această societate care decade du hov ni ceşte, ceea ce învaţă Scriptura este valabil: desfrâul tot desfrâu este, oricât de multe măşti şi-ar pune.

Ei bine, unele dintre fetele care nu mai sunt fete îşi

găsesc mai greu soţi. Este uşor să dai vina pe fantomatice farmece când de fapt cauza este alta: pedeapsa lui Dumnezeu. Şi dacă s-ar pocăi, dacă ar regreta căderea, nu numai că Dumnezeu le-ar ierta, ci le-ar şi ajuta să îşi întemeieze o familie. Dar aşa, fără pocăinţă, nu se poate. Vrem toţi un Dumnezeu bun şi iubitor, dar un Dumnezeu care este şi drept nu ne trebuie.

De ce am făcut referirea la fetele care cad în desfrâu fără să considere că greşesc? Pentru că aici se află încă o cheie a suferinţei. Oamenii consideră că este păcat numai ceea ce fac alţii, şi fiecare caută să îşi ascundă propriile păcate. Sau, dacă nu le poate ascunde, încearcă măcar să le justifice. Dumnezeu însă trimite încercările asupra noastră şi ca pedeapsă pentru unele păcate. Şi aşteaptă întoarcerea noastră.

Încearcă să fii sincer cu tine şi gândeşte-te ce i-ai râs pun de lui Dumnezeu dacă ar fi în faţa ta şi te-ar întreba: „Ştii cu ce îmi greşeşti?”

Ar fi bine dacă glasul conştiinţei se mai face auzit. Sunt mulţi care vin să se spovedească şi nu îşi dau seama că pleacă fără să spună tot. Uită de exemplu să spună că îi apasă păcatul clevetirii. Nu îşi dau seama de el. Ca să nu mai vorbim despre cei care ascund cu bună ştiinţă unele păcate. Ei cred că pot primi iertare fix pentru cele spovedite, pentru ce lelalte urmând să primească iertare mai târziu. Se aseamănă unor grajduri care au luat foc şi cel care aruncă apă, fiind orb, aruncă numai în locurile în care i se spune că arde. Dar dacă nu arunci apă peste tot, nu rezolvi nimic. Mai ales că în rugăciu nea de dinaintea spovedaniei preotul spune că „orice pă că te vei ascunde, îndoite le vei avea”. Şi cu cât ascunzi o pa ti mă la spovedanie, cu atât osânda pentru ea va fi mai mare. Deci ai grijă ca nu cumva să fii biruit de patimi pe care omul zilelor noastre nu vrea să le mai considere ca atare, pentru că pe Dumnezeu nu ai cum să îl păcăleşti.

Poate că nici de această dată scrisoarea mea nu te atinge. Poate că tu duci lupta cea bună şi te spovedeşti sincer după fiecare cădere. Şi apoi te ridici. Ar fi bine să

fie aşa. Toţi cădem. Dar numai cei care se ridică merg pe calea mântuirii. Şi căderile lor sunt din ce în ce mai rare şi mai puţin grave. De mare importanţă este găsirea unui duhovnic iscusit. Du hov nic care să te ţină de mână, care să te înveţe cu multă dragoste să lupţi împotriva patimilor şi cum să urci pe scara duhovnicească.

Ultimul lucru pe care vreau să ţi-l spun este despre prieteni. Am atins şi mai sus acest subiect. Pentru cei care trăiesc în lume şi nu în pustie este foarte important să îşi găsească prieteni cu care să împărtăşească toate bucuriile şi necazurile. Măcar câţiva. Este adevărat că în jurul nostru sunt destui oameni plini de iubire de sine, oameni care caută prietenie numai din interese lumeşti. Dar nu au murit toţi oamenii buni. Un părinte zicea că sfârşitul lumii va veni când nu va mai fi potecă de la un om la altul. Or, sfârşitul lumii nu a venit încă. Semn bun, înseamnă că mai ai timp să îţi faci prieteni.

E cât se poate de firesc să ai prieteni cu care să ştii că duci aceeaşi luptă. Este anormal să vorbim de dragoste creştină şi în jurul nostru să nu avem decât străini pe care să ne ima şi năm că îi iubim. Înainte de a plini porunca iubirii vrăjma şi lor, înainte de a ajunge la această măsură înaltă, trebuie să cunoaştem iubirea creştină, frăţească.

Ai grijă că sub pretextul iubirii creştine mulţi şi-au făcut prieteni care s-au arătat vicleni şi pătimaşi. În numele unei prietenii curate, mulţi au ajuns pe drumuri greşite. Eu atât am vrut să îţi mai spun: că este tare bine să ai alături de tine prieteni adevăraţi. „Ce au necazurile cu prietenii?”, poate că în trebi, fiindu-ţi greu. Dacă ai avea prieteni buni, orice încercare a ta ar fi dusă mult mai uşor.

Şi să nu crezi că prietenii sunt perfecţi. Toţi vrem să avem prieteni perfecţi, dar nimeni nu vrea să fie el aşa cum le pre ţin de celorlalţi. Şi nici să nu crezi că prietenii adevăraţi se găsesc la tot pasul. Nu am auzit de vreo epidemie de prieteni până acum. Dar când găseşti oameni care îţi pot fi prieteni, preţuieşte-i cum se cuvine. Şi mai ales mulţumeşte-i lui Dumnezeu că ţi i-a dat.

Gata, am terminat. Nu îţi mai scriu. Parcă mi s-a luat

puţin din piatra pe care o aveam pe inimă. De luni de zile aşteptam să îţi scriu, dar nu ştiam cum să o fac. Poate că puteam să scriu mai bine, şi te-aş fi ajutat mai mult.

Nădăjduiesc că vei înţelege măcar un lucru: dacă eu, care îţi sunt străin, am „pierdut” atâta timp la masa de scris încercând să fiu aproape de tine, dă-ţi seama cât de mult vrea Dumnezeu să simţi că este aproape de tine. Şi să nu crezi că acum am satisfacţia unei probleme rezolvate. Dimpotrivă. Poate îţi voi mai scrie şi altă dată. De un lucru să fii sigur: că mă voi mai ruga pentru tine şi pentru toţi cei care suferă ştiuţi numai de Dumnezeu.

Şi chiar dacă rugăciunea mea este slabă, am nădejde că nu va fi trecută cu vederea. Cred că rugăciunile sunt scrisorile care ajung cel mai repede la destinaţie.

Îţi doresc toate cele bune.

Cu dragoste în Hristos.

Danion

1.03.2001